

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	[oversat til dansk eller tysk af Rasmus Soelberg].
Titel Title:	[<u>Samling af italienske Syngestykker</u>]
Alternativ titel Alternative title:	Soelbergs Oversættelser.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kbh., [1748-78]
Fysiske størrelse Physical extent:	7 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Rom. 12300.

Inhalt

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

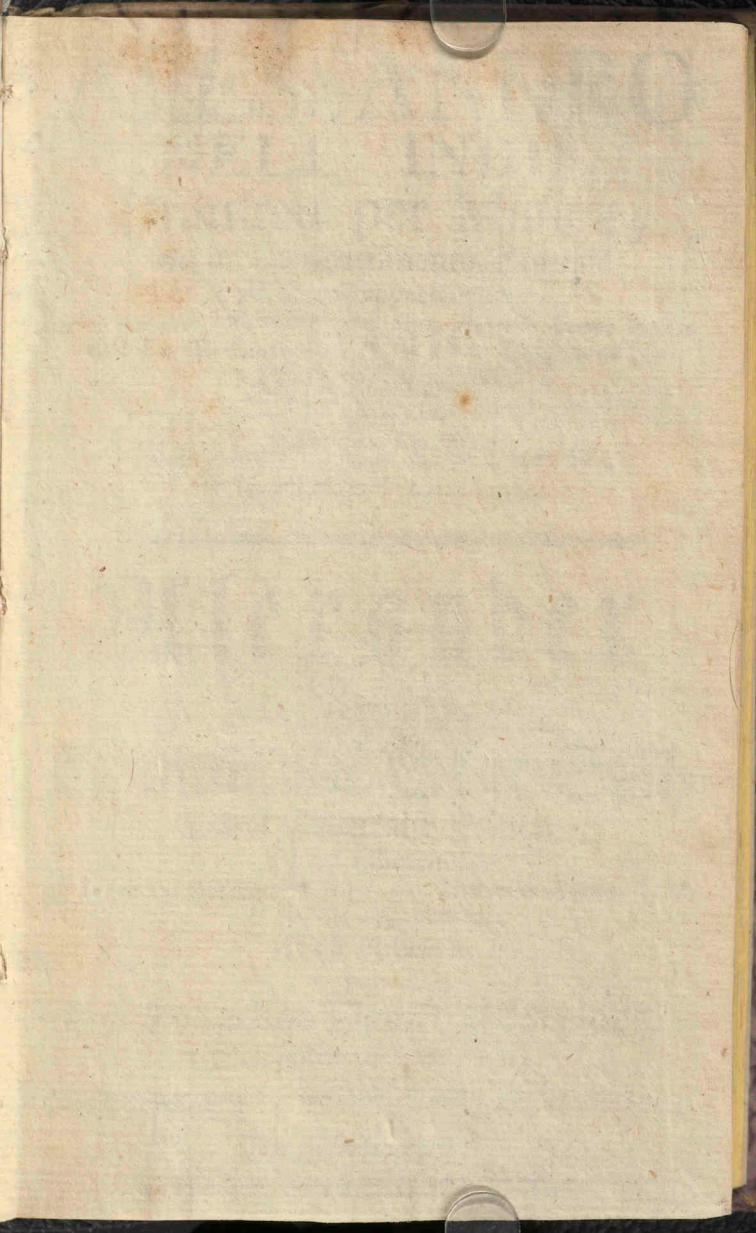

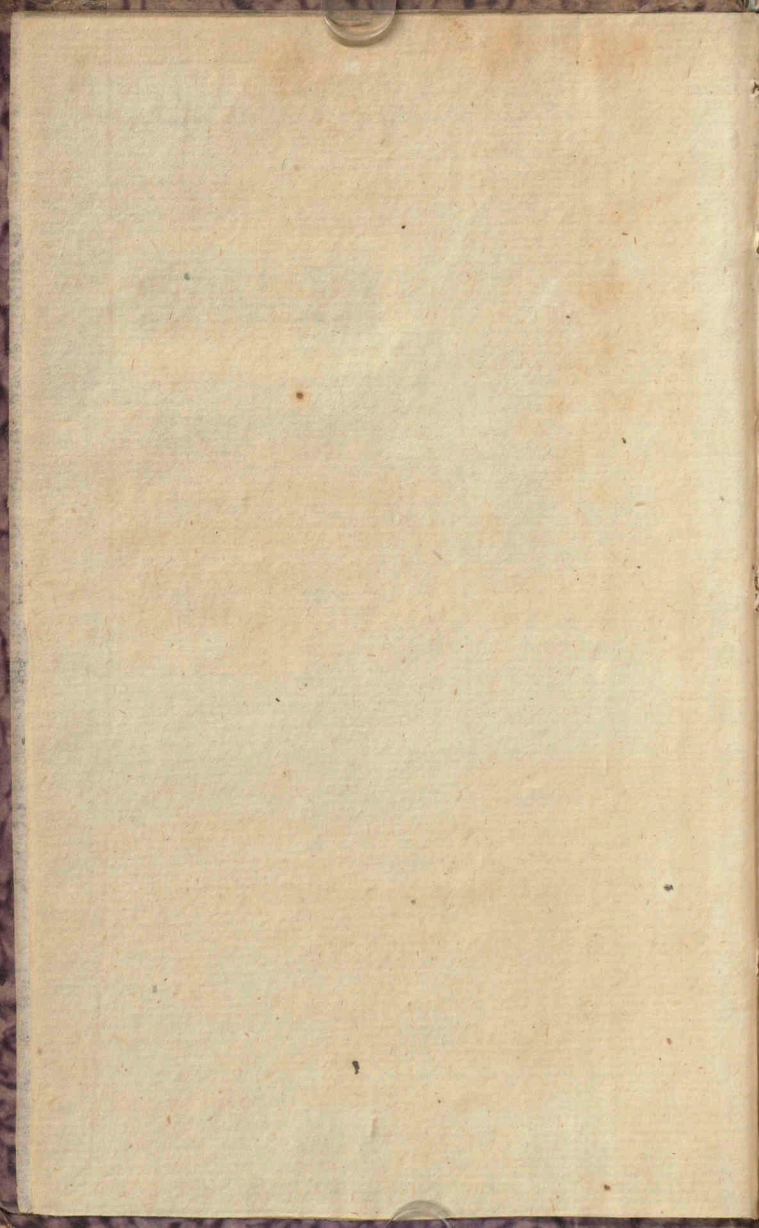
130016240789

UB-6045

Bibl. Dan. IV,

sp. 415 ff

ALESSANDRO NELL' INDIE.

Dramma per Musica,
con un Combattimento Teatrale

all' Opera appartenente,

d'Invenzione e direzione del Sigr. *Antonio Como*, Maestro
di ballo alla Corte di S. M. Il Rè di Danimarca &c.

Da rappresentarsi
ful

Regio Teatro Danese,

L'autunno dell' Anno 1761.

Alexander i Indien.

Et musicalsk Skue=Spil,
med et Theatralisk Feltslag

Opera tilhørende,

af Kongelig Hof-Danse-Mester Hr. *Antonio Como*, hans
Opfindelse og Direction.

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,
i Eſterhoſten af Aaret 1761.

Kiøbenhavn.

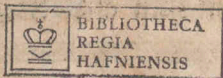
Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Argomento.

La nota generosità usata da Alessandro il grande verso Poro Rè di una parte dell' Indie, a cui più volte vinto, rese i regni, e la libertà, è l'azione principale del Dramma: alla quale servono d'Episodj, e il costante amore di Cleofide Regina d'altra parte dell' Indie per il geloso suo Poro, e la destrezza con cui procurò ella d'approffitarsi dell'inclinazione d'Alessandro, a vantaggio dell'amante e di se stessa.

Comincia la rappresentazione dalla seconda disfatta di Poro.

La Scena è su le sponde dell'Idaspe; in una delle quali è il campo di Alessandro, e nell'altra la reggia di Cleofide.

Inter-

Indhold.

Den bekjendte Edelmødighed, som Alexander den Store har vist imod Porus, Konge til en Deel af Indien, hvilken han adskillige Gange overvandt, og gav tilbage baade Rigerne og Friheden, er den fornemste Handling i dette Skuespil: Hvilken tjener til Sivt, baade Cleofidis, Dronning i den anden Deel af Indien, hendes bestandige Kierlighed til sin mistænkelige Porus, og den Færdighed, med hvilken hun beflittede sig paa at betjene sig af Alexanders Tilbovelighed, til hendes Liebhabers og hendes egen Fordeel.

Forestillingen begynder fra det andet Pori Nederlag.

Skuepladsen er ved Strandbrederne af Floden Hydaspes; paa den eene Side er Alexanders Lejr, og paa den anden Cleofidis Slot.

Interlocutori:

Alessandro.

Il Signor Giuseppe Secchioni.

Poro, Rè di una parte dell' Indie, amante di Cleofide.

Il Signor Domenico Scogli.

Cleofide, Regina d'un'altra parte dell' Indie, amante di Poro.

La Signora Marianna Galeotti.

Erissena, Sorella di Poro.

La Signora Vittoria Galeotti.

Gandarte, Generale dell' armi di Poro, amante di Erissena.

Il Signor Antonio Boscoli.

Timagene, confidente d'Alessandro, e nemico occulto del medesimo.

Il Signor Giano Musted.

La Poësia è del celebre Sigr. *Abbate Pietro Metastasio*, Poëta Cesareo.

La Musica è tutta nuova composta dal Sigr. *Giuseppe Sarti*, Maestro di Capella di S. M. Il Rè di Danimarca, Norveggia &c. &c.

I Balli sono d'invenzione e direzione del Sigr. *Antonio Como*, Maestro di ballo alla Corte di S. M. Il Rè di Danimarca &c.

Le nuove decorazioni sono d'invenzione del Sigr. *Pietro Cramer*.

Il Vestiario è del Sigr. *Giuseppe Mazzoli*.

Atto

Syngende Personer:

Alexander.

Monfr. Joseph Secchioni.

Porus, Konge i en Deel af Indien, forelsket i Cleofides.

Monfr. Dominicus Scogli.

Cleofides, Dronning til en anden Deel af Indien forelsket i Porus.

Madf. Marianna Galeotti.

Erissena, Søster til Porus.

Madf. Victoria Galeotti.

Candartes, Feltherre over Pori Krigs-Hær, forelsket i Erissena.

Monfr. Antonius Boscoli.

Timagenes, Alexanders Fortrolige, og hemmelig Fiende.

Monfr. Jens Musted.

Poesien er af den berømmelige Hr. Abbed Peter Metastasio, Kæiserlig Poet.

Musikken er gandske nye componeret af Hr. Joseph Sarti Capelmester hos Hans Majestet Kongen af Danmark, Norge, &c. &c.

Dansene ere af Hr. Antonio Como, Kongelig Hof-Dansmester, hans Opfindelse og Direction.

De nye Decorationer ere af Hr. Peter Cramer.

Skædebrugterne ere af Hr. Joseph Mazzioli.

Atto Primo.

Scena Prima.

Campo di battaglia su le rive dell' Idaspe. Tende,
carrì rovesciati, soldati dispersi, armi, insegne,
ed altri avanzi dell' esercito di Poro
disfatto da Alessandro.

Terminata la Sinfonia s'ode strepito d'armi, e d'istrumenti militari; nell'alzar della tenda veggonsi soldati che fuggono.

Poro con spada nuda, indi Gandarte.

Por.

Fermatevi, codardi. Ah con la fuga
Mal si compra una vita. A chi ragiono?
Non hà legge il timor. La mia sventura
I più forti avvilitte. E' dunque in cielo
Si temuto Alessandro,
Che a suo favor puo fare ingiusti i Numi?
Ah si mora, e si scemi

Della

Første Act.

Første Scene.

En Balplads ved Strandbredden af Floden Hydaspes. Telter, omvæltede Vogne, adspredte Soldater, Baaben, Fahner, og andre Levninger af Pori Krigshær, som Alexander har ødelagt.

Efter Symphonien, høres en Allarm af Vaaben og Krigs-Instrumenter; Ved Skuespladsens Aabning sees Soldater som flygter.

Porus med blottet Kaarde, derefter Candartes.

Por. **S**taaе, I Feige og Forsagte. Al Livet kjoebes skammelig ved Flugten. Med hvem taler jeg? Frygten har ingen Lov. Min Uheld gjør de Allerkiæfeste Kleinmodige. Er da Alexander saa frygtet i Himmelen, at endog Guderne for hans Skyld kan blive uretfærdige? Al man maae døe og for-

Della spoglia più grande
 Il trionfo a costui - - - Ma la mia sposa
 Lascio in preda al rival? No: si contrasti
(ripone la spada nel fodero.)

L'acquisto di quel core
 Sino all' ultimo dì.

Gan. Prendi Signore:

*(Frettoloso e porgendo il proprio Elmo
 a Por.)*

Prendi, e il real tuo ferto
 Sollecito mi porgi. Oh Dio, s'avanza
 La schiera ostil! Deh non tardar: s'inganni
 Il nemico così.

Por. Mài il tuo periglio?

Gan. E' periglio privato. In me non perde
 L'India il suo difensor. Porgi: t'affretta;
 Non abbiám che un istante.

Por. Ecco, o mio fido

*(si leva il proprio cimiero, e lo pone sul
 capo a Gandarre.)*

Sul tuo crine il mio ferto. Ah sia presagio
 Di grandezze future.

Gan. E vengano con lui le tue sventure.

(Parre.)

Scena

mindste Genervindingen over det største Bytte
for hiin = Men min Gemalinde efterlader jeg til
Rov for min Medbeyler? Ney man maae stride
(han sikker Kaarden i Skeden.)
for Erobringen af dette Hierte, indtil den sidste
Time.

Land. Sag Konge:

(med Hast rekkende sin egen Hielm
til Porus.)

Sag og giv mig hastig dit Kongelige Smykke.
Af Himmel, den fiendtlige Hær nærmer sig!
Af tovs ikke: Man fixere Fienden saaledes.

Por. Men din Fare?

Land. Jeg er en Underdan. I mig mister ikke In-
dien sin Forsvarer. Ref mig: Skynd dig,
vi har kun et Dyeblif.

Por. See der har du troe Undersaat

(han tager sin egen Hielm af, og sætter
den paa Hovedet af Candartes.)

Min Krone paa dit Hoved. Af lad den være
en Spaadom paa tilkommende Hønheder.

Land. Og gid dine Ulykker maae følge samme.

(gaaer bort.)

Scena II.

Por. poi Timagine con spada nuda, e seguito
de' Greci, indi Alessandro.

Por. In vano, empia fortuna
Il mio coraggio indebolir tu credi.

(in atto di partire.)

Timag. Guerrier, t'arresta e cedi
Quell' inutile acciaio: è più sicuro
Col vincitor pietoso inerme il vinto.

Por. Pria di vincermi, oh quanto
E di periglio, e di fudor ti resta!

Tim. Su Macedoni, a forza
L'audace fi disarmi.

Por. Ah stelle ingrata!

(volendosi difendere gli cade la spada.)

Il ferro m'abbandona.

Alef. Olà fermate.
Abbastanza fin' ora
Versò d'Indico fangue il greco acciaio.

Tim. Fia legge il tuo voler.

(parte.)

Por. (Questi è il Rivale.)

Alef. Guerrier, dimmi chi sei?

Por. Nacqui sul Gange:
Vissi fra l'armi: Asbite hò nome: ancora
Non sò che sia timor: più della vita

Anden Scene.

Porus, siden Timagenes med blot Kaarde og
Sølgestab af Græker, derefter Alexander.

Por. Forgieves troer du meenedige Lykke at svække
mit Mod.

(i det han vil gaae bort.)

Timag. Holdt inde, Krigsmand, og lad dette us-
nyttige Sverd fare: Det er langt trygere for
en Overvunden, at være ubevæbnet hos en
medlidende Overvinder.

Por. Ak hvor megen Fare og Møye er for dig til-
bage at overvinde mig!

Timag. I Macedonier! op og gjør denne Forbove-
ne værgeløs med Magt.

Por. Ak I ugunstige Stierner!

(i det han vil forsvare sig, falder Kaar-
den ham af Haanden.)

Mine Vaaben forlader mig.

Alex. Holla, holdt inde. Det grædske Sverd har
hidindtil noksom udest af Indiansk Blod.

Timag. Din Billie maae være en Lov.

(han gaaer bort.)

Por. (Denne er min Medbeyler.)

Alex. Krigsmand, siig mig, hvem er du?

Por. Jeg er fød ved Ganges-Floden: Jeg er opfød
ved Krigen: Asbithes er mit Navn: Jeg veed
ikke hvad det er at frygte: Det er min gamle
Bane

Amar la gloria è mio costume antico:
 Son di Poro seguace, e tuo nemico.

Ales. Valoroso guerriero, al tuo Signore
 Libero torna, e digli,
 Che sol vinto si chiami
 Dalla sorte, o da me: L'antica pace
 Poi torni a' regni lui;
 Altra ragion non mi riferbo in lui.

Por. Vinto si chiami? E ambasciator mi vuoi
 Di simili proposte?

Poco opportuno ambasciator scegliesti.

Ales. Ma degno affai. Si lasci
 Libero il varco al prigionier: ma inerme
 Partir non dee: questa ch'io cingo accetta.

*(si toglie dal fianco la spada, per darla
 a Poro.)*

Di Dario illustre spoglia,
 Che la man d'Alessandro a te presenta:
 E lei trattando il donator rammenta.

Por. Vedrai con tuo periglio
 Di questa spada il lampo,
 Come baleni in campo
 Su 'l ciglio al donator.

*(prende la spada d'Alessandro, al quale
 una Comparsa ne presenta subito
 un' altra.)*

Cono-

Vane at elske Vren mere end Livet: Jeg er en Tilhænger af Porus, og din Fiende.

Alex. Tapre Krigsmand, vend i Frihed om til din Konge, og siig ham, at han alleneſte erkjender ſig overvunden af Skiebnen, eller af mig: Siden ſkal den forrige Fred vende til hans Nærighien; Jeg forbeholder mig ellers ingen anden Betingeſe hos ham.

Por. Skal han kalde ſig overvunden? Og du v have mig til Gefandt i ſlige Fordrag? Du har udvalgt en uſkicket Gefandt.

Alex. Men en heel værdig. Man lade den Fangne en fri Afreſe: Men han bør ikke gaae ubevæbnet bort: Tag dette herlige Davii Bytte.

(han tager Kaarden fra Siden for at give den til Porus.)

ſom jeg er omgiordet med, og ſom Alexanders Haand tilbyder dig: Og ved at bruge den erindre dig Giveren.

Por. Du ſkal med din Fare ſee, denne Kaardes Blink, ſom Lynild i Marken for Giverens Dvne.

(han tager Kaarden af Alexander, hvilken en Wage ſtraax præſenterer en anden.)

Conoscerai chi sono;
 Ti pentirai del dono,
 Ma farà tardi allor.

(parte.)

Scena III.

*Alessandro, poi Timagene con Erißena incatenata,
 due Indiani, e seguito.*

Timag. Questa, che ad Alessandro
 Prigioniera donzella offre la forte,
 Germana è a Poro.

Eriß. (Oh Dei!
 D'Erißena che fia!)

Alef. Chi di quei lacci
 L'innocente aggravò?

Timag. Questi, di Poro
 Sudditi per natura,
 Per genio a te. Fu lor disegno offrirti
 Un mezzo alla vittoria.

Alef. Indegni! Il ciglio
 Rasciuga, o Principessa. Ad Alessandro
 Persuade rispetto il tuo sembante.

Eriß. (Che dolce favellar!)

Timag. (Son quasi amante.)

Alef. Agli empj, o Timagene,
 Si raddoppino i lacci,

Che

Du skal kiende hvo jeg er; Det skal
fortryde dig for Gaven, men da
skal det være for sigelig.

(han gaaer bort.)

Tredie Scene.

Alexander, siden Timagenes med Erissena
fængslet, to Indianere, og
Sølgestab.

Timag. Denne fangne Prinsesse, som Skiebnen til-
byder Alexander, er en Søster til Porus.

Eriss. (Af Himmels! Hvor vil det gaae med Eris-
sena!)

Alex. Hvo har belagt den Uskyldige med disse
Baand?

Timag. Disse som ved Naturen ere Undersaattere
af Porus, ved Tilbøyelighed af dig. Det var
deres Hensigt at tilbyde dig et Middel til Seyer-
vindingen.

Alex. Uværdige! Afstør o Prinsesse dit forgrædte
Ansigt. Din Gestalt bevæger Alexander til
Verbødighed.

Eriss. (Hvilken sød Tale!)

Timag. (Jeg er næsten forliebt.)

Alex. Man fordoble, o Timagenes, Vænkerne; som
aftages hende, paa disse Ugudelige. Disse
Meens

Che si tolgono a lei. Tornino a Poro
Gl'infidi, ed Erissena:

Questa alla libertà, quegli alla pena.

*(due compare sciogliono Erissena, ed inca-
tenano gl' Indiani.)*

Eris. Generosa pietà.

Timag. Signor perdona:

Se Alessandro foss'io, direi che molto
Giova, se resta in servitù costei.

Ales. S'io fossi Timagene, anche il direi.

Vil trofeo d'un alma imbelle
E' quel ciglio allor che piange:
Io non venni infino al Gange
Le Donzelle a debellar.

Hò rossor di quegli allori,
Che non han fra' miei sudori
Cominciato a germogliar.

(parte.)

Scena IV.

Erissena e Timagene.

Timag. (O rimprovero acerbo,
Che irrita l'odio mio!)

Eris. Questo è Alessandro?

Timag. E' questo.

Eris.

Meeneedige saa vel som Criffena vende igien til
 Porus: Denne til Frihed, hiine til Straf.

(tvende af Bagten løser Criffena, og
 fængsler Indianerne.)

Criff. Edelmødige Medlidenhed.

Timag. Forlad, o Konge! Dersom jeg var Alexan-
 der vilde jeg sige, at det laae meget Magt paa,
 at hun forblev i Fangenskab.

Alex. Dersom jeg var Timagenes, vilde jeg sige det
 samme.

Et forgrædt Ansigt er et nedrigt
 Genervindings-Tegn for en feig
 Siel: Jeg er ikke kommen indtil
 Ganges-Floden for at bekrige
 Fruentimmerne.

Jeg skammer mig ved slige Laur-
 bærkrandse, som ved mit Sved og
 Blod ikke har begyndt at grønnes.

(gaaer bort.)

Fjerde Scene.

Criffena og Timagenes.

Timag. (Af bittere Bebrejdelse, som ophidses min
 Brede!)

Criff. Er denne Alexander?

Timag. Det er ham.

B

Criff.

Eris. Jo mi credea,
 Che avessero i nemici
 Più rigido l'aspetto,
 Più fiero il cor. Ma sono
 Tutti i Greci così?

Timag. (Semplice!) Appunto.

Eris. Quanto invidia la forte
 Delle Greche Donzelle! Almen fra loro
 Fossi nata ancor io,

Timag. Che aver potresti
 Di più vago, nascendo in altr'arena?

Eris. Avrebbe un Alessandro anche Erissena.

Timag. Fra gli amorosi affanni
 Dunque per lui tu vivi.

Eris. Jo!

Timag. Sì.

Eris. T'inganni.

Chi vive amante, fai che delira,
 Spesso si lagna, sempre sospira,
 Ne d'altro parla, che di morir.

Jo non mi affanno, non mi querelo,
 Giammai tiranno non chiamo il
 cielo.

Dunque

Eriss. Jeg indbildte mig at Fienderne havde et langt grimmere Ansigt, et langt haardere Hierte. Men ere alle Græker saaledes?

Timag. (Den eensfoldige!) Ja vist.

Eriss. Hvor høyt misunder jeg ikke de Grædske Fruentimmer deres Lykke! Var jeg dog ogsaa i det ringeste fød blandt dem.

Timag. Hvad kunde du vel have erholdet mere smukt, dersom du var bleven fød andensteds?

Eriss. Da skulle en Alexander ogsaa eye Erissena.

Timag. Saa lever du da for ham i forliebte Beskyninger.

Eriss. Jeg!

Timag. Ja.

Eriss. Du bedrager dig.

Du veed at den som er forliebt, er fra sig selv, den beklager sig ofte, den sukker altid, og taler ikke om andet end Døden.

Jeg bekymrer mig ikke, jeg beklager mig ikke, jeg kalder aldrig Himlen ubarmhiertig. Saa er da mit Hierte enten ikke plaget af Kierlighed,

Dunque il mio core d'amor non pena,
O pur l'amore non è martir.

*(parte con i due prigionieri Indiani,
accompagnata dal seguivo di
Timagene.)*

Scena V.

Timagene.

Mà qual forte è la mia? Nacque Alessandro
Per offendermi sempre. Eh l'odio mio
S'appaghi al fin. Con Poro alla vendetta
Qualche via troverò: che 'l vendicarsi
D'un ingiusto potere,
Persuade natura anche alle fiere.

O su gli estivi ardori
Placida al sol riposa,
O stà fra l'erbe, e i fiori
La pigra serpe ascosa,
Se non la preme il piede
Di ninfa, o di pastor.

Mà se calcar si sente,
A vendicarsi aspira;
E su l'acuto dente
Il suo veleno e l'ira
Tutta raccoglie allor.

(parte.)

Scena

lighed, eller og er Kierlighed heller
ingen Pine.

(gaaer bort med de tvende fangne
Indianer, gelejdet af Tima-
genes's Folgeskab.)

Femte Scene.

Timagenes.

Men hvilken haard Skiebne har ikke jeg? Alexan-
der er da fød for at forlorne mig altid. En
min Had maae omsider tilfredsstilles. Jeg
skal vel finde en Bey med Porus til Hevn;
Ehi Naturen driver endogsaa Dyrene til at
hevne sig over en ubillig Magt.

Den lade Slange ligger enten stille om
Sommeren i Solen, eller og skiult
blandt Græs og Blomster, dersom
en Nympfe eller Hyrde ikke træder
den med Foden.

Men dersom den finder til at blive traa-
det, tragter den efter at hevne sig;
og samler da sin Forgift og Brede
paa den hvadse Tand.

(gaaer bort.)

Scena VI.

Recinto di palme, e cipressi con picciolo tempio
nel mezzo, dedicato a Bacco nella reggia
di Cleofide.

Cleofide con seguito, indi Poro.

Cleof. Perfidi! Qual riparo,

(alle Compare.)

Qual rimedio adoprar? Mancando ogni altro,

Dovevate morir. Tornate in campo,

Ricercate di Poro. Il vostro sangue,

Se tardo è alla difesa,

Se vile è alla vendetta,

Spargetelo dal seno

Alla grand' ombra in sacrificio almeno.

(parzono le compare.)

Oh Dei, mi fa spavento

Più di Poro il coraggio,

L'anima intollerante, e le gelose

Furie, che in sen si facilmente aduna,

Che 'l valor d'Alessandro, e la fortuna,

Por. (Ecco l'infida.) Jo vengo

(con ironia amara.)

Regina a te di fortunati eventi

Felice apportator

Cleof. Numi! Respiro,

(Rasserenandosi.)

Che rechi mai?

Por.

Siette Scene.

En indhegnet Plads med Palmer og Cypresser, med en liden Tempel i Midten, indviet Bacchus til Vre, paa Cleofidis Slot.

Cleofides med Sølgeskab, derefter
Porus.

Cleof. Utroe! Hvad Hielp, hvad Middel er her at gribe til? Naar alting fejlede, burde J at døe. Bend om igien til Balpladsen, leed efter Porus. Dersom eders Blod er for sildig til Forsvar, og for ringe til Hevn, udøs det da af eders Bryst, i det mindste til Offer paa dette skyggesfulde Sted.

(Soldaterne gaaer bort.)

Al Himmel! Pori Riekmodighed, hans utaalmodige Sind og mistænkelige Raserier, som han saa let foreener i sit Bryst, forstrækker mig mere end Alexanders Tapperhed og Lykke.

Por. (See der den Utroe.) Jeg kommer
(med en bitter Spodskhed.)
til dig, min Dronning, for at bringe et lykkeligt Budskab om Sagernes gode Udfald.

Cleof. Himmel! Jeg faaer til Live igien.

(opmuntrende sig.)

Hvad bringer du vel for Nytt?

Por. Per Alessandro alfine

(come sopra.)

Si dichiarò la sorte: esulta, Avrai
Dell' Oriente oppresso

(Cleofide si turba.)

A momenti al tuo piè tutti i trofei.

Cleof. Così m'insulti oh Dei! Dunque faranno
Eterne le dubiezze

Del geloso tuo cor? Fidati o caro,
Fidati pur di me.

Por. Di te si fida

Anche Alessandro. E chi può dir qual fia
L'ingannato di noi? Sò che altre volte
Coll' armi de' tuoi vezzi - - -

Cleof. Ingrato, ai poche prove
Della mia fedeltà? Non basta il sangue
De' miei Sudditi: il regno mio perduto
Per darti aita; e non mi credi!

Por. (Oh Dio!)

(commosso.)

Cleof. Tollerar più non posso
Così barbari oltraggi:

(in atto di partire disperata.)

Por. Ah nò: t'arresta.

Cleof. Che dir mi puoi?

Por. Jo ti prometto, o cara
Che mai più di tua fede
Dubitar non saprò.

Cleof.

Por. For Alexander omsider

(som tilførn.)

har Skiebnen erklæret sig: Glæd dig. Du skal inden faae Dyeblik see alle det undertvungne Ofterlands Seyervindings Tegn for dine Fodder.

(Cleofides forbauses.)

Cleof. Saaledes bespotter du mig, af Himmel! Saa skal da dit mistænkelige Hierte bære en ævig Tvivl? Forlad dig, o fiære! Forlad dig kun til mig.

Por. Alexander forlader sig ogsaa til dig. Og hvo fandt sige hvem af os der er bedraget? Jeg veed at du paa andre Tider med dine Skionheders Baaben = = =

Cleof. Utaknemmelige! Har du saa faae Prover paa min Troeskab? Er mine Undersaatters Blod ikke nok: Mit Rige som jeg har forloret, for at række dig Hielp; Og du troer mig ikke!

Por. (Af Himmel!)

(bevæget.)

Cleof. Jeg fandt ikke længere taale saa barbariske Forurettelser.

(i det hun vil gaae fortvivlet bort.)

Por. Af nej: Bliv her.

Cleof. Hvad fandt du sige mig?

Por. Jeg lover dig, o fiære! at jeg aldrig skal tvivle mere om din Troeskab.

Cleof. Non m'assicuro.

Giuralo

Por. A tutti nostri Dei lo giuro.

Se mai più farò geloso,

Mi punisca il sacro Nume,

Che dell' India è domator.

Scena VII.

Erissena accompagnata da' Macedoni e detti.

Cleof. Erissena! Che veggo!

Por. Come! Tu nella reggia?

Eris. Un tradimento

Mi portò fra' nemici, e un atto illustre

Del vincitor pietoso a voi mi rende.

Cleof. Che ti disse Alessandro?

(Porosi turba.)

Parlò di me?

Por. (Ma questa

(si corregge.)

E' innocente richiesta.)

Eris. I detti suoi

Ridirti non saprei: sò che mi piacque:

Sò che dolce in quel volto

Fra lo sdegno guerrier sfavilla amore.

Por. Cleofide da te questo non chiede.

(con isdegno ad Erissena.)

Cleof.

Cleof. Jeg forsikrer mig ikke derpaa. Besværg det.
 Por. Jeg sværger derpaa ved alle vores Guder.
 Derfom jeg meere bliver mistænkelig,
 da straffe mig den hellige Gud,
 som er Judiens Beskytter.

Syvende Scene.

Erissena gelejdet af Macedonier og
 de forrige.

Cleof. Erissena! Hvad seer jeg?

Por. Hvorledes! Du paa Slottet?

Eriss. Et Forræderie bragte mig i Fiendernes Hæn-
 der, og en ædelmodig Gierning, af den med-
 lidende Seyerherre sender mig til eder igien.

Cleof. Hvad har Alexander sagt dig?

(Vorus forbauses.)

Har han talt om mig?

Por. (Men dette

(han retter sig)

er et uskyldigt Spørgsmaal.)

Eriss. Hans Ord fand jeg ikke sige dig igien: Dette
 veed jeg, at han behagede mig: Jeg veed at
 en sød Kierlighed i hans Ansigt fremskinner un-
 der hans Krigs-Brede.

Por. Cleofides forlanger ikke at vide dette af dig.

(med Brede til Erissena.)

Cleof.

Cleof. Macedoni guerrieri,
Tornate al vostro Rè, ditegli quanto
Anche fra noi la sua virtù s'ammira:
Ditegli che al suo piede
Fra le falangi armate
Cleofide verrà.

Por. Come! Fermate.

(a Macedoni con impeto.)

Tu ad Alessandro?

(a Cleofide, turbato.)

Cleof. E che perciò? Non vedo
Ragion di meraviglia.

Por. In questa guisa

(come sopra.)

Il tuo decoro, il nome tuo s'oscura,
L'India che mai dirà?

Cleof. Questa è mia cura.
Partite.

(a Macedoni che partano.)

Por. (Jo smanio.)

Cleof. Ah non vorrei che fosse
Il tuo soverchio zelo
Quel solito timor, che t'avvelena.

Por. Lo tolga il Cielo, (Oh giuramento! Oh pena!)
(con tranquillità forzata.)

Cleof. Siegui a fidarti: in questa guisa impegni
A maggior fedeltà gli affetti miei.
Quando Poro mi crede,
Come tradir potrei sì bella fede?

Se

Cleof. I Macedoniske Krigsfolk, vend igien om til eders Konge, siig ham hvor høyt man ogsaa blandt os anseer med Forundring hans Dyd: Siig ham, at Cleofides skal komme for hans Fodder, blandt hans bevæbnede Folk.

Por. Hvorledes! Bliv tilbage.

(til Macedonierne med Heflighed.)

Du til Alexander?

(til Cleofides forvirret.)

Cleof. Og hvad da? Jeg seer ingen Aarsag til Forundring.

Por. Paa denne Maade

(som forhen.)

fordunkler du Belansthændighed og dit Navn. Hvad vil vel Indien siige?

Cleof. Det er min Sag. Gaf bort.

(til Macedonierne som gaær bort.)

Por. (Jeg er fortrædelig.)

Cleof. Al jeg vilde ikke, at din overflødige Iver var den sædvanlige Frygt, som forgifter dig.

Por. Det bevare Himmelen. (Al Eed! Al Pine!)
(med tvungen Roelighed.)

Cleof. Bliv ved at forlade dig til mig: Paa denne Maade forbinder du min Kierlighed til større Troeskab. Naar Porus troer mig, hvorledes kunde jeg forraade saa smukt en Troeskab?

Der.

Se mai turbo il tuo riposo,
 Se m'accendo ad altro lume,
 Pace mai non abbia il cor.
 Fosti sempre il mio bel nume,
 Sei tu solo il mio diletto;
 E farai l'ultimo affetto,
 Come fosti il primo amor.

(parte.)

Scena VIII.

Porò, Erissena, indi Gandarte.

Por. Dei che tormento è questo!
 Và Cleofide al campo, ed io quì resto?
 No no: si siegua: a' suoi novelli amori
 Serva di qualche inciampo
 La mia presenza.

(in atto di partire.)

Gand. Ove Signore?

Por. Al Campo.

Gand. Ferma, non è ancor tempo.

Por. Al greco Duce
 Cleofide s'invia.

Gand. Mà che paventi?

Erif. Che figuri perciò?

Por. Mille figuro
 Immagini crudeli

D'in-

Dersom jeg nogen Tid forstyrrer din Kuelighed, dersom jeg antændes af nogen anden Kierlighed, skal mit Herte aldrig nyde Roe og Hvile.

Du har altid været min smukke Afgrid; Du er eeneste min Lyst; Og du skal være min sidste Kierlighed, ligesom du har været den første.

(gaaer bort.)

Ottende Scene.

Porus, Erissena, derefter Candartes.

Por. Guder! Hvilken Pine! gaaer Eleosides til Balpladsen, og jeg bliver her? Nej: Nej: Jeg maae følge efter: Min Nærværelse maae tiene til nogen Anstøds. Steen i hendes nye Kierlighed.

(i det hun vil gaae bort.)

Cand. Hvorhen, Konge?

Por. Til Feldten.

Cand. Tov, det er endnu ikke Tid.

Por. Eleosides begiver sig hen til den Grædste Ansforer.

Cand. Men hvorfor frygter du?

Eriss. Hvad bilder du dig derved ind?

Por. Jeg indbilder mig tusinde gruelige Billeder
paa

D'infedeltà: vezzi, lusinghe, sguardi;
Che posso dir?

Eris. Mà saran finti.

Por. Addio.

Fingendo s'incommincia. Ah non sapete
Quanto è breve il sentiero
Che dal finto in amor conduce al vero.

(parte frettoloso.)

Scena IX.

Erissena e Gandarte.

Gand. Principessa adorata, allor che intesi
Te prigioniera, il mio dolor fù estremo.

Eris. Dimmi, vedesti in fu gli opposti lidi
Dell' Idaspe Alessandro?

Gand. Ancor nol vidi.

Eris. Ah, se 'l giungesti a veder . . .

Gand. Ma tanto, o cara
Parlar di lui! Pavento
Che Alessandro ti piaccia.

Eris. E' ver; mi piace.

Gand. Dunque così tiranna
Mi deridi: m'inganni!

Eris. E chi t'inganna?
San gli Dei ch'io non fingo.

Gand.

paa Utrofskab: Yndigheder, smigrende Ord,
Dyefast; Hvad kand jeg sige?

Eriss. Men disse bliver forstilte.

Por. Farvel. Man begynder med at forstille sig.
Ak veed I ikke hvor kort den Vey er i Kierlig-
hed, som fører fra det Forstilte til det Vir-
kelige.

(Gaaer hastig bort.)

Tiende Scene.

Erissena og Candartes.

Cand. Elskværdige Prinsesse, da jeg hørte, at du
var fangen, var jeg i den yderste Bekymring.

Eriss. Siig mig, har du seet Alexander paa hiin
Side af Floden Hydaspes?

Cand. Endnu har jeg ikke seet ham.

Eriss. Ak dersom du fik ham at see

Cand. Men at tale saa meget om ham, o Kiere!
Jeg frygter at Alexander behager dig.

Eriss. Det er sandt; Han behager mig.

Cand. Saa beleer du mig saaledes, Ubarmhiertige!
Du bedrager mig!

Eriss. Og hvem bedrager dig? Guderne veed at jeg
ikke forstiller mig.

E

Cand.

Gand. Allor fingevi

Dunque, o crudel che del tuo core amante
Mi giuravi il possesso.

Eris. Allora io non fingea, non fingo adesso.

(Parre.)

Scena X.

Gandarte.

Era bella, cred'io, l'età dell'oro.

Ma se allor le Donzelle,

Per soverchia innocenza, a' loro amanti

Dicean d'essere infide,

Chiaro così, come Erissena il dice;

Per me l'età del ferro è più felice.

Voi che adorare il vanto

Di semplice beltà,

Non vi fidate tanto

Di chi mentir non sa:

Che l'innocenza ancora

Sempre non è virtù.

Mentisca pure e finga

Colei che m'arde il seno,

Che almeno mi lusinga,

Che non mi toglie almeno

La libertà d'odiarla,

Quando infedel mi fù.

(parte.)

Scena

Cand. Du forstille dig dog, o ubarmhiertige!
 Da du tilsoer mig Besiddelsen af dit forelskede
 Hierte.

Eriss. Jeg forstille mig ikke den Tiid, jeg forstiller
 mig ikke nu.

(gaaer bort.)

Tiende Scene.

Candartes.

Jeg troer at den gyldene Alder var smuk. Men
 dersom Fruentimmerne paa den Tiid, formedelst
 alt for megen Uskyldighed, sagde at være deres
 Liebhabere utroe, saa klart, som Erissena siger
 det; da er Jern-Alderen for mig mere lykkelig.
 I som tilbeder den Noes af en eenfoldig
 Skionhed, forlader eder ikke saa
 meget paa den som ikke veed at
 forstille sig: Thi endog Uskyldig-
 hed er ikke altid en Dyd.

Lad den kunns lyve og forstille sig, som
 brænder i mit Bryst, lad den i
 det mindste smigre for mig; thi
 den betager mig i det ringeste ikke
 den Frihed at hade hende, naar
 hun blev mig utroe.

(gaaer bort.)

Scena XI.

Gran padiglione d'Alessandro vicino all' Idaspe
con vista della reggia di Cleofide su l'al-
tra sponda del fiume.

*Alessandro, e Timagene, Guardie dietro
al Padiglione.*

Ales. Pur troppo amico è vero: ama Alessandro:
E del suo cor trionfa
Cleofide già vinta.

Timag. Eccola: a lei
Offri, e dimanda amore.

Ales. Amor! T'inganni:
Alessandro si presto
Non si lascia agli affetti in abbandono:
Debole a questo segno ancor non sono.

Scena XII.

Nel tempo d'una breve sinfonia, si vedono venire di-
verse barche per il fiume, dalle quali scendono
molti Indiani portando diversi doni, e dalla
principale sbarca Cleofide che viene
incontrata da Alessandro.

Cleofide, e detti.

Cleof. Ciò, ch'io t'offro, Alessandro,
E' quanto di più raro,

Ellevte Scene.

Et stort Telt for Alexander, nær ved Floden Hydaspes, med Udsigt af Eleosfides Slot paa den anden Side af Floden.

Alexander og Timagenes, med Vagt bag ved Teltet.

Alex. Det er, desto værre, alt for sandt: min Ven! Alexander er forliebt: Og den allerede overvundne Eleosfides triumpherer over hans Hierte.

Timag. See der er hun: Tilbyd hende nu Kierlighed, og forlang hendes igien.

Alex. Kierlighed! Du bedrager dig: Alexander overgiver sig ikke saa hastig til sine Tilbøieligheder: Jeg er endnu ikke saa svag.

Tolvte Scene.

Imedens der spilles en kort Symphonie, seer man adskillige Skibe komme paa Floden, af hvilke stiger mange Indianer, bærende adskillige Foræringer, og af den fornemmeste stiger Eleosfides, som Alexander gaaer i Møde.

Cleosfides og de forrige.

Cleosf. Det, som jeg her bringer dig, Alexander, er alt hvad Solen som sidder os saa nær, og

O nell' Indiche rupi,
 O nella vasta oriental marina
 Per me nutre, e colora
 Il sol vicino, e la feconda aurora.
 Se non mi sdegni amica, eccoti un dono
 All'amistà dovuto:

Se suddita mi brami, ecco un tributo.

Alef. Da' sudditi io non chiedo
 Altro omaggio che fede; e dagli amici
 Prezzo dell' amistade io non ricevo:

Onde inutili sono

Le tue ricchezze, o sian tributo o dono.

Timagene, alle navi

Tornino quei tesori.

*(Timagene si ritira, dando ordine agli
 Indiani che tornino su le navi co'
 doni.)*

Cleof. Ah mel predisse il cor. Questo dispreggio
 Giustifica il mio pianto.

(piange.)

L'efferti - - - odiosa - - - tanto - - -

Alef. M' non è ver. Sappi --- t'inganni - - oh Dio!
 (M'uscì quasi da' labbri Idolo mio.)

Cleof. Signor, rimanti in pace: a me non lice
 Miglior forte sperar de' doni miei:
 Più di quegli importuna io ti farei.

(in atto di partire.)

Alef.

den frugtbare Morgenrøde foder for mig og far-
 ver, af det rareste enten i de Indianske Klipper,
 eller i det store Østerlandſke Hav. Derſom
 du ikke forſmaaer mig ſom Veninde, da er her
 for dig en Gave, ſom jeg ſkylder dit Venſkab:
 Derſom du forlanger mig ſom Underſaat, da
 er her for dig en Skat.

Alex. Af Underſaatter forlanger jeg ikke anden Hyl-
 dings-Eed end Troeſkab; og af Venner antas-
 ger jeg ikke nogen Bærdie af Venſkab: Hvor-
 udover dine Rigdomme ere unyttige, enten de
 ere en Skat eller Foræring. Timagenes, lad
 diſſe Liggendefæer vende om igien til Skibene.;

(Timagenes træder til Side, givende Bes-
 faling til Indianerne, at de maae
 vende paa Skibene igien med Ga-
 verne.)

Cleof. Af mit Hierte har ſagt mig det forud. Den-
 ne Foragt retſærdiggjør min Graad.

(hun græder.)

at være dig === forhadet === ſaa meget ===

Alex. Men det er ikke ſandt. Biid == du bedrager
 dig === af Himmil! Det var nær ſaldet mig
 af Munden; min Afgud.)

Cleof. Herre forbliv i Fred: Mig er det ikke tilladt
 at haabe bedre Lykke end mine Gaver: Jeg vil
 de falde dig meere beſværkelig end diſſe.

(i det hun vil gaae bort.)

Alef. T'arresta. Ah mal Regina

(Arrestandola.)

Interpreti il mio cor. Siedi, e ragiona.

Cleof. Ubbidirò.

Alef. (Che amabile fsembianza!)

Cleof. (Mie lusinghe alla prova.)

(siedono.)

Alef. (Alma costanza.)

Cleof. In faccia ad Alessandro

Mi perdo, mi confondo, e non sò come --

Scena XIII.

Timagene e detti.

Timag. Monarca: Il Duce Asbite

Chiede a nome di Poro

Di presentarsi a te.

Cleof. (Numi!)

Alef. Tra poco

Verrà: per or con la Regina ---

Timag. Appunto

Innanzi a lei di ragionar desia,

Alef. Venga.

(Timagene parte.)

Cleof. (Poro l'invia!

(turbata.)

Chi è mai costui?)

Alef. T'è noto il suo pensiero?

Cleof. Signor l'ignoro, e non sò dirti il vero,

Scena

Alex. Bliv her. Af min Dromning! du udtolker
 ilde mit Hierte. Sid og tael

Cleof. Jeg vil adlyde din Befaling.

Alex. (Hvilket elskværdigt Uafsyn!)

Cleof. (Mine smigrende Ord paa Prøve.)

(de sætter dem ned.)

Alex. (Bestandighed, min Siel.)

Cleof. For Alexanders Uafsyn, taber jeg mig selv,
 forvirrer jeg mig, og jeg veed ikke hvorledes ==

Trettende Scene.

Timagenes og de forrige.

Timag. Monark: Anforeren Asbithes forlanger i
 Pori Navn at fremstille sig for dig.

Cleof. (Himmel!)

Alex. Inden kort Tiid skal han komme frem: For
 nærværende Tiid med Dromningen ==

Timag. Just i hendes Nærværelse ønsker han at
 tale.

Alex. Lad ham komme.

(Timagenes gaaer bort.)

Cleof. (Porus sender ham!

(forvirret.)

Hvem er vel denne?)

Alex. Er dig hans Forlangende bekendt?

Cleof. Det er mig ubekendt, Herre! og jeg veed
 ikke at sige dig noget tilforladeligt.

Scena XIV.

*Poro e detti.**Por.* (Eccola: oh gelosia!)*Cleof.* (Poro!)*Por.* Perdona

Cleofide, s'io vengo

Importuno così. La tua dimora

Più breve io figurai: Ma d'Alessandro

Piacevole è il soggiorno, e di te degno.

Cleof. (Già di nuovo è geloso! Ardo di sdegno.)*Alef.* Parla, Asbite: che chiede

Poro da me?

Por. Le offerte tue ricusa,

Ne vinto ancor si chiama.

Alef. E ben, di nuovo

Tenti la sorte sua.

Cleof. Signor, sospendi

La tua credenza. Il passo,

Amico, o vincitor qual più ti piace

Volgi, Signore alla mia reggia.

Por. (Ah infida!)*Cleof.* E là saprai

Meglio tutti di Poro, e i sensi miei.

Por. Non fidarti a costei:

E' avezza ad ingannar. Da lei tradito . . .

Cleof. Non udirlo, o Signor,*Por.* (Perfida!)*Cleof.*

Fiortende Scene.

Porus og de forrige.

Por. (Der er hun: Af Mistanke!)

Cleof. (Porus!)

Por. Forlad Cleofides, at jeg kommer og falder saaledes besværlig. Jeg havde forestillet mig dit Ophold langt kortere: Men at være med Alexander er behagelig, og dig værdig.

Cleof. (Han er alt paa nye mistænkelig! Jeg brænder af Bredde.)

Alex. Tael, Asbithes! Hvad forlanger Porus af mig?

Por. Han veigrer sig ved at antage dit Tilbud, og bekiender sig endnu ikke overvunden.

Alex. Nu vel, han maae paa nye prøve hans Lykke.

Cleof. Herre, opsæt at fæste Troe dertil. Vend, o Herre! din Fod, enten som Ben eller Overvinder, hvilket dig best behager, til mit Kongelige Slot.

Por. (Af Utroe!)

Cleof. Og der skal du bedre blive underrettet om alle Pori Tanker, saa vel som om mine.

Por. Forlad dig ikke til hende: Hun er vandt ved at bedrage. Hun forraade . . .

Cleof. Hør hende ikke, o Herre!

Por. (Meeneedige!)

Cleof

Cleof. Accetti

Alessandro l'invitto?

Qual risposta mi rendi?

Ch'hò da sperar? Verrai?

Ales. Verrò: m'attendi.

(parte.)

Scena XV.

Por. e Cleofide.

Por. Lode agli Dei. Son persuaso al fine

(con ironia.)

Della tua fedeltà.

Cleof. Lode agli Dei,

(come sopra.)

Porò di me si fida,

Più geloso non è.

Por. Dov'è chi dice,

Che un femminil pensiero

Dell'aura è più leggiero?

Cleof. Ov'è chi dice,

Che più del mare un sospettoso amante

E' torbido, e incostante?

Jo non lo credo.

Por. Ed io

No 'l posso dir.

Cleof. Mi disinganna assai.

Por. Mi convince abbastanza.

Cleof. La placidezza tua.

Por. La tua costanza.

Cleof. Ricordo il giuramento.

Por.

Cleof. Antager Alexander min Indbydelse? Hvad
Svar giver du mig? Kan jeg haabe? Vil
du komme?

Alex. Jeg skal komme: Du kand vente mig.
(han gaar bort.)

Femtende Scene.

Porus og Cleofides.

Por. Guderne være lovet. Jeg er omsider overbe-
viist om din Troeskab.

(med Spodskhed.)

Cleof. Guderne være lovet,

(som tilforn.)

Porus forlader sig til mig, han er ikke meere
mistænkelig.

Por. Hvor er den, som kand sige, at en Fruentim-
mer Tanke er lettere end Binden?

Cleof. Hvor er den, som kand sige, at en mistæn-
kelig Liebhaber er meere oprørt og ubestandig
end Havet? Jeg troer det ikke.

Por. Og jeg kand ikke sige det.

Cleof. Det betager mig noksom min Tvivl.

Por. Det overtyder mig til fulde.

Cleof. Din Sagtmodighed.

Por. Din Bestandighed.

Cleof. Jeg erindrer Eeden.

Por.

Por. La promessa rammento.

Cleof. Si conosce.

Por. Si vede.

Cleof. Che placido amator!

Por. Che bella fede!

Se mai turbo il tuo riposo,
Se m'accendo ad altro lume,
Pace mai non abbia il cor.

Cleof. Se mai più farò geloso,
Mi punisca il sacro Nume
Che dell' India è domator.

Por. Infedel, questo è l'amore?

Cleof. Menzogner, questa è la fede?

a 2. (Chi non crede al mio dolore,
(Che lo possa un dì provar.

Por. Per chi perdo, o giusti Dei,
Il riposa de' miei giorni!

Cleof. A chi mai gli affetti miei
Giusti Dei serbai fin'ora!

(Ah si mora, e non si torni
a 2. (Per l'ingrata)
(Per l'ingrato) a sospirar.

Fine dell' Atto Primo.

Atto

Por. Jeg ihukommer Løftet.

Cleof. Man kiender.

Por. Man seer.

Cleof. Hvad for en sagtmodig Liebhaber!

Por. Hvad for en deylig Troeskab!

Dersom jeg nogen Tiid meere forstyr-
rer din Roelighed, dersom jeg an-
tændes ved noget andet Blus, skal
mit Hierte ikke meere nyde Fred og
Roe.

Cleof. Dersom jeg meere bliver mistæn-
kelig, da straffe mig den hellige
Guddom, som er Indiens Beskytter.

Por. Utroe, er dette Kierlighed?

Cleof. Bedrager, er dette Troeskab?

a 2. (Hvo som ikke troer min Smerte,
(Sid han engang maae finde den!

Por. For hvem, o retfærdige Guder!
mister jeg Roeligheden i mine Dage?

Cleof. For hvem, retfærdige Guder! har
jeg hidindtil bevaret min Kierlighed?

(Al man døe og man efterlade

a 2. (For den Utaknemmelige) at sukke.
(For den Ufsionsomme)

Ende paa den første Act.

Anden

Atto Secondo.

Scena Prima.

Gabinetti Reali.

Poro e Gandarte, poi Eriſſena.

Por. E paſſerà l'Idaſpe
L'abborrito Rival ſenza conteſa?

Gand. Nò, mio Rè. Per tuo cenſo
Già radunai gran parte
De' tuoi ſparſi guerrieri, e preſſo al ponte - -

Eriſ. Poro, Gandarte, arriva
Aleſſandro a momenti. Un greco meſſo
Recò l'aviſo. Io dalla regia torre
Vidi di là del fiume
Vidi all'aura ondeggiar mille bandiere,

Por. E Cleofide intanto
Che fa?

Eriſ. Corre a incontrarlo.

Por. Ingrata! Amico
Vanne, vola, e m'attendi
Al deſtinato loco.

Gand. Addio mia vita
Non mi porre in oblio
Se queſto foſſe mai l'ultimo addio.

Mio ben ricordati.

Se avvien ch'io mora,

Quanto queſt'anima

Fedel t'amò.

Anden Act.

Første Scene.

Porus og Candartes, derefter Crissena.

Por. Og skal den forhadte Medbeyler, uden Modstand, sætte over Hydaspes?

Cand. Nej, min Konge. Efter din Befaling har jeg allerede samlet en stor Deel af dine adspredte Krigsfolk, og strax ved Brønden = = =

Criss. Porus, Candartes, Alexander kommer inden faae Døgn. En Græckisk Gesandt bragte denne Tidende. Jeg saae, fra det Kongelige Taarn, tusinde Fahner svømme for Venr og Bind, paa hin Side Floden.

Por. Og hvad bestiller Cleofides imidlertid?

Criss. Hun haster at gaae ham i Møde.

Por. Den Uafnæmmelige! Løb min Ven, skynd dig, og vent mig paa det bestemte Sted!

Cand. Farvel min Skat. Skriv mig ikke i Glemmebogen, om dette maaskee skulle være den sidste Afsked?

Erindre dig, min Skat! dersom det hendes at jeg maae døe, hvor høyt denne Siel oprigtig har elsket dig.

D

Jeg

Io se pur amano
Le fredde ceneri,
Nell'urna ancora
Ti adorerò.

Scena II.

Poro ed Erifflena.

Eris. Germano anch'io vorrei trovarmi in campo
D' Alessandro all' arrivo.

Por. In van lo brami.

Eris. Perche ?

Por. Non più. Lasciami solo.

Eris. E quale
Ragione il vieta ?

Por. A una Real donzella
Andar cosi fra l'armi
Come lice a un guerrier non è permesso.

Eris. Misera servitù del nostro sesso!
Non farei sì sventurata,
Se nascendo infra le schiere
Delle amazzoni guerriere
Apprendevo a guerreggiar.
Avrei forse il crine incolto,
Fiero il ciglio, e rozzo il volto;
Ma saprei farmi temere,
Non sapendo innamorar.

(parze.)

Scena

Jeg vil endog tilbede dig i Graven,
 Dersom den kolde Aske kunns fin-
 der Elskov.

Anden Scene.

Porus og Crissena.

Criss. Ogsaa jeg, min Broder vilde befinde mig i
 Feldten ved Alexanders Ankomst.

Por. Din Attraae er forgieves.

Criss. Hvorfor?

Por. Intet videre. Lad mig være allene.

Criss. Og hvad Aarsag forbyder dette?

Por. Det er ikke tilladt for en kongelig Prinsesse at
 gaae saaledes blandt Bevæbnede, som det som-
 mer en Krigsmand.

Criss. En elendig Trældom for vores Rion!

Jeg skulle ikke være saa ulyksalig, der-
 som jeg var fød blandt de striden-
 de Amazoninders Hære, og hav-
 de lært at føre Krig.

Jeg skulde da maaskee have et upyntet
 Haar, et vildt Ansigt, og groft
 Udsyn; Men jeg skulle vide at
 lade mig frygte, naar jeg ikke
 kunde indtage.

(Gaaer bort.)

Exedie

Scena III.

Poro.

Nò, nò. Quella incoſtante
 Non ſi torni a mirar, Troppo di Poro
 Nell' anima agitata,
 Che regna ancor, conoſceria l'ingrata.
 Miei ſdegni all' opra. Audaci
 Non vi crede Aleſſandro, e non vi teme.
 Provi con ſua ſventura,
 Quanto lieve è ingannar chi ſ'assicura.

Senza procelle ancora

Si perde quel nocchiero,
 Che lento in ſu la prora
 Paſſa dormendo il dì.

Sognava il ſuo pensiero

Forſe le amiche ſponde;
 Ma ſi trovò fra l'onde
 Allor che i lumi aprì.

(parte.)

Scena IV.

Campagna ſparſa di fabbriche antiche con tende ed
 alloggiamenti militari preparati da Cleofide per l'e-
 ſercito Greco. Ponte ſu l'Idaſpe. Campo nu-
 meroſo d'Aleſſandro diſpoſto in ordinanza
 di là dal fiume con elefanti, torri, carri
 coperti, e machine da guerra.

Nell'

Tredie Scene.

Porus.

Ney, ney. Denne Ubestandige vil jeg ikke vende om efter at skue. Den Utaknemmelige skulle alt for meget kiende at hun endnu hersker i Porri forvirrede Siel. Op min Brede til Hevn! Alexander holder dig ikke for at være saa dristig, og derfor frygter dig heller ikke. Han erfare da med sin Skade, hvor let det er at bedrage den, som stoler for meget paa sig selv.

Endog uden Stormvinde, er den Søemand forloren, som paa Forstærken fordriver Dagen langsom med Søvn.

Han drømte maaskee i Tankerne om den tiere Havn; men befandt sig midt i Havet, da han aabnede Dyuene.

(gaaer bort.)

Fierde Scene.

En Mark hissed og her besadt med gamle Bygninger, med Telter, og Soldater-Boliger, tillavede af Elefides for den Grækiske Krigshær. En Broe over Hydaspes. Alexanders talrige Krigshær, paa hiin Side af Floden med Elefanter, Taarne, bedekkede Bogne, og Krigs-Nedskaber.

Nell' apertura della scena s'ode sinfonia d'istromenti militari, nel tempo della quale passa il ponte una parte de' soldati greci, ed appresso a loro Alessandro con Timagene, poi sopraggiunge Cleofide ad incontrarlo.

Cleofide, Alessandro, e Timagene, indi Gandarte.

Cleof. Signor, l'India festiva
Esulta al tuo passaggio: e lieta tanto
Non fù, cred'io, quando tornar si vide
Dall' ultimo Oriente

Trionfator del Gange in fra l'adorna
Di pampini frondosi allegra plebe,
Su le tigri di Nisa il Dio di Tebe.

Alef. Siano accenti cortesi, o fian veraci
Senfi del cor, di tua gentil favella
Mi compiaccio, o Regina; e solo hò pena
Che fù all' India funesto il brando mio.

Cleof. Eh vadano in obliò
Le passate vicende. Ormai sicuro
Puoi riposar su le tue palme.

Alef. Ascolto

(si sente di dentro rumore d'armi.)

Strepito d'armi.

Cleof.

Bed Skuepladsens Nabning, høres en Symphonie af Krigs-Instrumenter, imidlertid samme varer gaaer en Deel af de Grækiske Soldater over Broen, og efter dennem Alexander med Timagenes, siden kommer Cleofides til at møde ham.

Cleofides, Alexander og Timagenes,
derefter Candartes.

Cleof. Herre! Det glade Indien fryder sig ved din Giennemfart: Og jeg troer, at det ikke var saa glad, naar det lystige Folk saae den med grønne Krandsede kronede Gud Bachus, fra de yderste Morgenlande, som Seyerherre over Ganges-Floden, at komme tilbage paa Tiger-Dyr fra Nisa.

Alex. Det maage være høfslige Ord, eller din sande Hiertens Meening, saa behager mig dog din artige Tale, o Dronning; Og det gior mig eeneste ondt, at mit Sverd har været Indien bedrøvelig.

Cleof. Ey! man forglemme de forbigangne Hændelser. Nu fandt du sikkert hvile under dine Seyers Palmer.

Alex. Jeg hører

(man hører inden for en Allarm af
Baaben.)

en Allarm af Baaben.

Cleof. Oh stelle!

Ales. Timagene, che fù?

Timag. Poro si vede
Fra non pochi seguaci
Apparir minaccioso.

Cleof. (Ah troppo veri
Voi foste, o miei timori!)

Ales. E ben Regina,
Io posso ormai sicuro
Su le palme posar?

Cleof. Se colpa mia
Signor . . .

Ales. Di questa colpa
Si pentirà chi disperato, e folle
Tante volte irritò gli sdegni miei.

(*Alessandro snuda la spada, e seco Timagene, e vanno verso il ponte.*)

Cleof. (L'amato ben voi difendete, o Dei.)

(parte.)

Entrata Cleofide si vedono uscir con impeto gl' Indiani da' Lati della Scena vicino al fiume: questi assalgono i Macedoni: Poro assale Alessandro: Gandarte con pochi seguaci corre su 'l mezzo del Ponte ad impedire il passo all'esercito Greco. E intanto che siègue la zuffa nel piano alcuni guastatori vanno diroccando il suddetto ponte. Dissviati i combattenti fra le scene, si vede vacillare, e poi cadere parte del ponte. Quei Macedo-

Cleof. Alf Himmel!

Alex. Timagenes, hvad er hendet?

Timag. Man seer Porus med ikke lidet Følge at lade sig truende tilshyne.

Cleof. (Alf min Frygt har desværre været alt for sand!)

Alex. Velan, min Dronning! kand jeg nu sikker hvile under mine Seyers Valner?

Cleof. Dersom min Skyld, Herre : : :

Alex. Skylden skal den fortryde, som fortviølet og daarligh, saa ofte har ophidset min Brede.

(Alexander blotter sin Kaarde, tillige med ham Timagenes, og gaaer begge imod Broen.)

Cleof. (O I Guder, beskytter min Eftelige.)

(gaaer bort.)

Saa snart Cleofides er gaaet ind. seer man Indianerne med Hidtsighed at komme ud fra Siderne af Skuepladsen, nær ved Floden: Disse anfalder Mæcedonierne: Porus angriber Alexander: Candartes med faae Følge løber midt paa Broen at forhindre den Grækkiske Krigshær Overgangen. Og imidlertid Fegtingen gaaer for sig paa Sletten, søger nogle Standsgravere at nedrive bemeldte Broe. Efterat de Stridende ere adspredte paa Skuepladsen, seer man en Deel af Broen at vakle og derefter at falde. De Mæcedonier, som segtede paa den anden Side, viger tilbage forstræf-

ni che combattevano su l'altra sponda, si ritirano intimoriti dalla caduta, e Gandarte rimane con alcuni de' suoi compagni in cima alla ruine.

Gand. Seguitemi o compagni. Unico scampo
E' quello ch'io v'addito. Ah secondate
(Getta la spada ed il cimiero nel fiume.)
Pietosi Numi, il mio coraggio. Illeso
S'io refterò per lo camino ignoto,
Tutti i miei giorni io vi consacro in voto.
(si getta dal ponte nel fiume.)

Scena V.

Cleofide dalla destra preceduta da Poro senza spada.

Cleof. Mà per pietà ben mio
Non più sospetti. Io t'amo,
Non amo altro che te: penso a salvarti
Quando soffro Alessandro.

Por. O Dio, vorrei
Prestarti fè.

Cleof. Ma per prestarmi fede
Quai pegni vuoi da me? T'adoro ingrato:
Fuggitivo or ti sieguo:
Lascio i paterni lidi:
Abbandono i miei regni: e non ti fidi!
Giusti Dei che vedete
L'interno d'ogni cor, tutti al grand'atto

Tutti

bede af Faldet, og Candartes bliver med nogle af sine Stalbrødre paa Spidsen af de overblevne Stykker af Broen.

Cand. Følg mig, mine Stalbrødre. Den eeneste Udflugt er den, som jeg viser eder. Af kommer (han kaster sin Kaarde og Hielm i Gloden.) barmhiertige Guder, mit Mod til Hielp. Der- som jeg kommer ufsad igiennem denne ubekjendte Bey, opofrer jeg eder alle mine Dage, til Tak. (han styrter sig fra Broen i Gloden.)

Femte Scene.

Cleofides fra den høyre Side følgende efter
Porus uden Kaarde.

Cleof. Men for Himlens Skyld, min Skat! vær ikke meere mistænkelig. Jeg elsker dig, jeg elsker ingen anden uden dig: Jeg tænker at frelse dig, naar jeg fordrager Alexander.

Por. Af Himmel, jeg vilde laane dig min Troe.

Cleof. Men for at laane mig din Troe, hvad Pant vil du have af mig? Jeg tilbeder dig, Utafnemmelige: Jeg følger dig nu flygtende: Jeg forlader mit Fæderneland: Jeg lader mine Riger fare: og du forlader dig ikke dertil! Retfærdige Guder, som seer det Znderste af alle Hierter, vær nu alle tilstæde ved denne store Gierning.

Jeg

Tutti siate or presenti. Io fida a Poro
Spofa or mi giuro: il giuramento ascolti,
Vindice, e testimonio il ciel ne sia:
Poro dammi la destra: ecco la mia.

Por. In tal momento
La mia sorte infelice io non rammento.

a 2. Sommi Dei, se giusti siete,
Proteggete
Il bel desio
D'un amor così pudico.
Proteggete - - -

Cleof. Ah, ben mio, giunge il nemico.

Por. Vieni. Quest' altra via
Involarci potrà - - - ma quindi ancora
Giunge stuol numeroso. Ah ch'io mi sento
Mille furie nel sen.

Cleof. Poro, è perduta
Per noi dunque ogni speme?

Por. Nò: ci resta una via. Si mora insieme.
(*Poro snuda uno stile, e alza il braccio
in atto di ferirla.*)

Scena VI.

*Alessandro, che uscendo alle spalle di Poro lo
trattiene, e lo disarmo. Soldati greci
e detti.*

Alef.

Jeg soerger mig nu at være en troe Gemalinde af Porus: Hor Eeden, Himlen være Hoven og Bidne derfor: Porus giv mig Haanden: Der er min.

Por. I saadant Dyeblisk erindrer jeg ikke min uslykkelige Skiebne.

a 2. Højest Guder, dersom I ere retfærdige, da beskytter den reene Drift af saa kyndt en Kierlighed.
Beskytter = = =

Cleof. Al, min Skat! Fienden nærmer sig.

Por. Kom. Paa den anden Bey kunde vi undgaae = = = Men ogsaa derfra kommer en talrig Hob. Al jeg finder tusinde Surier i mit Bryst.

Cleof. Porus, er da alt Haab forloren for os?

Por. Nej: En Bey er for os tilbage. Vi maade doe begge tillige.

(Porus blotter en Dolk, og læster Armen, for at saare hende.)

Siette Scene.

Alexander, som kommer uforvarende bag paa Porus, holder ham tilbage og gjør ham Værgeløs. Grætske Soldater, og de forrige.

Alex.

Alef. Crüdel t'arresta.

Cleof. (Aira o stelle!)

Alef. E donde

Tanto ardimento e tanta
Temerità?

(a Poro.)

Por. Dal mio valor, dal mio

Carattere sublime - - -

Cleof. Egli è di Poro

Fedele efecutor. (Taci ben mio.)

(piano a Poro.)

Por. Sappi - - -

Scena VII.

Timagene e detti.

Timag. Le greche fchiere,

Signor, vieni a fedar. Chiede ciascuno

Di Cleofide il fanguè. Ogn'un la crede

Rea dell' infidia.

Por. Ella è innocente. Ignota

Le fu la trama. Il primo autor fon'io:

Tutto l'onor del gran disegno è mio.

Cleof. (Aime!)

Alef. Barbaro, e credi

Pregio l'infedeltà?

Cleof. Signor, s'io mai - - -

Alef. Abbastanza palefe

Per l'insulto d'Asbite

E' l'in-

Alex. Grumme holdt inde.

Cleof. (Hielp o Himmel!)

Alex. Og hvorfra kommer saa stor Driftighed og
saa stor Forvovenhed?

(til Porus.)

Por. Fra min Tapperhed, fra min høje Værdig-
hed = = =

Cleof. Han er en troe Guldmægtig fra Porus. (Tie
min Skat.)

(sagte til Porus.)

Por. Biid = = =

Syvende Scene.

Timagenes og de forrige.

Timag. Kom Herre, at stille de Grækiske Krigs-
Folk. Enhver forlanger Cleofidis Blod. En-
hver troer hende at være skyldig i Forræderiet.

Por. Hun er uskyldig. Dette Ovspind var hende
ubekendt. Jeg er den første Ophavsmand
dertil: Al Eren for det store Forhavende hø-
rer mig til.

Cleof. (Af jeg Elændige!)

Alex. Barbar, og holder du Utroffaben for en
Bekommelse?

Cleof. Herre! dersom jeg nogen Tiid = = =

Alex. Din Uskyldighed er noksom bekiendt ved As-
bithis

E' l'innocenza tua:
 Sarà nota alle schiere.
 Intanto, o Timagene, entro la reggia
 Sia da qualunque insulto
 Cleofide difesa: e questo altero
 Custodito rimanga, e prigioniero.

(parte.)

Scena VIII.

Cleofide, Poro, e Timagene con guardie.

- Timag.* Macedoni, alla reggia
 Cleofide si scorga: e intanto Asbite
 Meco rimanga.
- Cleof.* (In libertà potessi
 Senza scoprirlo almen dargli un addio.)
- Por.* Potessi all' Idol mio
 Libero favellar.)
- Cleof.* De' casi miei
 Timagene ai pietà?
- Timag.* Più che non credi.
- Cleof.* Ah se Poro mai vedi
 Digli dunque per me, che non si scordi
 Alle sventure in faccia
 La costanza d'un Rè, ma soffra e taccia.
 Digli, ch'io son fedele,
 Digli, ch'è il mio tesoro,
 Che

bithis Anfald: Det skal blive Krigsfolket be-
fiendt. Imidlertid, o Timagenes, vogt man
Cleofides paa det Kongelige Slot for al optæn-
kelig Overlast: Og denne anden blive vogtet
og fængslet.

(gaaer bort.)

Sttende Scene.

Cleofides, Porus, og Timagenes med
Vagt.

Timag. I Macedonier, gælender Cleofides til Slot-
tet: Og Asbithes forblive imidlertid hos mig.

Cleof. (Kunde jeg i Frihed i det ringeste sige hende et
Farvel, uden at aabenbare hende.)

Por. (Kunde jeg dog frit tale med min Afgud.)

Cleof. Har du Medlidenhed, Timagenes, med mine
Hendelser?

Timag. Meere end du troer.

Cleof. Af dersom du nogen Tiid seer Porus, siig
ham da for mig, at han, midt i sine Ulykker,
ikke forglemmer en Konges Bestandighed, men
at han liden og tier.

Siig ham, at jeg er troe; Siig ham at
han er min Skat, at han maae elske
E mig,

Che m'ami, ch'io l'adoro,
 Che non disperì ancor.
 Digli che la mia stella
 Spero placar col pianto:
 Che lo consoli intanto
 L'immagine di quella
 Che vive nel suo cor.

(parte con le guardie)

Scena IX.

Poro e Timagine.

Por. (Tenerezze ingegnose!)

Timag. Amico Asbite, io già inviai
 Un mio foglio al tuo Rè. Da questo isfrutto
 Meco verrà fra poco
 A svenar Alessandro.
 Or libertà ti reco: Onde tu vanne
 Ad affrettar - - -

Por. Ma come ad Alessandro - - -

Timag. Ad Alessandro
 Creder farò che disperato a morte
 Volontario corresti.

Por. Ma questo foglio a Poro
 Non pervenne fin'or.

Timag. Nò! Come il fai?

Por.

mig, at jeg tilbeder ham, og at han endnu ikke maae fortvivle.

Siig ham, at jeg haaber at formilde min Skiebne med Graad: At han imidlertid maae troste sig med dens Billede, som lever i hans Herte.

(gaaer bort med Bagten.)

Tiende Scene.

Porus og Timagenes.

Por. (Sindrige Omheder!)

Timag. Min Ven Asbithes, jeg har allerede sendt et Brev til din Konge. Naar han derved er bleven underrettet, vil han inden kort Tiid komme at dræbe Alexander. Nu giver jeg dig Frihed: Gaf du derfor at haste = = =

Por. Men hvorledes vil du hos Alexander = = =

Timag. Jeg vil faae Alexander til at troe, at du Fortvivlet godvilligen løb i Døden.

Por. Men dette Brev er endnu ikke kommen Porus til Hænde.

Timag. Nej! Hvorledes veed du dette?

Por. Più non cercar. Poro non l'ebbe. Io posso
 Asserirlo per lui.

Timag. M'avesse mai
 Tradito il messaggier! Tremo. Ah t'affretta
 Asbite a Poro: ah s'ei non vien ruina
 Tutto il disegno mio.

Por. Poro verra: non dubitarne.

Timag. Addio.

(Parte.)

Por. Ricomincio a sperar. Da' lacci sciolto
 L'impeto già de' miei furori ascolto.

Destrier, che all' armi usato
 Fuggì dal chiuso albergo,
 Scorre la selva, il prato,
 Agita il crin su 'l tergo,
 E fà co' suoi nitriti
 Le valli risuonar.

Ed ogni suon, che ascolta,
 Crede che sia la voce
 Del Cavalier feroce,
 Che l'anima a pugnar.

(parte.)

Scena X.

Appartamenti nella reggia di Cleofide.

Cleofide e Gandarte.

Cleof.

Por. Spørg ikke meere. Porus har ikke faaet det.
Jeg fand forsikre det paa hans Begne.

Timag. Skulde vel Overbringeren have forraadet
mig! Jeg skielver. Al skynd dig Asbithes til
Porus: Al dersom han ikke kommer, fordær-
ver han al min Hensigt.

Por. Porus skal komme: Tvivl ikke derpaa.

Timag. Farvel.

(gaaer bort.)

Por. Jeg begynder igien at haabe. Nu jeg er løst
af mine Baand, hører jeg allerede mine Kase-
riers Hestighed.

Den Hest som er vandt til Baaben, flyer
den lukte Stald, løber igiennem
Skov og Mark, saa Manken
flyver i Beyret, og kommer, med
sin Brinsken, Dalene til at give
Gienlyd.

Dg tænker hver Lyd, som den hører, at
være den modige Rytters Røst,
som opmuntret den til Striid.

(gaaer bort.)

Tiende Scene.

Gemakker paa Cleofidis Slot.

Cleofides og Candartes.

E 3

Cleof.

Cleof. E' ver tentò fvenarmi,
 Ma per soverchio amor. Ma già che il cielo
 Dall' onde ti salvò, fuggi Gandarte,
 Fuggi da questa reggia. Ah se Aleffandro
 Aggrava anche il tuo piè de' lacci tuoi,
 Nessun rimane in libertà per noi,
 Ei vien. Parti.

Gand. Non fia
 Mai ver ch'io t'abbandoni.

Cleof. Ah dal suo ciglio
 Celati per pietà.

Gand. Numi consiglio.

(si nasconde.)

Scena XI.

Aleffandro, e detti.

Alef. Per salvarti, o Regina,
 Tentai frenar, ma in vano,
 D'un campo vincitor l'impeto infano.
 Mà non temer: mi resta
 Una via di salvarti. In te rispetti
 Ogni schiera orgogliosa
 Una parte di me: farai mia sposa.

Cleof. Io sposa d'Aleffandro!

(Sorpresa.)

Alef. E qual altro riparo,
 Quando un campo ribelle
 Una vittima chiede?

Gand.

Cleof. Det er sandt han forsøgte at dræbe mig, men ved alt for overflodig Kierlighed. Men eftersom Himlen har frelst dig af Bolgerne, da flygt fra dette Slot. Ak dersom Alexander betynger ogsaa din Fod med sine Lænker, da bliver ingen i Frihed for os. Han kommer. Gaf bort.

Cand. Det skal aldrig blive sandt at jeg skal forlade dig.

Cleof. Ak for Himlens Skyld, skiul dig for hans MASHN.

Cand. Hielp Himmel.

(han skiuler sig.)

Ellevte Scene.

Alexander og de forrige.

Alex. For at frelse dig, o Dronning! forsøgte jeg, skiont forgieves, at tæmme en seervindende Krigshærs rasende Anfald. Men frygt ikke: En Bey er for mig tilbage at frelse dig paa. I dig ære den heele stolte Krigshær endeel af mig: Du skal være min Gemalinde.

Cleof. (Jeg Alexanders Gemalinde!)

(forbausset.)

Alex. Og hvad andet Middel, naar et oprøriske Krigsfolk begierer et Slagtoffer?

Gand. Eccola.

(*si palesa.*)

Cleof. (Oh stelle!)

Alef. Chi sei?

Gand. Poro son io.

Alef. Come giungesti? - - -

Gand. Per via nascosa, ad offrirmi per lei.

Io meditai gl'inganni:

In me punir dovete

L'insidie, i tradimenti:

Son Cleofide, e Asbite ambo innocenti.

Alef. (Oh coraggio! Oh fortezza!)

Cleof. (Oh fede che innamora!)

Gand. (Il mio Rè si difenda, e poi si mora.)

Alef. Col tuo fedele Asbite

Ti lascio in libertà: L'istessa via

Che fra noi ti condusse

Allo sdegno de' greci anche t'involi.

Gand. E Cleofide intanto - - -

Alef. E' ver, la meritasti: a te la rendo.

Se è ver che t'accendi

(*a Gandarte.*)

Di nobili ardori,
 Conserva, difendi,
 La bella, che adori,
 E siegui ad amarla,
 Ch'è degna d'amor.

Di

Cand. See der er det.

(han aabenbarer sig for Alexander.)

Cleof. (Af Himmels!)

Alex. Hvem er du?

Cand. Jeg er Porus.

Alex. Hvorledes er du kommen? = = =

Cand. Paa en hemmelig Vei, at tilbyde mig for hende. Jeg har pønsset paa Bedrageriet: I mig bør man straffe Efterstræbelserne og Forræderierne: Cleofides og Asbithes ere begge uskyldige.

Alex. (O Mod! O Styrke!)

Cleof. (O Troeskab som indtager!)

Cand. (Min Konge maae jeg forsvare, og siden døe.)

Alex. Jeg lader dig i Frihed med din troe Asbithes: Den samme Vei som har ført dig til os, undrage dig ogsaa fra de Grækers Brede.

Cand. Og Cleofides imidlertid = = =

Alex. Det er sandt du har fortient hende: Jeg giver dig hende igien.

Der som det er sandt at du antændes

(til Candartes.)

af en ædel Iver, bevar og forsvar den Smukke, som du tilbeder og bliv ved at elske hende; thi hun er Kierlighed værd.

Di qualche mercede

Se indegno non sono,
La man, che lo diede,
Rispetta nel dono:
Non altro ti chiede
Il tuo vincitor.

(parte.)

Scena XII.

Cleofide, Gandarte, poi Erissena.

Cleof. Chi sperava, o Gandarte
Tanta felicità? - - -

Gand. Piange Erissena!

(vedendo venire Erissena che piange.)

Cleof. Eh non è tempo
Di pianto o Principessa. Andremo altrove
A respirar con Poro aure felici.

Eris. Ah che Poro morì.

Cleof. Come!

Gand. Che dici!

Cleof. M'hà tradita Alessandro!

Eris. Ei di se stesso
Fu l'uccisor.

Cleof. Quando? Perché? Finisci

Di trafiggermi il cor. (con affanno e fretta.)

Eris.

Derfor jeg ikke er en Besønning uværdig, da hold den Haand, som gav dig den, i Ære, ved Høfagtelse for samme: Videre forlanger din Overvinder ikke af dig.
(gaaer bort.)

Tolvte Scene.

Cleofides, Candartes, derefter Erissena.

Cleof. Hvo havde vel indbildt sig, o Candartes! saa stor Lyksalighed?

Cand. Græder Erissena!

(i det hun seer Erissena kommer som græder.)

Cleof. Sy det er ikke Tid at græde, Prinsesse. Vi vil gaae andensteds hen at leve med Porus i et lykkeligere Land.

Eriss. Al! Porus er jo død.

Cleof. Hvorledes!

Cand. Hvad siger du?

Cleof. Alexander har forraadt mig!

Eriss. Han har taget sig selv af Dage.

Cleof. Naar? Hvorfor? Holdt op

(med Betsynring og Hast.)

at giennemføre mit Hierte.

Eriss.

Eris. Cinto da' Greci

Lungo il fiume alle tende

Andava prigionier; quando si mosse

Con impeto improvviso, ed i sorpresi

Improvvidi custodi urtò, divise,

Fra lor la via s'aperse,

Si lanciò nell' Idaspe e si sommerse.

Gand. Privo di te, servo de' Greci, in odio

Ebbe Poro la vita.

(a Cleofide.)

Cleof. I suoi furori

(piangendo.)

Mi predicean qualche funesto eccesso.

Gand. Ma donde il sai?

(ad Erissena.)

Eris. Da Timagene istesso.

(parte piangendo.)

Cleof. Che mi giovò su l'are

Tante vittime offrirvi, ingiusti Dei!

(con passione disperata.)

Gand. Ah che dici, o Regina!

Fuggi, torna in te stessa,

Penfa a salvarti.

(parte.)

Cleof. A che fuggir? Qual danno

(come sopra.)

Mi resta da temer? Lo sposo, il regno

Misera già perdei: si perda ancora

La vita, che m'avanza.

Dov'è piu di periglio, o di speranza?

Eriff. Han gik fangen langs Floden, ved Telterne, omgivet med Græker; Da han paa een Gang med Magt usfordarende gjorde en Bevægelse, stødte han den overrilede uforsigtige Bagt fra sig, splittede den ad, aabnede sig Benigiennem dem, styrtede sig i Floden Hydaspes, og druknede sig.

Cand. Skilt fra dig, en Slave af Grækerne,
(til Cleofides.)
Beholdt Vorus Livet til Had.

Cleof. Hans Raserier
(grædende.)
spaaede mig en sorgelig Voldsomhed forud.

Cand. Men hvoraf veed du dette?
(til Eriffena.)

Eriff. Af Timagenes selv.
(gaaer grædende bort.)

Cleof. Hvad har det hjulpen mig, uretsfærdige Guder! at fremføre eder saa mange Slagt-Offere paa Alterne.
(med en fortvivlet Hestighed.)

Cand. Af hvad siger du, o Dronning! flygt, gaae i dig selv, tænk paa at redde dig.
(gaaer bort.)

Cleof. Til hvad Ende skal jeg flye? Hvad Onde
(som forhen.)
bliver endnu tilbage for mig at befrygte? Min Gemal, mit Rige har jeg Elendige allerede forloret: Jeg vil endnu miste Livet, som jeg har til overs. Hvor er meere Fare eller Haab?

Der.

Se il Ciel mi divide

Dal caro mio sposo,
Perche non m'uccide
Pietoso il martir?

Divisa un momento

Dal dolce tesoro,
Non vivo, non moro;
Ma provo il tormento
D'un viver penoso,
D'un lungo morir.

Fine dell' Atto Secondo.

(parte.)

Dersom Himlen adskiller mig fra min
 kiere Gemal, hvi er mine Li-
 delser da en saa medlidende at
 dræbe mig?

Naar jeg et Dyeblik er skildt fra min
 søde Skat, da er jeg hverken
 levende eller død; Men jeg
 finder Smerten af et moy-
 sommeligt Liv, og af en lang-
 som Dod.

(gaaer bort.)

Ende paa den anden Act.

Tredie

Atto Terzo.

Scena Prima.

Portici de' Giardini Reali.

*Cleofide ed Erissena.**Cleof.* Ma lasciami, Erissena,*(con noia.)*

Respirar sola in pace. E' ver promisi
La mano ad Alessandro - - -

Eris. Che bella fedeltà! Ma con qual fronte
Al tempio andrai?*Cleof.* V' andrò come conviene
A una sposa Reale.*Eris.* E Poro?*Cleof.* E Poro
Fin colà negli Elisi
Sarà pago di me.*Eris.* Spergiura! Infida!*Cleof.* All' ingiurie, Erissena,
Non trascorrer sì presto. Il tempo il tuo
Cangia aspetto alle cose.
Il più sicuro è sempre
Il giudice più tardo;
E s'inganna chi crede al primo sguardo.

Se troppo crede al ciglio
Colui che v'è per l'onde,

In

Tredie Act.

Første Scene.

Bue-Gange i den Kongelige Have.

Cleofides og Criffena.

Cleof. Men lad mig, Criffena,
(med Fortrædelighed.)

drage min Aande altsene i Fred. Det er sandt,
jeg lovede min Haand til Alexander = = =

Criff. Hvilken deilig Troeskab! Men med hvad
Mod vil du gaae til Templet?

Cleof. Jeg vil gaae derhen, som det sommer til en
Kongelig Gemal.

Criff. Og Porus?

Cleof. Og Porus skal endog indtil efter Døden bli-
ve tilfreds med mig.

Criff. Meeneedige! Utroe!

Cleof. Grib ikke saa hastig til Skieldsord, Criffe-
na. Tiden og Stedet forandrer Tingenes
Anseelse. Den langsomste Dommer er altid
den sikkerste. Og den bedrager sig selv, som
troer ved første Dyekast.

Dersom den troer for meget paa Synet,
som farer til Søes, da seer

In vece del naviglio
 Vede partir le sponde,
 Giura che fugge il lido;
 E pur così non è.

Forse tu ancor t'inganni:

M'insulti, mi condanni;
 Mi credi un core infido,
 E non sai ben perchè.

(parte.)

Scena II.

Erissena, poi Timagene, indi Alessandro.

Eris. E ostentar con tal fasto
 Si può l'infedeltà?

Timag. Poro non vedo

(cercando per la scena senza veder Erissena.)

Questa è pur l'ora, e il loco - - -

(s'incontra con Alessandro.)

Ales. Ove t'affretti?

Timag. Signor - - - Vado - - - attendea - - l'istante - -

(confuso.)

Ales. Intendo:

Solo mi vuoi. Bella Erissena, e dove

Dalla real Cleofide lontana

Solinga errando vai?

Forse ancor non saprai

Ch' ella

han Strandbreden at gaae bort, i Steden for Skibet, og svær paa at Landet flyder bort, da det dog ikke er saa i sig selv.

Du bedrager dig maaskee ogsaa : Du overfarer mig og fordømmer mig: Du anseer mig for en utroe Siel, og veed ikke vel hvorfor.

(gaaer bort.)

Anden Scene.

Erissena, Siden Timagenes, derefter
Alexander.

Eriss. Og kand man vel prale af Utroskab med saadan Pragt?

Timag. Jeg seer ikke Porus
(ledende paa Skuepladsen, uden at see Erissena.)

Det er dog paa denne Time, og paa dette
Sted " " "

(kommer i Møde med Alexander.)

Alex. Hvor haster du dig hen?

Timag. Herre " " " Jeg gaaer " " " Jeg ventede " " " det Øyeblik " " "

(forvirret.)

Alex. Jeg forstaaer dig: Du vil have mig allene. Smukke Erissena, og hvor gaaer du saa langt og eensom vankende fra den Kongelige Cleofides?

Ch' ella farà mia sposa
Prima che questo sol compisca il giro.

Eris. Io sò pur troppo. E il tuo bel core ammiro.
(con dispetto, e parte.)

Scena III.

Alessandro e Timagene.

Timag. (Mi trema il cor!)

Ales. Siam soli:

(tutto senza sdegno.)

Ecco l'ora ecco il loco. La tua mano
All' onor di svenarmi
Non può sola aspirar?

Timag. Come. Io - - - svenarti?

Ah qual' è quell' infame
Che hà questo in te nero sospetto impresso?

Ales. Vedilo.

(gli dà il foglio da lui scritto a Pero.)

Timag. (Oh Numi!)

(abbattuto.)

Ales. E Timagene istesso.

Timag. Ah Signore al tuo piè - - -

(in atto d'inginocchiarsi.)

Ales. Sorgi. Mi basta

Per ora il tuo rossor. Ti rassicura
Nel mio perdono; e conservando in mente
Del fallo tuo la rimembranza amara
Ad esser fido un'altra volta impara.

Veed du maaffee ikke endnu at hun skal være min Gemalinde, førend denne Soel fuldender sit Løb.

Eriff. Jeg veed det desværre. Og jeg anseer med Forundring dit ædle Hierte.

(med Foragt, og gaar bort.)

Tredie Scene.

Alexander og Timagenes.

Timag. (Mit Hierte skielver!)

Alex. Vi ere alleene:

(alt uden Bredde.)

See her er Timen, her er Stedet. Rand din Haand alleene ikke tragte efter at dræbe mig?

Timag. Hvorledes. Jeg == = dræbe dig? Al hvemt er den Ugudelige, som har indtrykt denne sæle Mistanke hos dig?

Alex. See ham her.

(han leverer ham et Brey, som han har skrevet til Porus.)

Timag. (Al Himmel!

(nedslaget.)

Alex. Og den selv samme Timagenes.

Timag. Al Herre for din Fod == =

(han vil falde paa Knæ.)

Alex. Stat op. For denne Gang er din Skam mig nok. Forsikre dig om min Forladelse; og lær en anden Gang at være troe, ved at bevare den bittere Erindring af din Forseelse i dine Tanker.

Serbati a grandi imprese,
 E in lor rimanga ascosa
 La macchia vergognosa
 Di questa infedeltà.

Che nel sentier d'onore
 Se ritornar saprai,
 Ricompensatà assai
 Vedrò la mia pietà.

(parte.)

Scena IV.

Timagene indi Poro.

Timag. Oh perdono! Oh delitto!

Por. Amico, il cielo
 Pur salvo a te mi guida.

Timag. Ah fuggi, Asbite,
 Fuggi da me.

Por. Qui d'Alessandro il sangue
 Non dobbiamo versar?

Timag. Prima si versi
 Quello di Timagene.

Por. E la promessa?

Timag. La promessa d'un fallo
 Non obbliga a compirlo.

Finch'io rimanga in vita
 Ricomprerò col sangue

La

Bevar dig til store Gierninger, og i dem
blive skiult den skammelige Plet-
te af denne Utroskab.

Thi dersom du kand vende om igien paa
Grens Bey, da skal du see min
Medlidenhed fuldkommen veder-
lagt.

(gaaer bort.)

Fierde Scene.

Timagenes, derefter Porus.

Timag. Al Forladelse! Al Forbryndelse! = = =

Por. Min Ben, Himlen fører mig dog frelst til
dig.

Timag. Al flye, Asbithes, flye fra mig.

Por. Bør vi ikke her udøse Alexanders Blod?

Timag. Man dræbe først Timagenes.

Por. Og Løftet?

Timag. Løftet om en Forseelse forbinder ikke til at
opfylde den.

Saa længe jeg forbliver i Live,
vil jeg med Blodet igientis-

La gloria mia finarrita
 Il mio perduto onor.
 Farò che al mondo sia
 Chiara l'emenda mia,
 Al pari dell' error.

(parte.)

Scena V.

Pero, poi Gandarte, indi Erissena.

Por. Ecco spezzato il solo
 Debolissimo filo, a cui s'attenne
 Fin' or la mia speranza, A che mi giova
 Più questa vita ogni momento esposta
 Di fortuna a soffrir gli scherni, e l'ire?
 Ah finisca una volta il mio martire.

(in atto di suodar la spada.)

Gand. Ferma: sei tu mio Rè?

(trattenendolo.)

Erif. Sei tu germano?

Por. Pur troppo io son.

Erif. Tu vivi? e intanto altrove

Un placido Imeneo

Stringe Alessandro all' infedel tua sposa.

Por. Come!

Gand. E fia vero!

Erif.

be min tabte Ære og min
forlorne Værdighed.

Jeg vil make det saa, at min
Bedring maae være klar for
Verden, ligesom min Bild-
førelse.

(gaaer bort.)

Femte Scene.

Porus, siden Candartes, derefter
Erissena.

Por. See her den eeneste svage Traad sønderlidt,
hvorved mit Haab hidindtil har hængt. Hvor-
til nytter mig meere dette Liv, som hvert Øye-
blik er udsat for at taale Lykkens Foragt og
Broede? Af min Lidelse maae dog engang have
en Ende.

(i det han vil blotte Kaarden.)

Cand. Holdt inde: Er du min Konge?

(holdende ham tilbage.)

Eriss. Er du min Broder?

Por. Ja desværre er jeg det.

Eriss. Lever du? Og imidlertid fuldbyrder Alexan-
der andenstæds en stille Formæling med din
utroe Gemalinde.

Por. Hvorledes!

Cand. Er det sandt!

Eris. A celebrar le nozze
Mancan pochi momenti.

Por. Perfida in van lo spera.

(furioso in atto di partire.)

Gand. Ove t'affretti?

(trattenendolo.)

Por. Al tempio,

(come sopra.)

Eris. Ah nò.

(trattenendolo.)

Gand. T'arresta.

(come sopra.)

Por. Ah Gandarte, Ah Germana,

Io mi sento morir. Gelo, ed avvampo
D'amor, di gelosia. Lagrimo, e fremo
Di tenerezza, e d'ira; ed è sì fiero
Di sì barbare smanie il moto alterno
Ch'io mi sento nel cor tutto l'inferno.

Se possono tanto

Due luci vezzose,
Son degne di pianto
Le furie gelose
D'un alma infelice
D'un povero cor.

S'accenda un momento

Chi sgrida, chi dice
Che vano è il tormento,
Che ingiusto è il timor.

Scena

Eriss. Gaae Dyeblik fattes i Formælings-Festen.

Por. Utroe, forgiæves haaber du det.

(rasende i det han vil gaae bort.)

Cand. Hvor haster du dig hen?

(holdende ham tilbage.)

Por. Til Templen.

(som tilforn.)

Eriss. Af ney.

(holdende ham tilbage.)

Cand. Bliu her.

(som forhen.)

Por. Af Candartes, af Søster, jeg føler Doden
Jeg iisner og brænder af Kierlighed, af Jar-
lousie. Jeg græder og snyser af Dumbhed og
Brede; Og den afvejlende Bevægelse af saa
barbariske Raserier er saa grim, at jeg finder
i mit Bryst heele Helvede.

Derfom to yndige Dyne formaaer saa
meget, da ere de mistænkeli-
ge Raserier af en uhyksalig
Stiel, af et stakkels Hierte
værd at begræde.

Den antændes kun et Dyeblik som raa-
ber og siger, at Binen er for-
fængelig, og Frygten ubillig.

Scena VI.

Erissena, e Gandarte.

Gand. Addio mia vita. Io sieguo i passi suoi.
(Oh amor sempre tiranno anche agli eroi!)

(parte.)

Eris. E di me che farà? Da chi consiglio
Da chi soccorso implorerò? Son tanti
I miei disastri; e fra' disastri io sono
Di palpitar si stanca,
Che a cercar qualche scampo il cor mi manca.
Son confusa pastorella,
Che nel bosco a notte o scura
Senza face, e senza stella,
Infelice si smarrì.

Mal sicura al par di quella
L'alma anch'io gelar mi sento:
All'affanno allo spavento
M'abbandono anch'io così.

(Parte.)

Scena VII.

Parte interna del gran tempio di Bacco magnificamente illuminato, e rivestito di ricchissimi Tappeti, dietro de' quali al destro lato, vicinissimi al orchestra andranno a suo tempo a ricovrar-

Siette Scene.

Erissena og Candartes.

Cand. Farvel min Skat. Jeg følger hendes Fodspor. (Af altid tyranniske Kierlighed, endogsaa for Helte!)

(gaaer bort.)

Eriss. Og hvad skal der blive af mig? Af hvem skal jeg forlange Raad? af hvem Hielp? Mine Ulykker ere saa store; Og blandt Ulykker er mit Hierte saa træt af at skielve, at det er afmægtig i at søge nogen Udflugt.

Jeg er som en forvirret Hyrdinde, der ved mørk Nat, uden Fakkell og uden Stierne, ulykkelig forvildes.

Jeg finder ogsaa min uvisse Stiel, Magen til hiin, at iisne: Og jeg overlader mig tillige til Belymring og Frygt.

(gaaer bort.)

Syvende Scene.

Den inderste Deel af en stor Bachi Tempel, prægtigen illumineret, og beklædt med riige Tapetter, bag hvilke ved den høyre Side næst ved Orkestret Porus og Candartes til sin Tiid gaaer hen

si Poro e Gandarte, in modo che rimangano celati a tutti i personaggi, ma scoperti a tutti gli spettatori. Vasto e ornato, ma basso rogo nel mezzo, che poi s'accende ad un cenno di Cleofide. Due grandissime porte in prospetto, che si spalancano all' arrivo d'Alessandro, e scoprono parte della reggia, e della città illuminata in lontananza.

Poro uscendo impetuoso, e Gandarte seguitandolo da lontano.

Gand. Signor! T'arresta: ascolta.

Por. A secondarmi
Giungi opportun. Presso alle chiuse porte,
Che s'aprano attendiam: La coppia rea
Innaspettati assalirem.

Gand. T'accieca
L'ira o mio Rè. La tua morte assicuri - -

Por. Non più, t'accheta: hò risoluto.

Gand. Oh Dio!
(inginocchiandosi.)

Pietà di noi. Fuggi mio Rè: conserva
A tuoi popoli il padre.

Por. Indarno - - -

Gand. Aime! del tempio
Si scuotono le porte. Odi il tumulto
Della turba festiva.

Fuggi.

Por.

hen at skiule sig, saaledes at de bliver skiulte for alle paa Skuepladsen, men blotte for alle Tilskuerne. En stor og udziiret men nedrigt Baal i Midten, som siden antændes efter Cleofidis Befaling. Tvende store Døre i Udfigt, som aabnes paa viide Bæg ved Alexanders Ankomst, og fremviiser endeel af Slottet og af den illuminerede Stad langt fra.

Porus, som kommer med Hidsighed ud, og Candartes som følger ham efter langt fra.

Cand. Herre! Bliv tilbage: Hør.

Por. Du kommer ret beleyligt at staae mig bi. Vi vil vente tæt ved de tillukte Døre, som aabnes: Det skyldige Par vil vi anfalde us forventende.

Cand. Breden forblinder dig, o min Konge! Forsikre din Dod = = =

Por. Intet meere, giv dig tilfreds: Jeg har besluttet.

Cand. Af Himmels!

(falder paa Knæ.)

Hav Medlidenhed med os. Flygt min Konge: Bevar Faderen for dit Folk.

Por. Forgleves.

Cand. Af væe mig! Dorene ryster paa Templen. Hør Allærmen af den glade Skare. Flygt.

Por.

Por. Non l'otterrai.

(risoluto.)

Gand. Celati almeno.

Por. A render certo il colpo
Util faria. Ma dove?

Gand. - Offron quei marmi
A te comodo asilo,
Fra la porpora e l'or che gli circonda:
Vieni e sicuro sei.

Por. Reggete questa man, vindici Dei.

*(suuda la spada, e va a nascondersi con
Gandarte.)*

Scena Ultima.

Preceduto dal Coro de' Baccanti, che entrano cantando, e danzando nel tempio; e seguiti da guardie, popolo, e sacerdoti con faci accese alla mano, s'avanzano.

Cleofide alla destra del rogo, *Alessandro*, *Erissena*, e
Timogene alla sinistra.

Coro.

Dagli astri discendi

O Nume giocondo,

Ristoro del mondo,

Compagno d'amor.

D'un popolo intendi

Le supplice note,

Acceso le gote

Di sacro rossor.

Cleof.

Por. Du skal ikke naae dit Dnske.

(Behiertet.)

Cand. Skiul dig i det mindste.

Por. Det skulde være nyttigt for at træffe vis. Men hoor?

Cand. Disse Piller foreviiser dig et beleyligt Tilflugts Sted, blandt det Purpur og Guld som de ere behængte med. Kom, saa er du i Sikkerhed.

Por. Styr denne Haand, I hevnende Guder.

(han blotter Kaarden, og gaaer hen at skule sig med Candartes.)

Sidste Scene.

Cleofides nærmer sig fra den høyre Side af Baalet, Alexander, Erissena og Timagenes fra den vens-
stre med foregaaende Chor af Bacchanter, som
kommer frem syngende og dandsende i Tem-
plen; og bliver fulgt af Bagten, Sols-
ket og Præsterne med tændte
Blus i Haanden.

Chorus.

Stiig ned fra Stierne, o glade Gud!
du Verdens Bederqvægelse,
og Kierligheds Følgeskab.

Bonhor et Folks ydmyge Bønner, ved
Ofring af de antændte Draa-
ber, af den helligede røde Saft.

G

Cleof.

Cleof. Nell' odorata pira
Si destino le fiamme.

(i sacerdoti accendono il rogo.)

Por. (Perfida!)

Alef. E' dolce forte unire insieme
E la gloria, e l'amor.

Por. (Più fren non soffre
Già 'l mio furor.)

Alef. Vieni o Regina: un nodo
Leghi le destre e i cori.

(Accostandosele in atto di darle la mano.)

Cleof. Ferma. E' tempo di morte e non d'amori.

Alef. Numi!

Por. (Che ascolto!)

(resta immobile Porò nell'attitudine di scagliarsi.)

Cleof. Io fui

Consorte a Porò. Ei più non vive: e deggio
Su quel rogo morir. Se t'ingannai,
Perdonami, Alessandro: il sacro rito
Non sperai di compir senza ingannarti:
Temei la tua pietà. Questo e il momento,
In cui si adempia il sacrificio a pieno.

(in atto di andare verso il rogo.)

Alef. Ah no 'l deggio soffrir.

(Scoprendosi.)

Cleof. Ferma, o mi sveno.

(volendo arrestarla.)

Por. (Oh amore!)

Gand.

Cleof. Man antænde det vellugtende Baal.
(Præsterne antænder Baalet.)

Por. (Troløse!)

Alex. Det er en sød Fornøjelse at foreene baade Eren og Kierlighed tillige.

Por. (Min Naserie taaler allerede ikke meere Tomme.)

Alex. Kom, o Dronning! En Knude foreene Hænderne og Hjerterne.

(nærmende sig til hende i det han vil give hende Haand.)

Cleof. Holdt inde. Det er Tiid at døe, og ikke til Kierlighed.

Alex. Himmel!

Por. (Hvad hører jeg!)

(Vorns bliver staaende ubevægelig, ligesom han ville briste ud med noget.)

Cleof. Jeg har været Pori Gimalinde. Han lever ikke meere: Og jeg bør at døe paa dette Baal. Dersom jeg har bedraget dig, forlad mig Alexander: Den hellige Ceremonie haabede jeg ikke at fuldføre uden at bedrage dig: Jeg frygtede din Medlidenhed. Dette er Dyeblikket i hvilket man maae opfylde Ofringen tilfulde.

(i det hun vil gaae imod Baalet.)

Alex. Al jeg bør ikke taale dette.

(givende sig tilkiende.)

Cleof. Bliv tilbage, eller jeg dræber mig.

(i det han vil holde hende tilbage.)

Por. (Al Kierlighed!)

Gand. (Oh fedeltà!)

Ales. Legge inumana! - - -

Cleof. Ombra dell' idol mio,
Accogli i miei sospiri,
Se giri
Intorno a me.

Ecco della mia fè le prove estreme - - -

(volendo gettarsi alle fiamme.)

Por. Aspettami cor mio: morremo insieme.

(scoprendosi.)

Gand. (Aimè! Poro si perde.)

Cleof. Dei! Traveggo! Sei tu!

Por. Nò: non travedi:

Il tuo Poro son'io.

Gand. Chi usurpa il nome mio?

(scoprendosi.)

Non crederlo, Alessandro: Io son - - -

Por. Tu fei

Il mio caro Gandarte: e non è tempo

Di finger più.

Ales. Come! Tu fei! - - -

Por. Son' io

Il tuo nemico.

Ales. Ah dunque, oh Dio! germoglia

Tanta virtù nell' India! Abbia di nuovo,

E libertade, e pace;

Poro la sposa, e la real sua fede.

Cleof.

Cand. (Alf Trofskab!)

Alex. Umenneskelige Lov! = = =

Cleof. Du Skygge af min Elskelige,
optag mine Sukke, dersom
du svæver omkring mig.

See de sidste Prover paa min Trofskab = = =
(i det hun vil kaste sig i Luen.)

Por. Bie mig, mit Hjerte: Vi vil doe tillige.
(givende sig tilkiende.)

Cand. (Alf vee mig! Porus glemmer sig selv.)

Cleof. Himmel! Seer jeg feyl! Er det dig!

Por. Nej: Du seer ikke feyl: Jeg er din Porus.

Cand. Hvem betiener sig af mit Navn?
(givende sig tilkiende.)

Troe ham ikke, Alexander: Jeg er = = =

Por. Du er min Kiære Candartes: Og det er ikke
Tiid at forstille sig længere.

Alex. Hvorledes! Du er! = = =

Por. Jeg er din Fiende.

Alex. Alf saa vore da saa stor Dyd i Indien! Po-
rus, hans Gemalinde og deres Kongelige Sæ-
de nyde paa nye baade Frihed og Fred.

Cleof.

Cleof.)
Gand.) Oh Alessandro!

Eris.)
Timag.) Oh Signor!

Ales. Tacete. Omaggi
Altri io non vuò da voi che l'odio estinto.

Cleof. Or trionfi Alessandro.

Por. Or Poro è vinto.

Tutti:

(fuor che Alessandro.)

Serva ad Eroe sì grande,
Cura di Giove, e prole,
Quanto rimira il Sole,
Quanto circonda il mar.
Ne lingua adulatrice
Del nome suo felice
Trove più dolce suono,
Di chi risiede in trono
Il fasto a lusingar.

Il Fine.

Cleof. } Af Alexander!
 Cand. }

Priss. } Af Herre!
 Timag. }

Alex. Tier stille. Jeg vil ingen anden Hyldings-Ed
 have af eder, end et udslukket Had.

Cleof. Nu triumfere Alexander.

Por. Nu er Porus overvunden.

Alle:

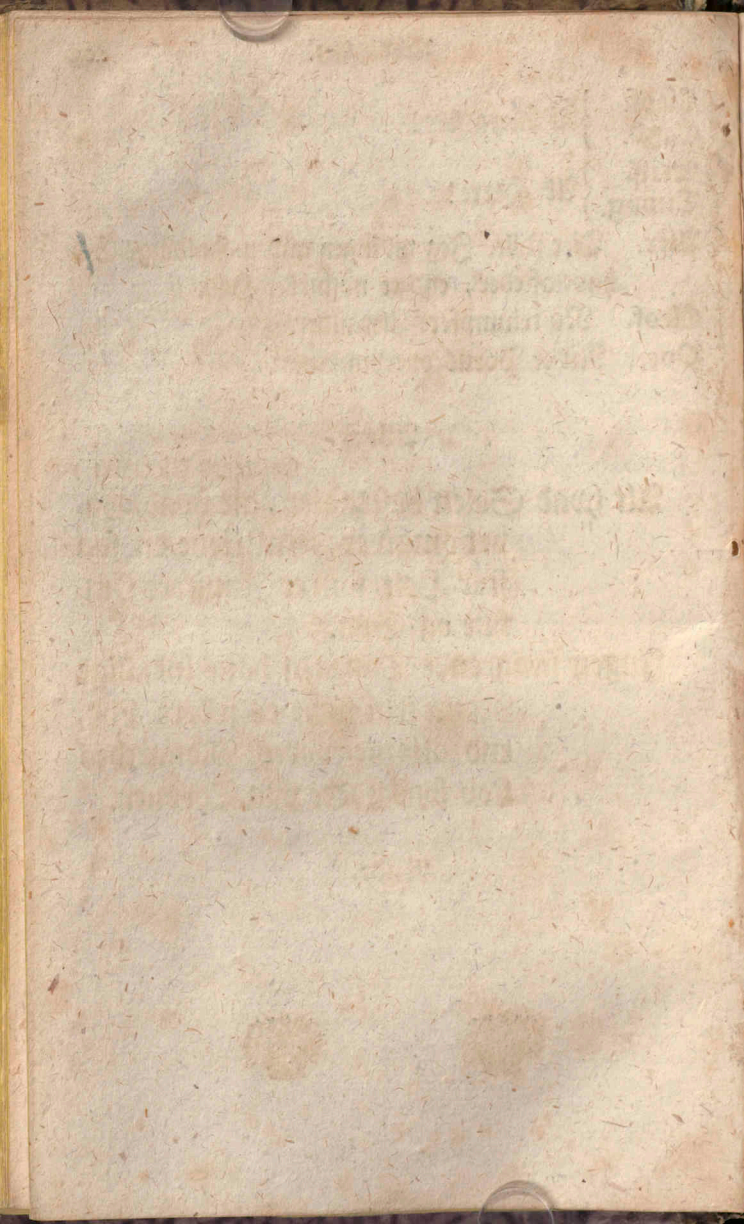
(Undtagen Alexander.)

Allt hvad Solen bestraaler, alt hvad Ha-
 vet omgiver, skal tiene en saa
 stor Helt, som er Jupiters Om-
 hue og Søn.

Ingen smigrende Tunge af hans lykkelige
 Navn skal finde en sødere Lyd,
 end alleene vores Monarches
 Lov som sidder paa Thronen.

Ende.

L' ISSIPILE.

DRAMMA PER MUSICA.

DA RAPPRESENTARSI

NEL REAL TEATRO DANESE,
IN COPENAGA NELL' ANNO

1761.

Syppipile.

Et Skuespil paa Sang og Musik.

Eil at opføres

paa den Kongelige Danske Skueplads
i Kiøbenhavn i Aaret 1761.

Oversadt paa Dansk

af

Rasmus Soelberg,

Anden Dansere ved det Italienske Skuespil.

Kiøbenhavn, trykt hos E. N. Svare.

Personaggi.

- Tocante.* Re di Lenno, Padre d'Issipile.
Il Sgr. Giuseppe Secchioni.
- Issipile.* Amante, e promessa Sposa di Giafone.
La Sigr. Marianna Galeotti.
- Giafone.* Principe di Tessaglia, Amante, e
promesso Sposo d' Issipile, con-
dottiere degli Argonauti in
Colco.
Il Sigr. Domenico Scoli.
- Eurinome.* Vedova Principessa del sangue
Reale, madre di Learco.
La Sigr. Vittoria Galeotti.
- Learco.* Figlio d' Eurinome, amante ricusato
d' Issipile.
Il Sigr. Antonio Boscoli.
-

La Poësia è del celebre Sigr. Abate Pietro
Metafasio Poëta Cesareo.

La Musica è tutta nuova, composta dal Sigr.
Giuseppe Sarti, Mastro di Capella di
sua Maestà il Re di Dannimarca, e Nor-
vegia &c.

I Balli sono d' invenzione, e direzione del
Sigr. Alessandro Pescarolo detto Vul-
cani, in servizio di sua Maestà, il Re
di Polonia.

Il Vestiario è d' invenzione, e direzione del
Sigr. Francesco Galeotti.

Argo-

Personerne.

Thoas. Konge paa Den Lemnos, Fader til Hypsipile.

Monsr. Joseph Secchioni.

Hypsipile. Forelsked og forloved Bruud med Jason.

Madsell. Marianna Galeotti.

Jason. Prins af Thessalien, forelsked i Hypsipile og hendes forlovede Brudgom; Anførere for Argonauterne i Colchos.

Monsr. Dominicus Scogli.

Eurynome. Enke, Prinsesse af Kongeligt Blod, Moder til Learcus.

Madsell. Victoria Galeotti.

Learcus. En Son af Eurynome, og foragted Etskere af Hypsipile.

Monsr. Antonius Boscoli.

Poesien er af den berømmelige Herre Abbed Peter Metastasio Kaysertlig Poet.

Musikken er gandske nye, componeret af Msr. Joseph Sarti, Capelmester i Hans Majestets Tieneste Kongens af Danmark og Norge &c.

Dansene ere af Monsr. Alexander Pescarolo Bulcani hans Opfund og Direction; ellers i Hans Majestets Tieneste Kongens af Pohlen.

Klædedragterne ere af Monsr. Francisci Galeotti hans Opfund og Direction.

Argomento.

Gli abitatori di Lenno, Isola dell' Egeo, occupati prima a guerreggiar nella vicina Tracia, ed allettati poscia dal possesso delle proprie conquiste, e dall' amore delle lusinghiere nemiche, non curarono per lungo tempo di ritornare alla Patria, ne' alle abbandonate Consorti. Onde irritate queste da così acerbo dispreggio, cambiarono il mal corrisposto affetto in crudelissimo sdegno. Alfine Toante Re, e condottiere de' Lennj, desideroso di trovarsi presente alle nozze della sua figlia Issipile, stabilite con Giasone Principe di Tessaglia, persuase loro il ritorno alla Patria. Giunse poco grata alle Donne di Lenno simil novella: poichè oltre la memoria delle antiche offese, si sparse fra di esse, che gli Sposi infedeli conducevan di Tracia le abborrite rivali a trionfar su gli occhi delle tradite Consorti. Onde lo sdegno e la gelosia

Indhold.

Da Indbyggerne paa Lemnos, en Øe i det Egeiske Hav, først nogen Tid havde paaferdt deres Naboe Tracten Kriig, opholdte de sig der siden med at fornøye sig over deres Erobring- ger, saa de formedelst deres fangne Fruentimmers smigrende Kierlighed i en lang Tid en bred sig om at komme igien til deres Fædreneland, og deres forladte Hustruer. Over denne saa store Foragt blev disse saa opirrede, at de forandrede deres ilde belønnede Kierlig- hed til bitter Had. Thoas Lemnernes Konge og Anførere, som endeligen vil- de være tilstæde ved hans Daatters Hy- psiviles Bryllup, med Jason, en Prins af Thessalien, overtaldte dem til at ven- de om til deres Fædreneland. Dette Nytt var Fruentimmerne i Lemno kun- lidet kierkommen: helst, da de foruden Erindringen af de forrige Forurettelser, og fik at høre, at deres utroe Mænd førde deres affkyelige Medbenlysker med sig fra Tracien, til at triumfere over disse forraadte Egtehustruer. Hvor-

sia degenerando in furore, conclusero, ed eseguirono il barbaro disegno di ucciderli tutti al primo loro arrivo: simulando tenere accoglienze, e facendosi ritrovare occupate nella celebrazione delle feste di Bacco, affinchè il disordine dello strepitoso rito ricoprissi, e confondesse il tumulto, e le grida, che dovean nascere nell' esecuzione della strage. Issipile, che abborriva di versare il sangue paterno, nè potè aver agio di avvertir Toante del suo pericolo, prima che approdasse in Lenno, simulando il furore delle altre, accolse, nascose il Genitore, e finse averlo già trucidato. Costò però molto alla virtuosa Principessa questa pietosa menzogna: perchè creduta le produsse l' abborrimento, ed il rifiuto di Giasone; e scoperta l' espose allo sdegno delle deluse compagne.

over deres Fortørnelse og Jalouſſie blev til bitter Bredde, ſaa at de beſluttede og fuldforde det barbariſke Forſæt, at ihjelſlaae alle Mandfolkene ved deres Ankomſt. Ladende ſom de venligen toge imod dem, og ſom de vare i Færd med at helligholde Bacchi Feſt; paa det at Ukſarmen af denne Feſtes høye Hel- ligholdelse kunde ſkyble, og blande ſig med den Tumult og Skrig, ſom vilde opkomme ved dette nederlags Fuldbyr- delse. Hyppipile, ſom havde Afſkye for at udgyde hendes Faders Blod, fik en Tid at vare Thoas ad om den Fare ham foreſtod, førend han landede til Lemnum, ſtilte ſig derfor breed an for de andre Fruentimmer, men tog vel imod hendes Fader, og ſkiulte ham, la- dende ſom hun havde ihjelſlaaed ham. Denne medliidende Løgn koſtede dog den dydige Prinsesse meget; thi Jason fat- tede Afſkye til hende og vilde en ægte hen- de efterdi han troede at det var ſaaledes; og da det blev opdaget at hun en havde dræbt hendes Fader, underkaſtede hun ſig hendes Selſkabs-Søſtres Bredde, ſom hun havde narret.

Condottiera, ed eccitatrice della femminil congiura fu la feroce Eurinome, lo sdegno della quale avea, oltre le comuni, altre più remote cagioni. Learco, figlio di questa, avendo lungamente amata Issipile, e richiestala inutilmente in isposa, tentò alfine, ma infelicemente, di rapirla. Onde obbligato a fuggir lo sdegno di Toante, si era allontanato da Lenno, e fatto spargere d' essersi disperamente ucciso. La sua creduta morte era cagione dell' odio implacabile di Eurinome contro il Re: Onde poi nel ritorno de' Lennj si servì accortamente delle ragioni pubbliche a facilitar la sua vendetta privata. Learco intanto esule, e disperato si fece condottiere di pirati, ma per tempo, o lontananza non potè mai deporre la sua amorosa passione per Issipile. A segno, che avendo saputo, che Giasone andava a celebrar le nozze già stabilite con quella, si portò co' suoi seguaci alle marine di Lenno, e cautamente s' in-
tro-

Anførerſke, og den ſom egentlig
opbidſede denne ſammensvorne Hær af
Fruentimmer var den grumme Euryno-
me, hvis Breede havde foruden den fæl-
les, endnu andre ſærdeles Grunde.
Pearcus, en Søn af hende, ſom havde
lang Tid elſked Hypſipilem, og for-
langt hende til ægte ſkiøndt forgieves,
ſøgte endeligen at bortføre hende, ſom
dog ey lykkedes ham. Altsaa nødte til
at flye Thoantis Breede, var han renſt
bort fra Lemno, og havde ladet udbre-
des at han af Fortvivlelſe havde dræbt
ſig. Rygted om hans Død var Aarſa-
gen til Eurynomes utilfredsſtillelige
Had mod Kongen: Hvorover hun ſiden
ved Lemnernes Andkomſt, betiente ſig
ſmedigen af de offentlige Aarſager til at
forſkaffe ſig Hævn. Pearcus imidler-
tid landſlygtig og fortviled, gav ſig til
at være Andførere for Søerøvere, men
hverken Tiden eller Graværelſen kunde
faae ham til at glemme hans inderlige
Kierlighed til Hypſipile. Thi, da han
havde faaet at viide, at Jason drog hen
at holde Bryllup med hende, og ſam-
me var faſtsat, begav han ſig med ſine
Følgeſvenne i Land paa Lemno, og be-

trodusse nella Reggia, per tentar di nuovo di rapir la Principessa, o di sturbar almeno le sue nozze.

L' insidie dell' innamorato Learco fanno una gran parte delle agitazioni d' Iffipile. La quale però finalmente vede per varj accidenti assicurato il Padre, punito l' Infidiatore, calmato il tumulto di Lenno, e disingannato Giafone, che divien suo consorte. Erod. l. 6. Erat. Ovid. Valerio Flacco. Stazio, Apollodoro, ed altri.

L' Azione si rappresenta in
Lenno.

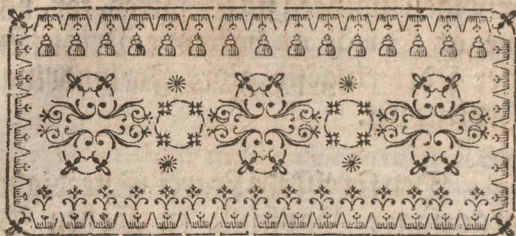
Atto

hændigen indsneeg sig i Slotted, for, vaa
nye at forsøge at bortrøve Prinsessen,
eller i det ringeste giøre Forhindring i
Brylluppet.

Den forelskede Learci Sneedighed
foraarsager Hypsipile en Hoben Be-
kymringer. Men hun faaer dog, en-
deligen, ved adskillige Hændelser, hen-
des Fader frelst, Efterstræberen straffet,
Oprøret i Lemno stillet, og Jason op-
lyst om Sagens Sammenhæng, og
han bliver hendes Gemal. Herod. 6
Bog Erat. Ovid. Valer. Flac. Stati:
Apollodor: og andre.

Skuepladsen forestilles i Lemno.

Den

Atto Primo.

Scena prima.

*Atvio del tempio di Bacco festivamente
adorno di festoni di pampini pendenti
dagli archi, e ravvolti alle Colonne
di esso: fra le quali Varj Simulacri
di Satiri.*

*Issipile, ed Eurinome, con seguito di don-
ne vestite, ed armate a guisa di
Baccanti.*

Eur. **I**nvitta Principessa,
Valorose Compagne, a queste a-
rene
Dalle sponde di Tracia, a noi ri-
torno
Fanno i Lenni infedeli: a nois'a-
spetta Del

Den første Act.

Første Scene.

En Indgang til Bacchi Tempel høytiidelig udziiret med Krandsse af Viinranker som hænger ned af Buerne, og bundne omkring Pillerne i samme: imellem samme, adskillige Billeder af Satyrer.

Zypsipile, og Eurynome, med Sølgestab af Gruentimmer, Klædte og bevæbnede til Bacchi Festes Helligholdelse.

Eur. **U**overvindelige Prinsesse,
Og 3 modige Selskabsøstre, de troeløse Lemmer
Ere dragne bort fra Tracien, og vender sig nu paa Kvensen
Hid til os igien: Det kommer os til
At

Del fesso vilipeso
 L'oltraggio vendicar. I Padri, i
 Figli,
 I Germani, i Consorti
 Cadano estinti: e sia fra noi co-
 mune
 Il merito, o la colpa. Il grand'
 esempio
 De' femminili sdegni-
 Al fesso ingrato a serbar fede in-
 segni.

Iss. Sì, sì: di morte è rea,
 Chi pietosa si mostra.
 (Forza è finger furor.) Volo sul
 lido,
 E ad avvertir ritorno, quando sa-
 ran difcesi.

Eur. Inutil cura. Jo stessa
 Fuor de' legni balzar vidi le squa-
 dre.

Iss. (Ah si prevenga il Padre.)
 (a parte, e vuol partire.)

Eur. Dove corri?

Iss. Alle Navi. Il Re vogl' io
 Rafficurar, celando
 Lo sdegno mio con accoglienza
 accorta. *Eur.*

At hævne den Forurettelse
 Som de med Foragt har giordt vores
 Kion. Fædrene, Sommerne,
 Brødrene, Mændene
 Skal døe. Enten det er en Ære, vi
 indlægger os, eller
 Det er en Forseelse, saa bør vi være lige
 deelagtige deri.
 Og skal dette store Exempel paa Qvinde
 Breede,
 Være det utaknemmelige Kion at holde
 Troe og Love.

Hyp. Ja, ja: den fortjener Døden,
 Som viiser sig medlidende.
 (Jeg er nødt at forestille mig vreed.) Jeg
 vil skynde mig
 Til Havbredden, og komme igien og ad-
 vare naar de ere komne i Land.

Lur. Det er et unyttig Foretagende, jeg selv
 har seet
 Hæren at komme fra Skibene i Land.

Hyp. (Alch jeg maa forekomme min Fader.)
 (For sig selv, i det hun vil gaar.)

Lur. Hvor gaaer du hen?

Hyp. Til Skibene. Jeg vil gjøre Kongen
 Troehiertig, og skyde min
 Breede, under Skin af at tage vel imod
 ham.

Lur.

Eur. E'tardi. Ecco Toante.

Iff. (Oh Dei! son morta.)

Scena II.

*Toante con seguito di Cavalieri, e Soldati
Lenni, e dette.*

Toa. Vieni, o dolce mia cura,
Vieni al paterno sen. Da te lon-
tano

Tutti degli anni miei sentivo il
peso. (L'abbraccia.)

Iff. (Mi si divide 'il cor.)

Toa. Perche ritrovo
Issipile sì mesta?

Iff. Signor - - - (Ah tu non fai - - -)
(*Eur.* minaccia Issipile che non parli.)

Eur. (Ah mi tradisce
La debolezza sua.)

Toa. La mia presenza
Ti funesta così?

Iff. Non vedi il core,
Perciò.

Toa. Spiegati.

Iff. Oh Dio!

Toa. Avvezzata a regnar, temi che sia
Termine del tuo regno il mio ri-
torno? T' in-

Lur. Det er for sildig; thi der kommer
Thoas.

Zyp. (O Guder! jeg døer.)

2 Scene.

Thoas med Sølgestab af Zerrer, og Lem-
niste Soldater, og de forrige.

Tho. Kom du mit Hiertes Kiereste Omsorg,
Kom hid til dette Faderlige Bryst. Da
jeg var borte fra dig,
Sandt jeg ret min Alders haarde Byrde.
(han omfavner hende.)

Zyp. (Mit Hierte brister i tu.)

Tho. Hvorfore finder jeg
Hypsipile saa bedrøved?

Zyp. Herre = = = (Ach du veed ey = = =)
(Eurynome truer Hypsipile, som strax tier.)

Lur. (Ach hendes Kleinmodighed
Forraader mig.)

Tho. Kand min Nærværelse
Giøre dig saa uroelig?

Zyp. Du seer ey mit Hierte, og
Hvorfore.

Tho. Siig det da.

Zyp. O Guder!

Tho. Siden du har været vandt til at regiere,
saa frygter
Du maaskee at min Hiemkomst vil giøre
Ende paa din Regiering?

B

Du

T'inganni. Altro non bramo,
 Che viver teco, e che morirli a
 canto. (L'abbraccia.)

Iff. Padre, non più.
 (Baccia la destra a Toante, e piange.)

Toa. Ma che vuol dir quel pianto?

Eur. E' necessario effetto
 D' un piacer, ch' improvviso inonda
 il petto.

Toa. Sò che riduce a piangere
 L' eccesso d' un piacer:
 Ma queste tue mi sembrano,
 Lagrime di dolor.

E non s' inganna appieno
 D' un Genitor lo sguardo,
 Se d' un figlia in seno
 Cerca le vie del cor.

(Parte.)

Scena III.

*Eurinoe, ed Issipile che s' incammina
 appresso al Padre.*

Eur. Issipile.

Iff. Che chiedi?

Eur. Ah se non hai

A trafigger Toante ardir che basti,
 Lasciane il peso a Noi.

Iff.

Du tager Fejl. Jeg forlanger ey andet,
 End at leve med dig og døe ved din Siide.
 (han omfavner hende.)

Hyp. Ach Fader, holdt op.
 (hun koffer Thoant's Haand, og græder.)

Tho. Men hvad vil den Graad sige?

Eur. Det er en Virkning som kand ey andet
 end følge

Paa en Glæde, som usformodentligen
 overvælder Hiertet.

Tho. Jeg veed at en overmaade Glæde,
 Kand være Aarsag til Graad:
 Men disse dine Taarer, synes mig,
 Kommer af Bedrøvelse.

Og en Faders Døne

Tager ey aldeeles fejl,

Naar han af hans Daatters Ansigt
 sigt

Dømmer om hendes Hiertes Tilstand.

(gaaer.)

3 Scene.

Eurynome, og Hypsipile som vil gaae
 bort med hendes Fader.

Eur. Hypsipile.

Hyp. Hvad vil du?

Eur. Ach hvis du ey har

Dristighed nok til at dræbe Thoantem,
 Saa lad os gjøre det.

Iff. Perchè mi vuoi
Involar questo vanto?
Fidati pur di me.

Eur. Prometti assai:
Vuoi, che di te mi fidi;
Ma in faccia al Padre impallidir ti
vidi.

Iff. Impallidisce in campo
Anche il guerrier feroce
A quella prima voce,
Che all' armi lo|destò.
D' ardir non è difetto
Un resto di timore,
Che nel fuggir dal petto
Su 'l volto si fermò.

(Parte.)

Scena IV.

Eurinome Sola.

Ah che già manca il giorno, e
non conviene
Più differire. Il concertato segno
A Momenti darò. La mia vendetta
Paga farà fra poco.
Sì, sì, mora Toante: In duro
effiglio

Per

Hyp. Hvorfore vil du
Betage mig denne Ære
Forlad dig kun paa mig.

Eur. Du lover meget:
Du vil at jeg skulde forlade mig paa
dig;
Men jeg seer du bliver bleeg i din Faders
Nærværelse.

Hyp. Den tappre Kriigshældt
Bliver og bleeg i Feldten
Bed den første Lyd
Som kalder ham til Striiden.
En liiden Levning af Frygt
Som bliver tilovers i Ansigtet,
Naar den farer ud af Hierted,
Er ey Mangel paa Driftighed.
(gaaer.)

4 Scene.

Eurynome allene.

Ach Dagen begynder aldt at helde, og
det bør

Ey længere opsættes. Det bestemte
Signal

Vil jeg strax give. Jeg skal faae fuld-
kommen Hævn

Inden faae Dneblif.

Jo, jo, Thoas skal døe: I elændig
Landflygtighed

B 3

Døde

Per lui morì Learco, il caro Figlio.

Non è ver (benchè si dica.)

Che dal ciel non fu permesso
Altro pregio al nostro sesso,
Che piacendo innamorar.

Noi possiam, quando a noi
piace,

Fiere in guerra, accorte in
pace,

Alternando i vezzi, e l'ire,
Atterrire, ed allettar.

(Parte.)

Scena V.

*Parte del Giardino reale, e Boschetto sacro
a Diana; Notte.*

Learco solo.

Eccoti giunto al fine

Nel patrio suol, Learco,

Del Tessalo Giasone

A disturbar le nozze.

Attende i tuoi comandi armata
schiera.

Di questa Reggia ogni angolo t'è
noto.

Ascoso

Døde min kiære Son Learcus for hans
Skyld.

Det er en sandt, (skønd man siger
det.)

At af Himlen en var forundt
Vores Kion, anden Gave,
End at behage, og opvække Kier-
lighed.

Vi fand, naar det saa behager os,
Bære grumme i Kriig, listige i
Fred,

Og, ved at benytte os nu af vor-
res Artigheder

Og nu af vores Bredde, baade
for skrække og fornøye.

(gaaer.)

5 Scene.

En Deel af den Kongelige Have, og en
lille Skov indviet for Gudinden Dia-
na; Nat.

Learcus allene.

Neu er du da endeligen kommen

Til dit Fædreneland, Learce,

Til at gjøre Forhindring i

Den Theffaliske Jafons Bryllup.

Du har en bevæbnet Hær under din
Befalning.

Enhver Krog i Slotted er dig bekiendt.

Ascoso intanto io prenderò confi-
glio

Da quel che avviene; senza temer
periglio.

Chi mai non vide fuggir le spon-
de,

La prima volta che va per
l' onde,

Crede ogni stella per lui fu-
nesta,

Teme ogni zeffiro come
tempesta,

Un picciol moto tremar lo fa.

Ma reso esperto, si poco teme,
Che dorme al suono del mar
che freme,

O su la prora cantando va.
(si nasconde nel bosco.)

Scena VI.

*Iffipile, Toante, e poi Learco in
disparte.*

Iff. Eccoci in salvo, o Padre! E' que-
sto il bosco

Sacro a Diana. Il mio ritorno
attendi

Fra quell' ombre celato.

Toa.

Jeg vil skyle mig, og raadføre mig ef-
ter det som

Hændes imidlertid, uden at frygte for
nogen Fare.

Den som aldrig har været fra Hav-
bredden,

Den første Gang han gaaer til
Søs,

Troer at enhver Stierne forkyn-
der hans Undergang,

Og frygter for hver sagteblæsende
Vind, som for en Storm,

Et lidet Stød af Bolgerne kom-
mer ham til at skielre.

Men naar han er bleven vandt til det,
frygter han

Saa lidet, at han sover ved Ha-
veds Brusen,

Eller sidder sig paa Forstavnen og
singer.

(han skvler sig i Skoven.)

6 Scene.

Zypspile, Thoas, og siden Learcus
affides.

Zyp. See her, o Fader! er du frelst! Dem-
ne er Skoven som er

Helliget Diana. Vie indtil jeg kommer
igien

Og skvul dig her i Mørket.

Toa. E' questo, o Figlia,
L' imeneo di Giasone? e queste
sono

Le tenere accoglienze?

Iss. Ah di querele
Non è tempo, Signor; celati.

Toa. Oh Dio!
Tu ritorni ad esporti
All' ire femminili.

(Learco ascolta in disparte.)

Iss. Il nostro scampo
Afficuro così. Perchè ti stimi
Ciascuna estinto, accreditar l'in-
ganno
Dee la presenza mia.

Toa. Ma come spero
Eurinome ingannar?

Iss. De' Lenni uccisi
Uno si sceglierà, che avvolto ad
arte
Nelle tue regie spoglie il pianto
mio

Esiga in vece tua.

Toa. Poco sicura
E' la frode pietosa.

Iss. Alfine in cielo

Tho. Er dette, o Daatter,
Brylluppet med Jason? og
Den kjerlige Maade du tager mod mig
paa?

Zyp. Ach det er en Tiid, Herre,
At sfiende paa mig; skyd dig.

Tho. O Guder!
Du gaaer nu hen og vover at underkaste
Dig de andre Fruentimmers Breede.
(Percus staaer affides og hører til.)

Zyp. Saaledes gjør jeg vores Flugt
Sikkrere. Thi enhver holder for
At du er død, og min Nærværelse maa
Gaae dem til at troe at jeg en bedrager
dem.

Tho. Men hvorledes haaber du
At kunde narre Eurynome?

Zyp. Jeg vil lade udsøge en iblandt
De døde Lemmer, og behændigen lade
ham
Iføre dine Kongelige Klæder, og i dit
Stæd
Staae og græde over ham.

Tho. Dit medliidende Bedragerie
Kand letteligen opdages.

Zyp. Der er jo dog endeligen dem i Hims
melen

Som

V' è chi protegge i Re; v' è chi
seconda

Gl' innocenti disegni.

Toa. Ah che per noi
Fausto Nume non v' è.

Iss. Se poi congiura
Tutto a mio danno, del tuo san-
gue in vece

Chiedesse il mio; Spargasi pure.
Almeno

Il cammin di virtù non ho smar-
rito:

E 'l dover d' una figlia avrò com-
pito.

Toa. Oh Coraggio! o virtù! Pensan-
do solo (Parte.)

Che a tal Figlia io son Padre,
Ogni altra ingiuria al mio destin
perdono.

Ritrova in quei detti
La calma
Smarrita
Quest' alma
Rapita
Nel dolce pensier.

Fra

Som beskiermer Kongerne; og som understøtter

De Uskyldiges Foretagende.

Tho. Ach for os har Guderne
Ingen Godhed meere.

Hyp. Der som alting sammensvor sig til
Min Undergang, og man forlangte mit
Blod

I Stæden for dit; Da maa det gierne
udøses. I det ringeste

Har jeg en faret vild fra Dydens
Bey:

Men opfyldt en Daatters Pligt.

(gaaer.)

Tho. O hvilken Driftighed! hvilken Dyd!
Naar jeg allene tænker
Paa at jeg er Fader til sliq en Daat-
ter,

Saa forlader jeg min Skiebne alle andre
Uretter den gjør mig.

Bed disse Ord bliver

Min Siæl

Henrykket

I søde Tænker,

Og faaer den Noelighed igien

Som var den betagen.

Blande

Fra tutti gli affanni
 Dov' è quel tormento,
 Che vaglia un momento
 Di questo piacer.

(Entra nel bosco.)

Scena VII.

Learco, e poi Toante.

Lea. Che udii? che bell' inganno,
 Se me, del Padre in vece, al suo
 ritorno

Issipile trovasse! Allor potrei
 Deluderla, rapirla - - - ardir.

Toante,

Toante; ove si cela?

(Avvicinandosi al bosco.)

Toa. (Ignota voce
 Ripete il nome mio.
 Che fia?)

Lea. Misera Figlia! Il Padre istesso
 Non volendo l' uccide.

(Affettando compassione.)

Toa. Olà che dici?
 Chi compiangi? chi sei?

Lea. Se il Re non trovo,

(Finge non udirlo.)

Issipile si perde.

Toa,

Blandt alle Bekymringer
 Hvor er vel den Sorg
 Som et Øyeblik kunde under-
 trykke
 Denne Glæde.

(Gaaer ind i Skoven.)

7 Scene.

Learcus, og siden Thoas.

Lea. Hvad hørde jeg? Hvilket et ærtigt Bes-
 dragerie var det,
 Om Hypsipile, naar hun kom igien,
 fandt mig her,
 I Stæden for hendes Fader! Saa kunde
 jeg
 Drive Spot med hende, og røbe hende
 bort = = = frisk Moed. Thoas,
 Thoas; hvor mon han er?

(i det han nærmer sig til Skoven.)

Tho. (En mig ubekjendt Nøst
 Igentager mit Navn.
 Hvad mon det er?)

Lea. Den elændige Daatter! Faderen selv
 Imod sin Billie dræber hende.

(han forestiller sig medynksom.)

Tho. Hor du! hvad er det du siger?
 Hvem ynker du? Hvem er du?

Lea. Hvis jeg ey finder Kongen,

(han lader som han ey hører ham.)

Er Hypsipile forraadt.

Tho.

Toa. Perché? Parla. Son io.

Lea. Lode agli Dei.

Fuggi, fuggi da questa
Empia Reggia, mio Re. Che
qui t'ascondi

Già si dubita in Lenno. E fia pu-
nità,

Se il sospetto s'avvera,
La pietà della figlia.

Toa. Jo voglio almeno
Morire in sua difesa.

Lea. Ah se tu l'ami,
Affrettati a fuggir. Che fra quei
rami

Veggio già lampeggiar l'armi ru-
belle.

Toa. Vi placherete mai, barbare stelle?
(parte frettoloso.)

Lea. Oh come il ciel seconda
L'ingegnoso amor mio!
Imparate da me, timidi amanti:
Vincasi pure per sorte, o per in-
gegno,
Sempre di lodo il vincitore è de-
gno.

Ogni amante può dirsi Guer-
riero: Che

Tho. Hvorfore? Tact. Det er mig.

Lea. Lovet være Guderne.
 Skynd dig, flye bort fra dette ulægsalige
 Slot, min Konge. Man tvivler alle-
 rede paa i Lemno
 At du her skylder dig. Og din Daate-
 ters
 Medlidighed bliver straffet, dersom
 Deres Mistanke bliver bekræftet.

Tho. Jeg vil i det ringeste
 Døe til hendes Forsvar.

Lea. Ach dersom du elsker hende,
 Saa skynd dig at flye. Thi jeg seer hif-
 set imellem Greenene
 De oprørske Baaben at blinke.

Tho. Vil i aldrig tilfredsstille eder o grumme
 Guder?

(Skynder sig bort.)

Lea. Hvor hjælper Himmelen ikke
 Min forsigtige Kierlighed!
 Lærer af mig, I frygsomme Elskere:
 Enten man vinder ved Lykke eller ved
 Forstand,
 Saa er Seyervinderen dog altid roese-
 værdig.

Enhver Elskere kand kalde sig Krigs-
 mand;

E

Thi

Che diversa da quella di
Marte
Non è molto la scuola d' a-
mor.

Quello adopra lusinghe, ed in-
ganni :

Questo inventa l' insidie, gli
agguati :

E si scorda gli affanni passati
L' uno , e l' altro, quand'
è vincitor.

(Entra nel bosco.)

Scena VIII.

*Sala illuminata con simulacro della vendetta
nel mezzo.*

Eurinome, ed Iffipile.

Eur. Ah che tra noi qualcuna
Mancò di fede.

Iff. Onde il timor ?

Eur. Respira
Un de' nostri tiranni.

Iff. Ravvisar lo potesti ?

Eur. Fra l' ombre avvolto
Distinguer non si può. Ma d' ar-
mi è cinto,
Ed ostenta coraggio.

Iff.

Thi Kierligheds Skole er ey meget
adskillig

Fra Martis.

Him benytter sig af Smigren, og
Bedragerie:

Denne opspinder Rænker og Trek-
ker:

Og baade den ene og den anden
glemmer

De forbiegangne Besværligheder,
naar de ere blevne Seyers-
herrer.

(gaaer ind i Stoven.)

8 Scene.

En illumineret Sal med Hævnens Bille-
de i Midten.

Eurynome, og Gypsipile.

Eur. Ach der er nogen af os som
Har ey holdt sit Løfte.

Gyp. Hvorfore frygter du derfor?

Eur. Der lever

En af vores Tyranner.

Gyp. Har du seet hvem det er?

Eur. Man kand ey kiende ham

Sommedelst den mørke Nat. Men han
er bevæbnet,

Og viiser at han er meget dristig.

Iff. E' preso? E' vinto?

Eur. No. Ma fra pochi istanti
L'opprimeran le femminili squadre.

Iff. (O Figlia sventurata! Incauto Padre!)

Scena IX.

Giasone con spada nuda seguitando alcune amazzoni, e dette.

Gia. In vano all'ira mia (di dentro.)
D'involarvi sperate. (esce.)

Eccovi - - -
(nell'atto d'assalire Iffipile la conosce.)

Eur. Oh numi!

Gia. Sposa!

Iff. Principe!

Gia. E' questa
Pur la Reggia di Lenno? O son
le sponde
Dell'inospita Libia?

Iff. Amato Prence,
Qual Nume ti salvò?

Gia. Vengo alle nozze,
E mi trovo fra l'armi! E quando
credo
La schiera insidiosa

Rag-

Hyp. Har man faaet ham fat? Er han overvundet?

Eur. Nej, men inden faae Dyeblik
Gior den heele Hær af Fruentimmer det
af med ham.

Hyp. (O jeg ulyksalige Daatter! o ubetænksomme Fader!)

9 Scene.

Jason med blot Kaarde, som forfølger
nogle Amazoner, og de forrige.

Jas. Det er forgieves at J haaber
(inden for.)

At undgaae min Bred. (kommer ud.)

Seer J her = = =

(i det han vil andfalde Hypsipile fiender
han hende.)

Eur. O Guder!

Jas. Min Bruud!

Hyp. Min Prinds!

Jas. Dette er jo dog

Slotted i Lemno? eller er jeg endnu

Blandt mine Fiender i Lybien?

Hyp. Efskelige Prinds,

Hvilken Gud har frelst dig?

Jas. Jeg kommer at holde Bryllup,

Dg jeg seer mig imellem Baaben! og da
jeg troede

At opnaae, og straffe dem

Raggiungere, punir, trovo la
Sposa.

Iss. Rodope, Va; prescrivi
Che dal Tessalo Prence
Si rispetti la vita. Il nostro voto
Solo i Lennj comprende.

(parte una delle amazzoni.)

Gia. Di qual voto si parla?

Eur. Il sesso ingrato
Fu punito da noi. Non vive un
solo

Fra gli uomini di Lenno.

Gia. Jo gelo! E 'l Padre?

Iss. Anch' ei spirò, confuso
Nella strage comun. (Se scopro
il vero,

Espongo il Genitor.)

Gia. Dunque i soggiorni
Delle furie son questi. Ah vieni
altrove (la prende per la mano.)

Amata sposa. Del Padre trafitto
Invendicato il sangue

Non resterà. Ne giuro

Memorabil vendetta a tutti i Nu-
mi.

Eur. Il nome della rea

Som satte efter mig, saa finder jeg min
Bruid.

Zyp. Rodope, gaae, og besael
At man har Høhyagtelse for Prinsens
Liv

Af Theffalien. Bores Løfte
Indbefatter allene Lemmerne.
(en af Amazonerne gaaer.)

Jas. Hvad Løfte er det man taler om?

Zur. Det utaknemmelige Kion er
Blevet straffet af os. Der leever ey en
eeneste

Mandsperson af alle Lemmerne.

Jas. Mit Blod Kiolnes! Og din Fader?

Zyp. Han er og død, imellem
De andre i Allarmen. (Derfom jeg op-
dager Sandheden,

Saa sætter jeg min Fader i Bove.)

Jas. Dette er da Furiernes
Opholdsstæd. Ach kom allerkierefte
Bruid

(tager hende ved Haanden.)

Andenstæds hen med mig. Din døde
Faders

Blod skal ey blive

Uhævnet. Jeg sværger ved alle Gu-
derne

At jeg skal tage en retskaffen Hævn.

Zur. Var Misdæderstiens Navn

Basterà per placarti?

Gia. Perché?

Eur. Cara è a Giasone. Avrà da lui
E perdono, e pietà.

Gia. Sarò crudele
Contro qualunque sia

Eur. Ella l'uccise.

Gia. Chi?

Eur. La tua Sposa.

Iss. (Oh Dio!)

Gia. Parla, diffendi,
Idol mio la tua gloria,
Un delitto sì nero
E' vero, o nò?

Iss. (Che duro passo!) E' vero.
(prima di rispondere guarda Eurinome.)

Gia. Come?
(abbandona la mano d' Issipile, e resta
immobile.)

Iss. (E' forza soffrir.)

Gia. Sogno, o deliro?
Qual voce il cor m' offese?
Issipile parlò? Giasone intese?

Eur.

En nok til at tilfredsstill dig?

Jas. Hvorfore?

Eur. Jason har hende kjær. Hun fandt af ham

Erlange baade Tilgivelse, og Medynk.

Jas. Jeg vil viise Grumhed
Mod hvem det og er.

Eur. Hun har dræbt ham.

Jas. Hvem?

Eur. Din Bruud.

Hyp. (O Gud!)

Jas. Tael dog min Gudinde, og
Forsvar din Ære.

Er det sandt at du har begaaet saa skam-
melig

En Misgierning, eller ey?

Hyp. (Hvilken haard Knibe er jeg udi!) Ja
det er sandt.

(førend hun svarer seer hun paa Eurynome.)

Jas. Hvorledes?

(han slipper Hysipiles Haand, og bliver
staaende ubevægelig.)

Hyp. (Hvad er jeg nødt til at liide!)

Jas. Drømmer jeg, eller har jeg mist min
Forstand?

Hvad var det for en Røst som fortørnea
de mit Hierte?

Var det Hysipile som taelte? Var det
Jason som hørde det?

Eur. Or s' adempia il tuo voto. Il Re
tradito

Vendica pur , se vuoi.

(a Giafone.)

Gia. Vi sono in terra
Alme sì ree !

Iss. Non condannar per ora,
Mio ben , la Sposa tua.

Gia. Scoftati , fuggi.
Tu mia Sposa ? Jo tuo ben ? E
chi potrebbe
Della stragge paterna ancor fu-
mante

Stringer mai quella destra ? Ov'è
chi dice,

Che palesa il sembante

L' imagine del cor ? Creda a costei.

Iss. (Quanto mi costi, o Padre !)
Perchè mi guardi , e taci ?

Gia. Ti vò cercando in volto
Di crudeltade un segno ;
Ma ritrovar no 'l sò.

Tanto nel cor sepolto
Un contumace sdegno
Dissimular si può. (parte.)

Sce-

Lur. Nu kand du opfylde dit Onske. Nu
kand du, om du
Vil, hævne den forraadte Konges Død.
(til Jason.)

Jas. Kand der og paa Jorden være
Saa misdæderiske Siæle til?

Hyp. Kordom ey endnu,
Min Skat, din Brund.

Jas. Gaae fra mig, slye bort.
Du min Brund? Jeg din Skat? Og
hvem kunde vel
Bilde give sin Haand til en Haand, som
endnu voger

Uf sin Faders Blod, som den har mor-
det? Om nogen er,

Som siger, at Ansigtet viiser hvad der
Boer i Hiertet? saa maae de troe dig.

Hyp. (Hvor meget koster du mig, o Fa-
der?)

Hvorfor seer du paa mig, og tier stille?

Jas. Jeg seer om jeg i dit Ansigt kand
finde

Et Tegn til Grumhed;

Men jeg finder det ey.

Kand man saaledes nedgrave i
Hiertet

Og forstille en saa stor,
Grumhed.

(gaaer.)

IO Sce-

Scena X.

Iffipile, ed Eurinome.

Iff. Udisti? Oh Dio!

Eur. Non sospirar, che perdi
Tutto il merto dell' opra. E fan-
no oltraggio
Quei segni di rimorso al tuo co-
raggio.

(Parte.)

Iff. Dal cor dell' Idol mio
Un error che m' offende
Si corra a dileguar. Nò. Prima
il Padre
Dal periglio si tolga, e poi - - -
Ma intanto
M' abbandona Giafone. Ah quel
di Figlia
E' il più sacro dover. Si pensi a
questo,
E si lasci agli Dei cura del resto.
Crudo amore, oh Dio! ti sento:
Dolci affetti lusinghieri,
Voi parlate al mesto cor.
Deh tacete. In tal momento
Non divido i miei pensieri
Fra

10 Scene.

Zypsipile, og Eurynome.

Zyp. Hørte du det? O Guder!

Eur. Klag dig ey; thi derved taber du
Berømmelsen for Gierningen. Og de
Eegn paa Fortrydelse
Formindsker din Modigheds Roes.

(gaacr.)

Zyp. Jeg maa skynde mig at
Udrydde af min Afguds Hierte den vilds-
farende

Mistanke som gjør mig sliq Sorg. Men
først maa jeg

Frie min Fader af Faren, og siden = = =
Men imidlertid

Forlader Jason mig. Min Pligt som
Daatter er den

Helligste. Først maa her tænkes paa,
Og saa overlade Guderne at sørge for
Resten.

Grumme Kierlighed, o Guder! jeg
fornemmer dig:

Og I søde smigrende Sindsbevæ-
gelsse,

Som taler til mit bekymrede
Hierte.

Jeg beder eder at tie stille, i sliqt et
Dyeblif

Deeler jeg ey mine Tanker

Imellem

Fra l'amante, e'l Genitor.

(Parte.)

Fine dell' atto primo.

Atto Secondo.

Scena prima.

*Parte di Giardino Reale, e boschetto sacro
a Diana. Notte.*

Eurinome, e Learco in disparte.

Eur. Ah che per tutto io veggio
Qualche oggetto funesto,
Che rinfaccia a quest' alma i suoi
furori.

Lea. Ecco Issipile. Ardire.
(*esce dal bosco.*)

Eur. Alcun s' appressa.
Numi! Chi giunge mai?

Lea. Cara.
(*credendola Issipile la prende per la mano.*)

Eur. Chi sei? Qual voce?
(*scostandosi da Learco Spaventata.*)

Lea. (Ah m' ingannai.) (*torna nel bosco.*)

Eur. Misera me. Qual gelo

Per

Imellem en Eiskere, og en Fader.
(gaaer.)

Ende paa den første Act.

?(*)?(*?)?(*?)?(*?)?(*?)?(*?)?(*?)?(*?)?

Den anden Act.

Forste Scene.

En Deel af den Kongelige Have, og en Ild
den Skov helliget Diana til Ere.

Nat.

Eurynome, og Learcus affides.

Eur. Ach jeg seer overal
Bedrøvelige Syn, som bebryder
Denne Siæl sine Grumbheder.

Lea. See der er Hypsipile. Grist Moed.
(kommer ud af Skoven.)

Eur. Der kommer nogen.
Guder! Hvem mon det er?

Lea. Ricere.
(han troer at det er Hypsipile, og tager hende
ved Haanden.)

Eur. Hvem er du? Hvad er dette for en Røst?
(gaaer forskædet bort fra Learco.)

Lea. (Ach jeg bedrog mig.)
(gaaer igien ind i Skoven.)

Eur. Jeg Elændige. Hvilken en Gysen
Løber

Per le vene mi scorre! E' di Le-
arco

Quella voce, che intesi. Ando-
ve sei?

Non celarti al mio sguardo.

Spiegami il tuo ritorno.

Parla. Che vuoi? Perchè mi giri
intorno?

(va agitata per la scena cercando il figlio.)

Ombra diletta

Del caro Figlio esangue,

Non chiedermi vendetta,

L'avesti già da me.

Qual pace mai,

E qual riposo avrai;

Se non ti basta il sangue,

Che si versò per te?

Scena II.

*Iffipile frettolosa, che s' incontra con Eu-
rinome, e la crede la sua confidente.*

Iff. Eccoti al fine. Vola a Giafone.

Digli

Che vive il Re: Che seco

Ora al porto verrò. Senti. Po-

trebbe

Gia-

Løber om i mine Arer! Det var Læ-
arci

Røst, som jeg hørde. Ach hvor er du?
Skiul dig en for mine Dyne.

Siig mig hvorfor du er igien hidkom-
men.

Zael. Hvad vil du? Hvorfor sveber
du omkring mig?

(Hun gaar bedrøved fra en Siide til den
anden, og leeder efter hendes Son.)

O du min døde Sons

Al'erkiereste Skygge,

Forlang en Hævn af mig,

Jeg har alt taget den for dig.

Hvad Roe, og hvad Hvile

Vil du vel faa,

Naar det Blod, er dig en nok,

Som jeg udøste for din Skyld?

2 Scene.

Zypsipile hastende, som møder Eurynōs
me, og tænker at det er hendes
Sortrolige.

Zyp. Endelig er du her. Skynd dig hen til
Jason. Og siig ham

At Kongen lever: at jeg nu strax skal
komme

Med ham til Havnen. Her: Jason
med sit

D

Følge

Giason co' suoi seguaci
All' incontro venirne, e 'l nostro
scampo

Afficurar così. (va verso il bosco.)

Eur. Qual trama ignota
La fortuna mi scopre! Intendo,
o Figlio,
Perchè mi giri intorno. Jo dun-
que in vano
Scelerata farò? Vivrà il Tiranno?
Ah non fia ver: che tutto
Jo perderei della mia colpa il frut-
to. (parte furiosa.)

Scena III.

Iffipile, e Learco.

Iff. Ecco le sacre piante ove si cela
L' amato Genitore. Or non m'
inganno.
(travedendo qualchuno nell' oscurità del
bosco.)

Padre, Signor, t' affretta.
Lea. E' pur la voce (esce dal bosco.)
Questa dell' Idol mio. Coraggio.
Oh Dei!
Palpita il cor, mentre m' appresso
a lei.)

Iff.

Følge kunde komme og møde os, og
saaledes

Gjøre vores Flugt

Desto vissere, og sikkrere.

(gaaer hen imod Skoven.)

Lur. Hvilket et ubekiendt opspunden Bedra-
gerie

Opdager Lykken mig! Jeg hører, o
Søn,

Hvorfore du soever om mig. Skal jeg
da saaledes være

En Misdæderste til ingen Fordeel? Skal
Tyrannen leve?

Ach det skal ey blive sandt; thi saa tabte
jeg ald heele

Nytten af min Misgierning.

(gaaer vreed bort.)

3 Scene.

Gypsipile, og Lærcus.

Gyp. Her er den hellige Skov, hvor min
høytelste Fader

Skjuler sig. Men nu tager jeg en fensl.

(hun stemmer nøgen i Skovens Mørkhed.)

Fader, Herre, skynd dig.

Læc. (Dette er jo dog min

(kommer ud af Skoven.)

Gudindes Røst. Grijsk Moed. O Gud!

Mit Hierte slaaer, naar jeg nærmer mig
til hende.)

Iff. Vieni. Dove t'aggiri? I passi
ascolto,
E trovarti non sò. Fra questo
orrore

Forse - - - pur t' incontrai.

(incontra Learco, e lo prende per Mano.)

Lea. (M' assisti amore.)

Iff. Tu tremi, o Padre! ah non temer:
Giasone

Ci assicura la fuga.

Lea. (Ahime, che ascolto!)

Iff. Già da lungi rimiro
Lo spendor delle faci.

Lea. (Jo son perduto.)

Iff. Ed ascoltar già parmi
Le voci del mio ben.

Lea. (Torno a celarmi.)

(lasciando la mano d' Issipile, torna nel
bosco.)

Iff. Dove vai? Perche fuggi?

Scena IV.

Eurinomé, e seco amazzoni con faci accese
ed armi, e detti.

Eur. Olà cingete,
Compagne, il bosco intorno, ed
ogni uscita

Del

Syp. Kom. Hvor er du? Jeg hører du
gaaer,
Og jeg fand en finde dig. I denne Ans-
gest
Maaske = = Jeg fandt dig dog.
(møder Learcum og tager ham ved
Haanden.)

Lea. (Stat mi bie, o Kierlighed.)

Syp. Du skielver, o Fader! ach frygt en:
Jason

Forsikkrer vores Flugt.

Lea. (Ach hvad hører jeg!)

Syp. Jeg seer allerede langt borte
Skinner af Faklerne.

Lea. (Jeg er forloren.)

Syp. Og mig synes at jeg hører alle
Min allerkierrestes Røst.

Lea. (Jeg gaaer hen og skjuler mig igien.)
(han forlader Hysipiles Haand, og gaaer
ind i Skoven.)

Syp. Hvor gaaer du hen? Hvi flyer du?

4 Scene.

Eurynome, og med hende Amazoner med
tændte Fakler og Vaaben, og de
forrige.

Eur. Hører I mine Selskabs-Søstre, om-
ringer
Denne Skov, og passer paa alle Ud-
gangene

Del giardino reale.

Iff. (Ah fu presago
Di Toante il timor.)

Eur. Scoperta sei.
Palesa il Padre.

Iff. (Ah m' assistete, o Dei!)
Mi si chiede un estinto?

Eur. Eh di menfogne
Or più tempo non è. V' è chi
t' intese

Chiamarlo a nome, e ragionar
con lui.

Iff. Pur troppo è ver. L' imagine fu-
nesta

Sempre mi sta su gli occhi. Of-
serva il ciglio

Tumido di furor, molle di pianto.

Eur. Misera Principessa!

Iff. (Si commovesse almeno.)

Eur. Compagne, in un istante
Vada in cenere il bosco.

Iff. Ah nò: Fermate.
Alla Dea delle selve
Sacre son queste piante.

Eur. Eh non si ascolti.

Iff. Dunque neppur gli Dei dal tuo
furore, Em-

Alf den Kongelige Have.

Zyp. (Ach Thoantis Frygt
Har en ildegrundet.)

Zur. Du er røvet.
Siig hoor din Fader er.

Zyp. (Ach hielper mig, o Guder!)
Vil du have en død Mand af mig?

Zur. Eh det er en længere Tiid
At lyve. Der ere de, som har hørdt
at
Du nævnte ham ved Navn, og talte med
ham.

Zyp. Det er aldt for sandt. Hans bedrove-
lige Gestalt
Staaer mig altid for Dynene. See
hvor mine Dyne
Ere ophornede af Sorg og Graad.

Zur. Unkværdige Prinsesse!

Zyp. (Sid hun vilde lade sig bevæge.)

Zur. I mine Selskabs-Søstre, lad denne
Skov strax blive lagt i Aske.

Zyp. Ach nej: Lad blive.
Disse Træer ere helligede
Til Gudinden for Skovene.

Zur. Eh hører en efter hvad hun siger.

Zyp. Altsaa kand Guderne en være sikke

Empia, faran sicuri?

Eur. Incauta. Oh come
Tradisci il tuo segreto. Ecco la
selva

Dove ascoso è Toante. Andate
amiche,

Traetelo al supplicio.

(Entrano le Amazzoni nel bosco di Diana.)

Iff. Ahime! Sentite.

Misera! Che farò? Numi del cielo,
Eurinome pietà.

Eur. Del figlio mio

Non l'ebbe il padre tuo.

Iff. Se tanto sei

Avida di vendetta, aprimi il seno,
(s' inginocchia.)

Ferisci mi per lui.

Eur. Mora il tiranno,

(snuda la spada.)

E mora di mia man.

(Crede incontrar Toante; ma nell'atto
di rivoltarsi incontrandosi in Learco,
che vien condotto dalle Amazzoni
fuori del bosco, resta immobile, e
le cade la spada di mano.)

Scena V.

Learco, e dette.

Lea. Ah Madre!

[*Eur.*

For din Grumhed? Du Ugudelige!

Lur. Ubetænkfomme. Ach hvorledes røber
Du dig selv. See her Skoven
Hvor Thoas er skuldt. Gaaer hen
Og fører ham hen at døe.

(Amazonerne gaaer ind i Dianæ Skov.)

Zyp. Ach! Hører dog!
Jeg Elændige! Hvad skal jeg gjøre? O
O Guder i Himmelen,
O Eurynome hav Medlidendhed med
mig.

Lur. Din Fader havde en
Medlidendhed med min Son.

Zyp. Dersom du er saa meget
Hævngierrig, saa giennemstik
(falder paa Knæ.)

Mit Hierte, dræb mig i hans Stæd.

Lur. Tyrannen skal døe,
(trækker Kaarden blot.)

Og han skal døe for min Haand.

(Hun troer at møde Thoantem; men i det
hun vender sig om, møder hun Lear-
cum, som kommer gelejdet af Ama-
zonerne ud af Skoven, hvorover hun
bliver staaende ubevægelig, og taber
Kaarden af Haanden.)

5 Seene.

Learcus og de forrige.

Lear. Ach Moder!

O 5

Lur.

Eur. Ah Figlio!

Iff. Che avvenne! Jo son di fasso.
(s' alza.)

Eur. Sei pur tu? Son pur io?

Le. Così no 'l fossi
Per soverchia pietà, Madre crudele.

Eur. Misera me! T' uccido
Dunque per vendicarti?
Quanto, Figlio, mi costa
Di questi amari amplessi
L' inumano piacer!

Iff. Compagne, il reo
Ad un tronco s' annodi, e fegno sia
Alle nostre faette.

(le amazzoni legano Learco ad un tronco.)

Eur. Ah nò, crudeli - - -

Iff. Eurinome si tragga
A forza altrove: Onde non turbi
l' opra
Il materno dolor.

Eur. Pietà, Compagne.

Iff. S' affretti la sua morte,
Se il partir differisce anche un momento.

Eur. Oh tormento maggior d' ogni
tormento! Ah

Eur. Ach Søn!

Syp. Hvad er dette! Jeg taber ald Sands.
(hun reyser sig.)

Eur. Er det og dig? er det og mig?

Lea. Gid det formedelst din aldt for store Med-
syn

En var saaledes, gruesomme Moder.

Eur. Jeg Elændige! Jeg dræber dig da
For at hævne din Død?

Hvor meget, o Søn, koster mig

Den umenneskelige Fornøelse

At omfavne dig i saa bedrøvelig en Om-
stændighed!

Syp. Selskabsføstre, lad Misdæderen
Blive bunden til et Træ, og lad ham
være et

Maal for vores Piile.

(Amazonerne binder Leareum til et Træ.)

Eur. Ach nej, gruesomme = = =

Syp. Lad Eurynome blive bortført
Med Magt andenstæds hen. At hendes
moderlige

Medliidenhed ey skal forhindre hans
Død.

Eur. Hav Medsyn i mine Selskabsføstre.

Syp. Der maa hastes med hans Død,
Dersom hun endnu bier et Øyeblik inden
hun gaaer.

Eur. O Sorg over ald Sorg!

Ach

Ah che nel dirti addio
 Mi sento il cor dividere,
 Parte del sangue mio,
 Viscere del mio sen.
 Soffri da chi t'uccide,
 Soffri gli estremi amplessi:
 Così morir potessi
 Nelle tue braccia almen.

(Parte.)

Scena VI.

Issipile, Learco, ed Amazzoni.

Lea. Vedi nella mia sorte
 I funesti trofei di tua bellezza;
 Issipile crudel.

Iss. Il fabro sei
 Tu della tua sventura.

Lea. Era già scritta
 Ne' volumi del fato allor ch' io
 nacqui.

Iss. Compagne, in questo loco
 A Nemese men grata
 La vittima farà. Pubbico sia,
 E sia solenne il sacrificio. Andate,
 In faccia al popol tutto
 L'ara s'innalzi; e se le aduni in-
 torno

La

Ach jeg føler at mit Hierte brister
 Bed at sige dig det sidste Farvel,
 Du, som er en Deel af mit Blod;
 Du som har lagt under mit Hierte.
 Tillad at den som dræber dig
 Maa for sidste Gang omfavne
 dig:
 Gid at jeg kunde døe her
 Nu i dine Arme.

(gaaer.)

6 Scene.

Zypsipile, Learchus, og Amazonerne.

Lea. Her seer du af denne min Skiebne,
 Hvad Elændighed din Kierligheds Magt
 har

Bragt mig ubi, grumme Zypsipile.

Zyp. Du er selv Aarsag i
 Din Ulykke.

Lea. Dette var mig aldt beskiffed
 I Sklebens Bog, da jeg blev fød.

Zyp. Mine Selskabsfæstre, paa dette Stæd
 Vil Offeret ey blive Hævnens Gudinde
 Ret behagelig. Dsringen skal skee of-
 fentlig

Og høytideligen. Gaaer, og
 Lader Alteret oprette, at alle Folk
 kand

See det: Og lad det blive omringet

La schiera vincitrice. Jo resto
intanto

In custodia del reo.

(partono le Amazzoni.)

Lea. Così tiranna
Meco non ti credei.

Iff. Conosci, indegno,
Megli la mia pietà. Finsi rigore
Per deluder l' insano

Feminile furor. Ecco ti rendo
E libertade, e vita. (lo sciogle.)

Lea. Ma della tua pietà qual premio
avrà?

Iff. Al mio sguardo t' invola,
Vanne lungi, e farò premiata assai.
(Parte.)

Scena VII.

Learco solo.

Dal tuo letargo antico
Se destar non ti fai, perchè ti
scuoti,

Languida mia virtude?

Jo non ti voglio in seno,

Che vinta affatto, o vincitrice ap-
pieno.

Affet-

Alf den heele Hob som søger Havn. Jeg
bliver imidlertid her
For at passe paa Misdaederen.
(Amazonerne gaaer bort.)

Lea. Saa tyrannisk
Tænkte jeg ey du var med mig.

Hyp. Du Uværdige, lær endnu
Bedre at kiende min Medliidenhed. Jeg
lod som jeg var dig vreed
For at skuffe de andre Ubesindige
Fruentimmers rasende Bitterhed. See
her jeg giver dig
Baade din Frihed, og dit Liv igien.
(lofer ham.)

Lea. Men hvad Belønning vil du faae for din
Medliidenhed?

Hyp. At du flyer bort fra mine Dyne,
Gaae langt bort herfra, det er mig Be-
lønning nok.
(gaaer.)

7 Scene.

Learcus allene.

O du, hos mig halv uddøde Dyd,
Naar du ey kand opvække dig af din
gamle Søn

Hvi er du da uroelig?

Jeg vil ey have dig i mit Hierte
Uden gandske overvunden, eller og fuld-
kommen Seyervindere.

Affetti non turbate
 La pace all' alma mia:
 Sia vostra scelta, o fia
 L' oprar necessità.
 Perchè rei vi credete,
 Se liberi non siete;
 Perché non vi cangiate,
 Se avete libertà?

Scena VIII.

*Campagna a vista del mare sparsa di tende
 militari. Giorno.*

Giasone solo.

Fra dubbj penosi
 Confuso, ravvolto
 Risolver non osi,
 Mio povero cor.
 Adori quel volto,
 Detesti quell' alma,
 E perdi la calma
 Fra l' odio, e l' amor.

E farà ver che tanto
 Inganni un volto? Oh delle fiere
 istesse

Issipile più fiera! Il Padre uccide,
 E fra me la difendo! e invento
 ancora

Scu-

I mine Sindsbevægelser, forstyrret en
Min Siæles Roelighed:

Enten mit Forsæt er efter eders
Billie,
Eller af Nødvendighed.

Hvi troer I at I har forset eder,
I raader eder is en selv;

Og hvorføre forandrer I eder en,
Dersom I haver Frihed dertil?

8 Scene.

En Mark ved Havet hvorpaa staaer en
Leyr.

Jason allene.

Mit elændige Hierte

Er forvirret, og overvældet

Af piinesfuld Eviul,

Og veed en hvad det skal troe.

Det tilbeder det Alsyn,

Men det har Afstne for den Siæl,

Og mister sin Roelighed

Imellem Had, og Kierlighed.

Og er det sandt at et Ansigt kand saa
hønligen

Bedrage? O Hypsipile! du er grummes-
re end de

Glubende Dyr selv! Hun dræber hendes
Fader,

Og jeg forsværer hende dog i mine Tans-
ker! kand jeg vel finde

E

Und

Scuse alla mia dimora! Il proprio
 inganno
 Confessar non vorresti,
 Orgoglioso mio cor. Ma nasce
 il giorno,
 E voi vegliate ancora
 Languidi spirti miei. Però vi
 sento
 Con tumulto più lento
 Confondervi nel sen. S' aggrava
 il ciglio;
 E le fiere vicende
 De' molesti pensier l' alma sospen-
 de. (s' addormenta.)

Scena IX.

Giasone che dorme, e Learco.

Lea. Abbastanza fin ora
 Malvaggio io fui. Di variar co-
 stume
 Ormai tempo faria. Son stanco
 alfine
 Di tremar sempre al precipizio ap-
 presso.
 Ma che veggo? Il rivale
 Dorme colà felice. A te si serba
 La bella mia nemica.

Oh

Undskyldninger til at opholde mig her læn-
 gere! Vil du
 O mit høymodige Hierte en tilstaae at du
 bedrager
 Dig selv. Men det bliver Dag.
 Og du min længselsfulde Aand
 Vaager endnu. Dog synes mig
 At du sagtes i mit oprørte
 Hierte. Mine Dyrne betynges af
 Søvn;
 Og de kummerfulde Tanker, om mine
 Ulykkelige Hændelser forlader min Siel.
 (han falder i Søvn.)

9 Scene.

Jason som sover, og Learcus.

Lea. Nu har jeg hidindtil været
 Ond nok. Det var nu vel Tiid at jeg
 Forandrede Levemaade. Jeg er endelstg
 Fied af
 At skielve hvert Dyeblik nær ved min Un-
 dergang.
 Men hvad seer jeg? Min Medbenslere
 Sover der ret sødt. Det er dig som skal
 have
 Min dønlige Siende.

Oh immagine crudele,
Che mi lacera il cor! Nò. Non
si lasci

La vita a chi m'uccide.

(impugna uno stile.)

Mori - - - che fo? Son questi
(vuol ferirlo, e si pente.)

Quei sensi generosi, onde poc'
anzi

Riprendeva me stesso?

(resta pensoso.)

Scena X.

Iffipile, Learco, e Giasone che dorme.

Iff. Il Genitore

Dove mai troverò? Forse - - -
Learco!

Perche stringe quel ferro?

Lea. Ignota al mondo (fra se.)

Sarà questa virtù. S'io non l'uc-
cido,

Perdo la mia vendetta.

Si vibri il colpo.

(s'incammina in atto di ferirlo.)

Iff. Ah traditor, che fai?

(trattenendogli il braccio.)

Lea. Lasciami.

Iff. Non sperarlo.

Lea.

O gruesomme Syn,
Som sønderriver mit Hierte! Ney jeg
maa ey lade
Liivet i den som dræber mig.

(tager en Dolk i Haanden.)

Doe = = = Hvad gjør jeg? Ere disse
(vil dræbe ham, men fortrøder det.)

De ædelmodige Tænker, som du nyeli-
gen

Erindrede dig selv?

(bliver staaende og tænker.)

IO Scene.

Zypsipile, Learcus, og Jason som
sover.

Zyp. Hvor skal jeg vel finde min
Fader? maaskee = = = Learcus her!
Hvi mon han har den Dolk i Haan-
den?

Lea. Denne Dyd vil blive ubekierdt
(for sig selv.)

For Verden. Og dersom jeg ey dræber
ham, da

Mister jeg min Hævn.

Jeg maa støde til.

(gaaer hen til ham for at vilde dræbe
ham.)

Zyp. Ach Forrædere, hvad gjør du?
(holder hans Arm tilbage.)

Lea. Lad mig være.

Zyp. Ney troe kuns ey det.

Lea. Il ferro cedo,
Se meco vieni.

Iss. Un fulmine di Giove
M' incenerisca pria.

Lea. Dunque per lui
Non aspettar pietà.

(tenta liberar il braccio.)

Iss. Vedi ch' io desto
Lo sposo, e sei perduto.

Lea. Ah taci. Jo parto.

Iss. Nò. La man disarmata
M' abbandoni l' acciario.

Lea. Eccolo, ingrata.

(Learco pensa un momento, e poi lascia
lo stile in mano d' Issipile.)

Prence! Tradito sei.

(Scuote Giasone, e fugge.)

Iss. Ferma.

(Giasone si sveglia, e s' alza con impeto, e
nell' atto di voler snudar la spada, s'
avvede d' Issipile che tiene impugnato
lo stile, e resta sorpreso.)

Scena XI.

Giasone, ed Issipile.

Gia. Chi mi tradisce? Eterni Dei!

Iss. Sposo.

Gia. Ah barbara donna,
Jo che ti feci mai? L' averti amata

Me-

- Lea. Jeg slipper Dolken,
Derfom du vil følge med mig.
- Zyp. Gid et af Jovis Tordenslag
Først maatte lægge mig i Afke.
- Lea. Altsaa haab en
Medliidenhed for ham.
(Søger at flüide Armen løs.)
- Zyp. Hør du, jeg vogner
Min Brudgom, og saa er du forloren.
- Lea. Ach tie. Jeg gaaer.
- Zyp. Ney. Slip Dolken
Først af din Haand.
- Lea. Der er den, Utaknemmelige.
(Pearcus betænker sig i et Øyeblik, derpaa
slipper han Dolken i Hyspiles Haand.)
Prink! Du er forraadt.
(vaagner Jason og flyr bort.)
- Zyp. Vie.
(Jason vaagner, og reyser sig hastig op, og
i det han vil trække sin Kaarde, bliver han
Hyspilem vaer med Dolken i Haan-
den, og bliver han staaende bestyrret.)

II Scene.

Jason, og Hyspile.

- Jas. Hvem er det som forraader mig? O væ-
rige Guder!
- Zyp. Min Brudgom.
- Jas. Ach barbariske Fruentimmer,
Hvad har jeg vel gjort dig? at have el-
sket dig

Merita un gran castigo,
Ma non da te.

Iss. Può radunar la forte
Più sventure per me? Signor t'
inganni:!

Jo non venni a svenarti.

Gia. E quell' acciario,
E quel volto smarrito, e quella
voce,
Che tua non fu, che mi destò dal
sonno,

Non ti convince affai?

Iss. Altri tentò svenarti. Jo ti salvai.

Gia. Sì, veramente ho grandi
Prove di tua pietà: Chi uccise un
Padre,
Custodirà lo sposo.

Iss. Jo non l'uccisi.

Gia. Ma il Re trafitto nella reggia
Vidd' io.

Iss. Veder ti parve, ma non vedesti il
Re.

Gia. Perfida, e crederesti
Così stolto Giasone? Anche il
disprezzo
Aggiungi al tradimento.

Iss.

Fortiener en stor Straf,
Men ey af dig.

Hyp. Kand Skiebuen samle fleere
Ulykker mod mig? Herve du tager
feyl:

Jeg er ey kommen for at dræbe dig.

Jas. Og den Dolk,
Og det forvirrede Ansigt, og den Røst
Som ey var din, og som vognede
mig,

Overbeyiser aldt dette dig ey noksom?

Hyp. En anden vilde dræbe dig. Og jeg frels
ste dig.

Jas. Ja, jeg har sandeligen store Prover
Paa din Godhiertighed: Den som har
dræbt en Fader
Skulde vilde beffierme sin Brudgom.

Hyp. Jeg har ey slaaet ham ihjel.

Jas. Men jeg saae dog Kongen igiennemstuf-
ket, paa Slotted.

Hyp. Du syntes at du saae Kongen, men du
saae ham dog ey.

Jas. Troeløse, og kand du vel troe at
Jason er saa ensfoldig? Din Forage
Forøger Forræderiet.

Iss. Vedrai - - -

Gia. Vidi abbastanza.

Iss. Ne vuoi - - -

Gia. Ne voglio udirti.

Iss. E credi - - -

Gia. E credo

Che son reo, se t' ascolto.

Iss. Dunque - - -

Gia. Parti.

Iss. E l' amore?

Gia. Con rossor lo rammento.

Iss. E sono? - - -

Gia. E sei

Oggetto di spavento agli occhi
miei.

Iss. Ah' furie abitatrici

Di quest' orridi sponde. Intendo,
intendo.

L' innocenza è delitto. E' poco
il sangue

Di cui miro vermiglio il suol natio.
Saziatevi una volta: Eccovi 'l mio.

(vuol ferirsi.)

Gia. Fermati.

(la trattiene.)

Iss. Che pretendi?

Gia.

- Hyp. Du skal faae at see = = =
 Jas. Jeg har seet nok.
 Hyp. Vil du en = = =
 Jas. Nej, jeg vil en høre dig.
 Hyp. Og troer du = = =
 Jas. Og jeg troer
 At jeg gjør mig skyldig i din Forseelse,
 dersom jeg hørde dig.
 Hyp. Altsaa = = =
 Jas. Gaae din Ven.
 Hyp. Og Kierligheden = = =
 Jas. Den erindrer jeg mig med Skamsfuld-
 hed.
 Hyp. Og jeg er? = = =
 Jas. Og du er et
 Forsærdelig Syn for mine Øyne.
 Hyp. Ach I Furier som beboer
 Dette forsærdelige Stæd. Jeg hører,
 ja jeg hører.
 Uskyldighed er Forseelse. Det Blod er
 kuns lidet,
 Som min Fædrene-Jord er farved
 med;
 Mætter eder eugang: Her er mit.
 (vil dræbe sig.)
 Jas. Hold inde. (han holder hende.)
 Hyp. Hvad vil du?

Jas

Gia. Mori, se vuoi morir; ma mori
altrove. (le getta lo stile.)

Iff. Almen - - -

Gia. Lasciami in pace,

Iff. Ascoltami.

Gia. Non voglio.

Iff. Uccidimi.

Gia. Non posso.

Iff. Un guardo solo.

Gia. E' delitto il mirarti.

Iff. Idol mio, caro Sposo.

Gia. O parto, o parti.

Iff. Parto, se vuoi così;
Ma questa crudeltà
Forse ti costerà
Qualche sospiro.

Conoscerai l' error;
Ma il tardo tuo dolor
Ristoro non farà
Del mio martiro.

(Parte.)

Scena XII.

Giasone, poi Toante.

Gia. Partì. Lode agli Dei.

Toa. Principe, amico.

Gia. Signor! M' inganno; o Sei

Tu

Jas. Døe, om du vil døe; men døe andens
stæds.

(tager Dolken fra hende og kaster den bort.)

Syp. I det ringeste " " "

Jas. Lad mig være i Ro.

Syp. Hør mig da.

Jas. Nej jeg vil ey.

Syp. Dræb mig da.

Jas. Det kand jeg ey.

Syp. Bend dog et Dyekast til mig.

Jas. Det er Synd at see paa dig.

Syp. Min Afgud, allerkiereste Brudgom.

Jas. Gaae bort, eller gaaer jeg.

Syp. Jeg gaaer, om du saa vil;

Men denne Haardhiertighed

Bil maaffee koste dig

Nogle Sukke.

Du vil saa at see at du tog feyl;

Men din Sorg, som da er for

sildig

Bil ey blive mig til

Trost i min Smerte.

(gaaer.)

12 Scene.

Jason, derefter Thoas.

Jas. Hun gif. Lovet være Guderne.

Tho. Prins, fiære Ven.

Jas. Herre! tager jeg feyl; eller er

Du

- Tu di Lenno il regnante?
- Toa.* Almen lo fui.
- Gia.* Son fuor di me. Come risorgi?
Estinto
Nell' albergo real ti vidi io stesso.
- Toa.* Vedesti un infelice
Avolto in regie spoglie. E quel
sembiante
Altri ingannò. Questa pietosa
frode
Issipile inventò per mia difesa.
- Gia.* Ah di tutto innocente
Dunque è la sposa mia. Toante,
or ora
Ritorno a te.
- (in atto di partire.)
- Toa.* Perchè mi lasci?
- Gia.* Jo voglio
Raggiungere il mio ben. Saprai,
saprai
Quanto ingiusto l' offesi.
- (come sopra.)
- Toa.* Odi che fai?
Così senza seguaci?
Nè 'l tuo sangue risparmi,
Nè difendi la Sposa,

Du Kongen af Lemno?

Tho. I det ringeste har jeg været det.

Jas. Jeg er ude af mig selv. Hvorledes er
du opstanden af Døde?

Jeg har jo selv seet dig død paa Slot-
ted.

Tho. Du har seet en Ulykksalig
Klæd i Kongelige Klæder. Det samme
Andsigte

Har og bedraget andre. Dette medlil-
dende Bedragerie

Har Højspile opfunden til min Frelse.

Jas. Ach saa er da min Bruud
Aldeeles uskyldig. Thoas nu kommer
Jeg strax til dig igien.

(han vil gaar.)

Tho. Hvorfore forlader du mig?

Jas. Jeg vil
Opsøge min Skat. Du skal saae at
viide

Hvor ubilligen jeg fortørnede hende.

(som forhen.)

Tho. Her. Hvad gjør du?
Gaar du saaledes uden Følgeskab?
Hverken sparer du dit Liv,
En heller forsvarer du din Bruud.

Jas

Gia. Destatevi, o compagni: all' armi, all' armi.

Jo ti lascio; e questo addio
Se fia l'ultimo, non sò.
Miei compagni, ah sì for-
gete:

Deh troncate le dimore.
Ah mia Sposa! Amico! oh
Dio!

Tenerenze! affetti! amo-
re! - - -

Tornerò con l' Idol mio,
O mai più non tornerò.

E s' avviene poi ch' io mora,
All' offeso bene allora

Dille, qual pentito a Lete
Il suo sposo se n' andò.

(Giasone parte, seguito dagli Argonauti, che
nel tempo dell' aria escono dalle
tende.)

Scena XIII.

Toante solo.

Nò, restar non vogl' io
D' Issipile al periglio

Pla-

Jas. Bøgner op mine Følgesvenne: Griiber
til Baaben.

Jeg forlader dig; og om dette Farvel
Er det sidste, veed jeg ey.

I mine Følgesvenne, ach
staaer op:

Jeg beder eder, tøver dog ey.

Ach min Bruid! Min Ven!

O Guder!

Ach omhiertige inderlige Rier-
lighed!

Jeg skal komme igien med min
Gudinde,

Eller kommer jeg aldrig meere
igien.

Og om det skulde hænde sig at jeg
doer,

Saa siig til min Skat, som
jeg har fortørnet,

Med hoor inderlig Fortrydelse
hendes

Brudgom gif til Forglemmel-
sens Flod.

(Jason gaaer efterfulgt af Argonauterne, som
under Arien kommer ud af Teltene.)

13 Scene.

Thoas allene.

Nej, jeg vil ey være en
Noelig Tilskuere til

F

Hypsi-

Placido spettator. L' amor di
Padre

Alle tremule membra
Vigore accrescerà. Forte diviene
Ogni timida fiera
In difesa de' figlj: altrui minaccia,
Depone il suo timore,
E l' istessa viltà cangia in valore.

Tortora che sorprende
Chi le rapisce il nido,
Di quell' ardir s' accende,
Che mai non ebbe in sen.
Col rostro, e con l' artiglio
Se non difende il figlio,
L' infidiator molesta
Con le querele almen.

(Parte.)

Fine dell' atto secondo.

Atto

Hypsipiles Fare. Min Faderlige Kier-
lighed

Skal formeere mine Ikielvende Lemmers
Kraft. Ethvert frygtagtigt Dyr
Bliver dristig naar det skal forsvare
Sine Unger. Det truer det andet Dyr
som vil dræbe dem,

Sætter sin Frygt til Side
Og forandrer Bangheden til Modig-
hed.

Turtelduen, naar den kommer over
Den, som vil røbe hendes
Reede,

Da optændes hun af den Sid-
sighed,

Som hun aldrig før havde i
sit Bryst.

Hun hugger med Nebbet, og slaaer
med Bingerne,

Og hvis hun en Kand forsvare
hendes Unge,

Saa gjør hun i det ringeste,
med hendes

Kurren, den, Fortred, som
vil bortrøve den.

(gaaer.)

Ende paa den anden Act.

Atto Terzo.

Scena prima.

*Luogo rimoto fra la Città, e la marina,
adorno di Cipressi, e di monumenti
degli antichi Re di Lenno.*

*Learco con due pirati suoi seguaci, e poi
Toante.*

Lea. Ogni nostra speranza

Fu vana, amici.

Andate, e sia ciascuno

Pronto a partir. Ma veggio?

(partono i Pirati.)

Sì, Toante s' appressa; E solo ei
viene.

Facciam l' ultima prova. Amici,
udite.

*(Tornano i Pirati, a' quali tratti in disparte
Learco parla in voce sommessa.)*

Toa. Nelle Tessale tende

Restar dovrei; ma voi no' l' tollerate,

Affetti impazienti.

Lea. *(Udiste? Andate.)*

(A' Pirati che partono.)

Toa. Per solitaria parte

Alla reggia andrò.

(in atto di partire.)

Lea.

Den Tredie Act.

Første Scene.

Et ensomt Stæd, imellem Staden og Hav-
ved, beprydet med Cypress-Træer, og
med Monumenter af de gamle
Konger i Lemno.

Learcus med to Søerøvere af hans Søl-
gestab, og derefter Thoas.

Lea. Alt vores Haab
Blev forgieves, mine Benner. Gaaer,
og lad enhver

Bære færdig til Kænsen. Men seer jeg ret?
(Søerøverne gaaer.)

Jo, det er Thoas der kommer; Og han
kommer allene.

Lader os gjøre det sidste Forsøg. Hører
I, mine Benner.

(Søerøverne kommer igjen, og Learcus forer
dem hen til en Siide og taler sagte til dem.)

Tho. Jeg burde blive
I den Thessaliske Leyr; men, I mine
uraalmodige

Sindsbevægelser, tillader mig det ey

Lea. (Hørde I? Gaaer da.)
(til Søerøverne som gaaer.)

Tho. Jeg vil gaae igiennem de hemmelige
Bene til Slottet.

(han vil gaae.)

Lea. (Learco all' arte.)
Signor, soffri al tuo piede
(se gl' inginocchia innanzi.)
Il vafallo più reo - - -

Toa. Tu vivi! O Numi!
Che pretendi da me?

Lea. Morte, o perdono.

Toa. Traditor, non offrirti
Al mio sguardo mai più.
(in atto di partire.)

Lea. Sentimi almeno.
(s' alza, e lo fegue.)

Toa. Perfido, fai qual pena - - -

Lea. La morte io meritali,
Signor, quando tentai
Iffipile rapir. Ma fe non trovo
Pietà nel mio Regnante,
Nel paterno terren fi mora al-
meno.

(Learco fi rivolge impaziente verfo la scena.)

Toa. (Mi fa pietà quel disperato af-
fanno.)
Riconfolati, e vivi. Jo ti perdono.
(in atto di partire.)

Lea. Ah permetti, o Signor, - - che
il labbro mio - - -

Sulla

Lea. (Pearce pas nu paa.)
 Herre, tillad at en Misdæderffe
 (falder paa Knæ for ham.)
 Underdan nedkaster sig for dine Føds
 der " " "

Thoa. Du lever! O Guder!
 Hvad forlanger du af mig?

Lea. Døden, eller Tilgivelse.

Thoa. Forrædere, kom aldrig
 Meere for mine Dyne.

(han vil gaae.)

Lea. Hør mig i det ringeste,
 (reyses sig og følger efter ham.)

Tho. Troeløse, veed du hvad. Straf " " "

Lea. Jeg fortiente Døden,
 Herre, da jeg søgte
 At bortrøbe Hysipilem. Men hvis jeg
 en finder
 Medlidenhed hos min Konge, da
 Vil jeg i det ringeste døe i mit Fædres
 neland.

(Pearcus vender sig med Utaalmodighed hen
 til Siden af Skuepladsen.)

Thoa. (Den fortryvnlende Sorg opvækker mig
 til Medynk.)

Giv dig tilfreds igien, og leev. Jeg til-
 giver dig din Forseelse.

(vil gaae.)

Lea. Ach tillad Herre " " " at min
 Mund " " "

Sulla destra Real - - - riceva un
pegno - - -

(va allungando queste parole rivoltandosi impaziente che i compagni giungano.)

Eccomi alle tue piante - - - Ein
umil atto - - -

(Mentre vuol inginocchiarsi, e prender la
mano al Re, escono i corsari armati,
che racchiudono nel mezzo Toante.)

Cedimi quella spada. Il colpo è
fatto.

Toa. Meco favelli? Oh Dei!

Come - - -

Lea. Non più. Mio prigionier tu sei.

Toa. Scellerato.

Lea. Toante,

Cambia linguaggio. Pendono
quell' armi

Dal mio cenno, e poss' io - - -

Toa. Che puoi tu farmi?

Lea. Prigioniero alle navi, intanto
amici

Conducete quel saggio. E tu de-
poni

Quell' inutile acciario. (a Toante.)

Toa. Prendilo, traditor. (getta la spada.)

Lea. Dovresti ormai

Quest'

Paa din Kongelige Haand = = = maa
erlange et Vandt = = =

(han gaaer og trækker disse Ord saa lange,
og vender sig med Utaalmodighed for at
see om hans Følgespenne kommer.)

See her er jeg for Dine Fodder = = = og
ndmygeligen = = =

(imens han vil falde paa Knæ, og tage
Kongens Haand, kommer Søerøverne
bevæbnede, og indslutter Thoantem
imellem dem.

Giv mig den Kaarde. Denne Gang er
det giordt.

Thoa. Valer du til mig? O Guder!

Hvorledes = = =

Lea. Ney holdt. Du er min Fange.

Tho. Du Misdædere.

Lea. Thoas,

Tael i anden Tone. Disse Baaben ere mine
Befalninger lydige, og jeg kand = = =

Tho. Hvad kand du gjøre mig?

Lea. Hører Kamerater, fører imidlertid den-
ne Selvfloge

Som Fange til Skibene. Og giv du
den Kaarde fra dig,

Som dog er dig til ingen Nytte.

(til Thoantem.)

Tho. Tag den, din Forrædere.

(kastet Kaarden fra sig.)

Lea. Du burde nu aldeeles

Quest' Orgoglio Real porre in oblio.

Toante è il vinto: Il vincitor son io,

Toa. Guardami prima in volto,

Anima vile, e poi

Giudica pur di noi

Il vincitor qual è.

Tu libero, e disciolto

Sei di pallor depinto;

Jo di catene avvinto

Sento pietà di te.

(parte fra i Pirati.)

Scena II.

Learco solo.

E pur quel regio aspetto,

Quel parlar generoso - - - - Eh

non si pensi

Che al piacer d' un acquisto,

Che può farmi felice; E la superba

Issipile vedrà, che in umil forte,

Che oppresso ancora ogni nemi-

co è forte.

(Parte.)

Scena III.

Issipile, e Giasone con Argonauti.

L. Sposo adorato, corri - - -

Dif-

Slaae denne Kongelige Hovmodighed i
Glæmme.

Thoas er den overvundne: Jeg er Over-
vinderen.

Tho. See mig først under Dyne
Du nedrige Siæl, og dom saa
Hvem af os der
Er Seyervinderen.

Du, skiondt paa frie Soed,
Er dog bleeg af misdæderst Frygt:
Jeg som er bunden i Lænker
Har Medlidenshed med dig.

(gaaer bort imellem Søeroverne.)

2 Scene.

Learcus allene.

Og dog det Kongelige Nafsyn
Den ædelmodige Tale = = = Eh det er
en værd at tænke paa,
Andet, end paa Fornøjelsen over denne
Fangst,
Som kand gjøre mig lykkelig; og den
stolte Hyspibile
Skal faae at see, at enhver Siende, skionde
i slette
Omstændigheder, og undertrykt, er at
frygte. (gaaer.)

3 Scene.

Hyspibile, og Jason med Argonauterne.
Hyp. Allerkierefte Brudgom, skynd dig = =
Bes

Diffendi - - - Ah puoi tu solo
 Consolarmi se vuoi. Toante - -
 il Padre - - -

Learco - - - ah mi confondo,
 Abbi di me pietà.

Gia. Spiegati: Ancora

Intenderti non sò,

Iss. Al mar conduce
 Il traditor Learco

Incatenato il Rè.

Gia. Anima rea!

Iss. Principe generoso, ecco un' im-
 presa

Degna di te. Se vincesti di Lenno

Le fiere abitatrici,

Tu conservar il Genitor mi puoi.

Gia. Lasciami il peso, o cara,

Di punir il fellon; ma tu rasciuga

Le lagrime dolenti. Al mio co-
 raggio

E' troppo gran periglio

Il vederti di pianto umido il ciglio.

Care luci che regnate

Su gli affetti del mio cor,

Non piangete,

Se volete,

Ch'

Beskiern = = = Ach du alleene kand
troste

Mig om du vil. Thoas = = = Min Fa-
der = = =

Learcus = = Ach jeg er forvirret.

Hav Medynk med mig!

Jas. Siig hvad dig fattes: Endnu
Kand jeg ey forstaae dig.

Hyp. Den Forrædere Learcus
Fører Kongen i Lænker
Til Haver.

Jas. Den misdæderste Siæl!

Hyp. Edelmødige Prins, see her et Arbej-
de

Som er dig andstændig. Naar du har
fundet overvinde

De grumme Indbyggerster paa Lems-
no,

Saa kand du og fresse min Fader.

Jas. Allerkiereste, lad det være min Sag
At straffe den Uværdige; Holdt du kuns
op at græde.

Det gjør min Modighed stoer Uroe
At see dine Dyne fælde Faarer.

J allerkiereste Dyne som regierer
Over mit Hiertes Kierlig-
hed,

Græder ey,
Om J vil

Ch' io conservi il mio valor.
 Tal pietà se in me destate
 Con quel tenero dolor,
 Non m' avanza
 Più costanza,
 Per vestirmi di rigor.

(Parte.)

Scena IV.

Issipile sola.

Del Genitor la sorte,
 Di Giasone il periglio
 Mi dividono il cor. Misera Figlia,
 E sventurata sposa!
 Numi del cielo a che mai di funesto
 Mi volete ferbar? che giorno è
 questo!

(Parte.)

Scena V.

*Lido del mare con navi di Learco, e ponte
 per cui si ascende ad una di esse.*

*Giasone con seguito d' Argonauti, poi Lear-
 co, e Toante su la nave, indi Issipile.*

Gia. Giungemmo il traditor. Com-
 pagni, in quelli
 Infidiosi legni
 Secondate i miei passi. Orrida fia
 A tal segno la strage,

Che

At jeg en skal tabe Modet.
 Derfom J opvækker lig Medliidens-
 hed hos mig
 Med saa bevægelig Klage
 Saa har jeg en
 Meere Kraft
 Til at være haardherted. (gaaer.)

4 Scene.

Zypfipile alleene.
 Min Faders Skiebne, og
 Jasons Fare kommer mit Hierte
 Til at briste. Jeg elændige Daatter,
 Og ullyksalige Bruid!
 O J Himmels Guders til hvad Ulyk-
 salighed
 Vil J jeg skal leve? hvilken Dag er denne!
 (gaaer.)

5 Seente.

En Havbred hvorved Learci Skibe ligger,
 og en Broe over hvilken man gaaer
 i samme.

Jason med Sølge af Argonauterne, deref-
 ter Learcus og Thoas paa Skibet,
 derefter Zypfipile.

Jas. Lad os see at vi naaer Forræderen; Ka-
 merater følger
 Ester mig om Borde paa disse
 Roverskiibe. Lader os gjøre saa forfæ-
 deligt
 Et Nederlag, at Haved

Maa

Che appaja all' altrui ciglio
Di quel perfido sangue il mar ver-
miglio.

(Learco comparisce sulla poppa della nave,
tenendo con la sinistra per un braccio
l' incatenato Toante, ed impugnando
uno stile nella destra sollevata in atto
di ferirlo.)

Lea. Sì, ma quel di Toante
Si cominci a versar.

Iss. Fermati indegno.

Gia. Qual furor ti trasporta?

Iss. Padre - - - Sposo - - - Learco - - - oh
Dei - - - son morta.

Lea. Issipile, che giova
L' affliggerfi così?
Su questa nave ascendi
Sposa a Learco, e 'l genitor non
muore.

Iss. Che ascolto, o Sposo!

Gia. E proferire ardisci
Il patto scellerato, anima rea?
Ah raffrenar non posso
Il mio giusto furor.

(in atto di snudar la spada.)

Iss. Pietà, Giasone.

(trattenendo Giasone.)

L' empio trafigge il Padre,

Se

Maa blive farved
Rødt, af disse Troeløses Blod.

(Learcus kommer frem paa Forstavnen af
Skibet, og holder med den venstre
Haand Thoantem ved Armen, som er
bunden i Lænker, og i den højre hol-
der han en Dolk opløstet, for at dræ-
be ham.)

Lea. Ja, men Thoantis Blod
Skal først blive udgydet.

Hyp. Holdt inde du Uværdige.

Jas. Hvad Bitterhed kommer dig hertil?

Hyp. Fader = = = Brudgom = = = Learcus
= = = O Guder = = = Jeg døer.

Hyp. Hyspille, hvad hjælper det
Du klager dig saaledes?

Kom om Borde paa dette Skib,
Som Learci Bruud, saa døer din Fa-
der en.

Hyp. Hvad hører jeg, o Brudgom!

Jas. Og tør du frembyde
Slige misdæderste Vilkaar, din uret-
færdige Siæl?

Ach jeg kand en længe
Lemme min retmæssige Bredde.

(han vil trække sin Kaarbe.)

Hyp. Lad blive, Jason.

(holdende paa Jason.)

Den Ugudelige dræber min Fader,

O

Ders

Sententi d' assalirlo.

Gia. Ah ch' io mi sento
Tutte le furie nel sen.

Lea. Vedi, o Toante,
Quella tenera Figlia
Come corre a salvarti. I suoi dis-
prezzi

Paghi il tuo sangue. Ho tollerato
affai. (in atto di ferire.)

Iff. Eccomi non ferir.
(s' affretta verso la nave.)

Toa. Figlia, che fai?
Potesti a questo segno
Scordarti di te stessa? Ah non cre-
dea, (Issipile si ferma.)
Ch' Issipile dovesse farmi arrossir.

Iff. Dunque un' altra m' addita
Meglior via di salvarti.

Toa. Eccola: intatto
Custodisci l' onor del sangue mio:
Col tuo Sposo fedele
Vivi, e regna per me. Se a voi
s' accresce

La vita che m' avvanza,
Abbastanza regnai, vissi abba-
stanza.

Gia. O Forte! O generoso!

Iff

Dersom du søger at andsfalde ham.

Jas. Ach jeg fornemmer
Alle Furierne i mit Hierte.

Lea. Seer du, Thoas,
Denne omhiertede Daatter
Hvorledes hun skynder sig at frelse dig.
Hendes Foragt
Skal dit Blod betale. Jeg har taalt nok.
(vil støde til.)

Zyp. See her er jeg, stod en til.
(løber hastig til Skibet.)

Tho. Hvad gjør du, Daatter?
Kunde du saaledes
Glemme dig selv? Ach jeg troede en.
(Hypsipile bliver staaende.)
At Hypsipile skulde gjøre mig skamred.

Zyp. Vils mig da en anden, og bedre
Raade at frelse dig paa.

Tho. Vel da: Gjør mit Blod
Ingen Skam. Leev med
Din troe Brudgom, og regier i mit
Sted.

Dersom Næsten af mit Liv
Kunde formeere eders Dage, saa har
jeg regieret
Nok; og saa har jeg levet længe nok.

Jas. O Store! O Udelmodige!

Iff. E non ti muove
Tanta virtù, Learco?

Lea. Anzi m'irrita.

Iff. Dunque?

Lea. Vieni, o l'uccido.

Iff. Ah questo pianto
Ti faccia impietosir. Basta, Learco,
Basta così. Non sei contento an-
cora?

Vuoi vedermi al tuo piede?
Eccomi a' piedi tuoi.

(s'inginocchia.)

Lea. Vieni, o l'uccido.

Iff. Sì, verrò, traditor. Verrò, ma
quanto

D'orribile ha l'inferno

(s'alza furiosa.)

Meco verrà; ma solo

Per strapparti dal seno,

Mostro di crudeltà, quel core in-
fido.

Scellerato, verro.

Lea. Vieni, o l'uccido.

(con isdegno in atto di ferire.)

Iff. Eccomi, non ferir. (a Learco.)

Numi, pietà non v'è?

Ricordati di me. (a Giasone.)

Morir mi sento. Ha-

- Hyp. Og bevæger saa megen
Dyd dig ey, Learce?
- Lea. Mey tværtimod den opirrer mig meere.
- Hyp. Altsaa da?
- Lea. Kom, eller jeg dræber ham.
- Hyp. Ach lad dig bevæge
Over disse Taarer. Det er nok, Learce,
Det er saaledes nok. Er du ey endnu
fornøyet?
Vil du see mig for dine Fodder?
See her da.

(falder paa Knæ.)

- Lea. Kom hid, eller jeg dræber ham.
- Hyp. Ja, jeg skal komme, din Forrædere.
Jeg skal komme,
Men aldt det Helvede har forfærdeligt
Skal komme med mig; og det alleene
For at riibe det troeløse Hierte ud
Af dit Bryst, du gruelige Udyr
Din Misdædere, jeg skal komme.

- Lea. Kom hid, eller jeg dræber ham.
(med Breede i det han vil støde til.)

- Hyp. See her er jeg, dræb ham ey
(til Learcum.)

Guder, har I ingen Dnk over
mig?

Huusk paa mig.

(til Jason.)

Jeg føler Dødsens Smerte.

Ha ben di fasso il cor,
 Chi senza lagrimar,
 Ha forza di mirar
 Questo tormento.

(Issipile piangendo s' incammina lentamente alla nave, rivolgendosi a riguardare con tenerezza Giasone.)

Gia. Sposa, così mi lasci? Empio vorrei - - -

Fremo - - - Non ho consiglio - -
 Barbari Dei - - -

(mentre Giasone va smaniando per la scena esce frettolosa Eurinome.)

Scena VI.

Eurinome, e detti.

Eur. Pur ti ritrovo, o Figlio.

Lea. Salvati, o Madre.

Gia. Ah scellerata, a caso

(Giasone trattiene Eurinome.)

Qui non giungesti. Issipile t'arresta.

Guardami traditor. Libero a pieno

Rendi Toante, o la tua Madre io sveno.

(Issipile s' arresta al pie del ponte, e Giasone impugnando la spada minaccia di ferire Eurinome.)

Lea. Come?

Eur.

Den har ret et Steenhierte,
Som uden at fælde Laarer,
Kunde taale at andsee
Denne min Piine.

(Hypsipile gaaer langsom og grædende til
Skibet, og vender sig om og seer
kierligen til Jason.)

Jas. Min Bruud, forlader du mig saaledes?
Du Ugudelige jeg vilde

Jeg bæver :::: Jeg veed ingen Raad :::

O I grumme Guder ::::

(imedens Jason gaaer og klager sig fra en
Side til en anden kommer Eury-
nome løbendes hastig.)

6 Scene.

Eurynome, og de forrige.

Eur. Jeg finder dig dog igien, min Søn.

Lea. Frels dig, o Moder.

Jas. Ach Misdædereske, du kom just
(Jason holder fast paa Eurynome.)

Ret tilpas. Vie Hypsipile.

See paa mig din Forrædere. Giv

Ehoantem

Gandske frie igien, eller jeg ihjelsstikker din
Moder.

(Hypsipile bliver staaende ved Broen, og
Jason trækker sin Kaarde, og truet
at dræbe Eurynome.)

Lea. Hvorledes?

- Eur.* Che 'avvenne?
- Lea.* In lei
Non punire i miei falli.
- Gia.* Il mio furor non lascia
Luogo a consiglio. E' mio ne-
mico ognuno,
Che te non abborrisce,
Barbaro, non risolvi?
- Lea.* Ho risoluto,
Svenala pur. Ma venga,
E la legge premiera
Issipile compisca.
- Iss.* O Mostro! O fiera!
- Gia.* A voi dunque, o d' averno
Arbitre Deità, questo offerisco
Orrido sacrificio.
- Lea.* (Jo tremo.)
- Gia.* A voi,
Di vendicar nel Figlio
Della Madre lo scempio, il peso
resti.
Mori infelice. (Mostra ferirla.)
- Lea.* Ah non ferir. Vincesti.
- Eur.* Deggio la vita a te, caro Learco.
- Lea.* Poco il tuo figlio, Eurinome,
conosci.

Quella

Lur. Hvad er hændet?

Lea. Straf ey hende
For mine Forseelser.

Jas. Min bittre Breede vil ingen Narfager
Høre. Enhver, som ey har Affkye
For dig, er min Fiende.
Barbar, har du betænkt dig?

Lea. Jeg har aldt betænkt mig.
Dræb hende kuns. Men Hypsipile
Skal komme og opfylde
Min første Befalning.

Hyp. O du gruelige Banskabning.

Jas. Til eder da, o I Helvedes
Hersekende Gudinder, opofrer jeg dette
Græffelige Offer.

Lea. (Jeg skielver.)

Jas. Det skal være
Eders Sag at hævne siden
Paa Sonnen Moderens Død.
Døe da da Ulyksalige.

(han vil dræbe hende.)

Lea. Ach hug ey til. Du har vundet.

Lur. Jeg er dig mit Liv skyldig, fiære
Learce.

Lea. Du kiender kuns slet din Son, Eury-
nome.

Quella pietà, che ammiri, e debo-
lezza,

Non è virtù. Vorrei poter l'a-
spetto

Sostener del tuo scempio,

E mi manca valore.

Ah vilissimo cor, ne' giusto sei,

Nè malvaggio abbastanza.

Incominci da te la mia vendetta,

(si ferisce.)

Eur. Ferma. Che fai?

Lea. Non spero,

E non voglio perdono. Il morir
mio

Sia simile alla vita.

(si getta nel mare.)

Eur. Jo manco. Oh Dio!

(Sviene, ed è condotta dentro.)

Gia. Oh Giustissimo ciel! Correte
amici,

A disciogliere il Re.

(Gli argonauti corrono su la nave a
disciogliere Toante.)

Iss. Sposo, io non posso

Rassicurarmi ancor.

Toa. Principe. Figlia.

(Scendendo dalla nave.)

Iss.

Den Omhiertighed som du roeser, er
Feyhed, og

Ey Dyd. Jeg vilde have kundet holds
det ud

At have andseet din Død.

Men mig fattedes Standhaftighed der
til.

Ach nederdrægtige Hierte, du er ey rets
færdig nok, ey

Heller ond nok.

Jeg skal først hævne mig paa dig.

(han stikker sig.)

Lur. Holdt, hvad gjør du?

Lea. Jeg haaber ey, ey heller vil jeg

Have Forladelse. Min Død

Skal blive mit Liv liig.

(springer i Havet.)

Lur. Jeg besvimer. O Gud!

(hun besvimer og bliver fordt bort.)

Jas. O retfærdigste Himmel! Skynder eder,
Benner,

At løse Kongen.

(Argonauterne løber over paa Skibet for
at løse Thoantem.)

Syp. Ach min Brudgom, jeg fandt ey enda
nu

Komme til Rette igien.

Tho. Prinz; Daatter

(i det han stiger af Skibet.)

Syp.

Iff. Padre.

Gia. Signor.

Iff. Questa paterna mano
Torno pure a bacciar.

(Bacia la mano a Toante.)

Toa. Posso al mio seno
Stringerti ancora,

(gli abbraccia)

Gia. I tollerati affanni
L' allegrezza compensi
D' un felice imeneo.

Toa. Ma pria nel tempio
Rendiam grazie agli Dei: che
troppo, o figli,
E' perigliosa, è vana,
Se da lor non comincia, ogni opra
umana.

Coro.

E' follia d' un' alma stolta
Nella colpa aver spe-
ranza.

Fortunata è ben tal
volta;

Ma tranquilla mai non
fu.

Nella

Hyp. Fader.

Jas. Herre.

Hyp. Jeg fand dog igien

Kysse min Faders Haand.

(hun kysser Thoantis Haand.)

Tho. Og jeg fand igien

Trykke dig op til mit Bryst.

(han omfavner hende.)

Jas. De overstriidte Bekymringer

Vil vi lade en lykkelig Bryllups Glæ-

de

Kaade Boed paa.

Tho. Ja, men først vil vi i Templen

Tafte Guderne; thi, mine Børn, ald

menneskelig Foretagende er

Baade farlig, og forsængelig

Hvis det ey begynder fra dem.

Chorus.

Det er en Daarlighed i en forvirret
Siæl

At have god Forhaabning
naar den har giordt ilde.

Den er vel paa den Tiid, i
sine Tanker lykkelig;

Men den er dog aldrig roe-
lig.

I den

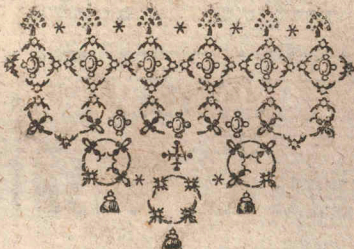
Nella sorte più serena
Di se stesso il vizio è
pena;
Come premio è di se
stessa,
Benchè oppressa,
La virtù.

Il Fine.

I den allerbeste Lykke
Ere Laster sig selv til Straf;
Eigesom Dydten,
Skiondt undertrykt,
Er sig selv til Belønning.

Ende.

112

George Hill

George Hill
of the County of ...
State of ...
do hereby certify that ...
is the true and correct ...

Witness my hand and seal of office at the City of ...

La
BELLA
COMBATTUTA.

Operetta Comica,

Da rappresentarsi

ful

Regio Teatro Danese,

L'autunno dell' Anno 1761.

Den

omtvistede Smukke.

Et comique Synge=Spil,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Esterhøsten af Aaret 1761.

Kiøbenhavn.

Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Attori.

LILLETTA, Scolare principiante di musica presso di Geronte.

La Signora **VITTORIA GALEOTTI**.

Il Marchese **FLORINDO**, amante corrisposto di Lilletta.

Il Sgr. **ANTONIO BOSCOLI**.

GERONTE, Maestro di Musica amante non corrisposto di Lilletta.

Il Sgr. **GIUSEPPE SECCHIONI**.

MANGIAFERRO, Corazziere Tedesco amante non corrisposto di Lilletta.

Il Sgr. **GIANO MUSTED**.

La Scena è in un castello nelle Vicinanze di Milano.

La Musica è dal Sgr. Piccini Maestro di Capella Napolitano.

Personerne:

Lillette, en Begynder i Musiquen, lærende hos Gerontes.

Zfr. Victoria Galeotti.

Marquis Florindo, en antaget Elsker af Lillette.

Hr. Antonius Boscoli.

Gerontes, Mester i Musiquen, en forhadt Elsker af Lillette.

Hr. Joseph Secchioni.

Eysenfresser, en Tydsk Soldat, ildelidt Elsker af Lillette.

Hr. Jens Musted.

Skuepladsen er et Slot ikke langt fra Milano.

Musiquen er af Hr. Piccini, Capel-Mester i Neapolis.

Atto Primo.

Scena Prima.

*Camera in casa di Geronte. Cembalo nel mezzo coperto
fino in terra. Sedie. Geronte che dorme a sedere vi-
cino al Sipario con una carta di Musica in mano.*

*Lilietta à sedere più addietro, che fa dei ri-
camì a mano; indi a vicenda fanno ve-
dersi il Marchese e Mangia-
ferro.*

Ger. **S**u Lilietta; hò fretta. hò fretta.
(assonnito senza guardare Lilietta.)
Presto, presto andiamo al cembalo
La lezion ti voglio dar.
(sbadiglia e s'addormenta.)

Lill. Sì, Signore sono a voi - - -
(s'alza e lascia il lavoro.

Oh!

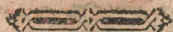
Første Act.

Første Scene.

Et Kammer i Gerontes Hus, med et Claveer i Midten, som er bedækt til Gulvet, Stole. Gerontes sover siddende ved Dækket med et Blad Noder i Haanden. Lillette siddende længer tilbage, broderer i Haanden; dernest lader Marquien og Lysenfresser sig see en efter en anden.

Ger. **D**p Lillette jeg har travelt
(Slumrende, uden at see paa Lillette.)
Hurtig, hurtig, til Claveret
Jeg vil give dig en Lection.
(gaber og falder i Søvn.)

Lill. Her er jeg Herre
(staaer op, og forlader sit Arbejde.)
Nu!

Oh! davvero questa è da ridere!
Si è tornato a dormentar.

(ride.)

Flor. Ah! mio ben dov'è il maestro.

(piano.)

(mette fuori la testa.)

Lill. Cara gioia eccolo là.

(il Marche si ritira.)

(piano.)

Mang. Mein schatz! mi foler parlar - - -

(piano.)

(fa lo stesso.)

Lill. Via ti dico via di qua

(lo scaccia.)

Ger. Su Lilletta hò fretta. Hò fretta - - -

(di nuovo s'addormenta.)

Lill. Ma Lilletta già v'aspetta.

(con impazienza.)

Flor. Ah! mia stella - - -

(piano.)

(esce.)

Lill. - - - Se si desta

(accennando Geronte.)

Mang. Foler bene.

(esce.)

Lill. - - - Prendi questa

(gli dà una guanciata cade di mano la carta a Geronte, si sveglia e si alza.)

Ger.) a 2. (Andiamo dunque al cembalo

Lill.) a 2. (Andiamo a principiar.

Ger. Ch'io t'amo, o mia Lilletta, nol comprendi?

(Siede al cembalo.)

Lill.

Nu! det er latterligt
Han sover alt igien.

(leer.)

Flor. Ak! min Skat! hvor er din Læremester?

(sagte.)

(stikker Hovedet frem.)

Lill. Kiere Ven der sidder han.

(sagte.)

(Marquien gaar tilbage.)

Zyfenfr. Mein Schatz! jeg vilde tale " " "

(sagte.)

(gør det samme.)

Lill. Strax siger jeg gaae bort.

(jager ham bort.)

Ger. Nu op Lillette jeg har saa travlt.

(falder i Sovn paa nye som før.)

Lill. Men Lillette staaer jo og venter paa eder.

(utaalmodig.)

Flor. Ak! min Engel " " "

(sagte.)

Lill. " " " om han vaagner.

(pegende paa Gerontes.)

Zyfenfr. Holder saa meget af " " "

(kommer frem.)

Lill. Der har du det

(giver ham et Dreng. Geronte taber No-
derne af Haanden, vaagner og staaer op.)

Ger.) begge. (Lad os dog gaae til Claveret og bes-
Lill.) gynde engang.

Ger. Hvor jeg elsker dig, min Lillette, merker du
det ikke?

(sidder ved Claveret.)

Lill. Non lo'posso soffrir. Signore = = =
(morfiosa.)

Ger. Per Geronte il tuo cor nutrice amore?

Lill. Non c'è da dubbitar (amo il Marchese.)
(da se.)
(fugendo.)

Ger. Amor è un fior, ma questo fior qual'è
Sentilo, mio ben, sentilo da me.
(mentre suona il ritornello la guarda amore-
samente.)

Quel che d'amore
Si chiama il fiore,
E d'un bel core
La fedeltà.

D'un alma fida
D'un cor onesto
Piu bell'innesto
Nò, non si dà.

Lill. Dice un'altra canzone in verità,
Chi vanta questo fior, nel cor non l'hà.

Ogni amatore
Nel proprio core
Il fior d'amore
Vantando và.

Mà dove nasca
La bella pianta

Che

Lill. Jeg kand intet fordrage det min Herre : :
(saurseende.)

Ger. Er dit Hierte antændt af Kierlighed til Gerontes?

Lill. Eviol ikke derpaa (at jeg elsker Markien)
(for sig selv.)
(forstilt.)

Ger. Kierlighed er et Blomster, men hvad det er
for et, lær det af mig min Skat!
(imedens han spiller Præludium seer han hende
forliebt an.)

Det, som kand kaldes
Kierligheds Blomster,
Er et smukt Hiertes
Bestandige Troe.
En skionnere Plante
End erlig Siel
End dydefuldt Hierte
I Verden er.

Lill. En anden Vise siger og det i Sandhed, at den, som
roses sig af dette Blomster har det ikke i Hiertet.

Hver Elsker roses
Det rare Blomster
Af Kierlighed
I eget Hierte.
Men hvor den voxer
Den skionne Plante,

Che il labbro vanta
Nessuno al fa.

Ger. Per oggi la lezione è terminata

(s'alza.)

Lill. Oh, che bella lezione m'avete data,

(ridendo.)

Ger. Tu non devi più far la cantatrice
Oggi ti vuol mia sposa.

Lill. Non lo merito Signore - - -

(fingendo.)

Ger. Privata di padre e madre io ti raccolsi
Per far la tua fortuna - - -

Lill. Di nozze non parliamo - - -

(morfosa.)

Ger. Perchè?

Lill. Lei vede bene - - -

(come sopra.)

Ger. Ah! fraschetta! fraschetta io già m'avvedo

(con ironia.)

Forse un certo Marchese - - - Guarda
bene - - -

(torbido e minaccioso.)

Lill. Ah! cosa dice mai - - -

(diventando rossa.)

Ger. Avresti anchè tu de' grilli in capo!

Ah! guai a tè

(minacciandola.)

Lill. (Finger conviene.)

(da se.)

In mente

(fingendo semplicità.)

Non

Som Munden roser
Det ingen veed.

- Ger. Nu har den Lektion for i Dag Ende.
(staaer op.)
- Lill. O! hvilken vakker Lektion i har givet mig.
(leende.)
- Ger. Du skal ikke længere være Sangeriske. I Dag
skal du være min Kone.
- Lill. Det fortienet jeg ikke min Herre * * *
(forsilt.)
- Ger. Fader og Moderløs tog jeg dig til mig for at
giøre din Lykke * * *
- Lill. Lad os ikke tale om Bryllup * * *
(fortræden.)
- Ger. Hvorfor?
- Lill. De seer vel * * *
(som før.)
- Ger. Ah! lille Tasse! jeg merker nok * * *
(spottende.)
Maaskee at en vis Marquis * * * See
vel til * * *
- Lill. Hvad er dog det de sige * * *
(rødmende.)
- Ger. Har du ogsaa faaet Nykker i Hovedet!
Ah! desværre for dig
(truende hende.)
- Lill. Man maae forstille sig.
(for sig selv.)
I mine Tanker har
(med forfist Enfoldighed.)
Jeg

Non hò che il mio maestro e gli altri niente.

Ger. Che superbia maledetta
 Che si vede a dominar!
 Ogni misera Donnetta
 Si procura d'innalzar.
 Non vi è più fra le persone
 Quella giusta proporzione
 Che si usava a praticar.
 Ciascuna oggidì
 Col chichericchi
 Lustrissima s'è
 Braccieri di quà:
 Braccieri di Là:
 Pompofa - - vezzosa,
 Brillando sen v'è.

Scena II.

Lilietta, poi Mangiaferro.

Lill. Pesta pur quanto vuoi
 La mia carne non è pè denti tuoi,
 Il mio folo tesoro
 E il mio bel Marchesin, ch'amo ed adoro.

Mang. Mi foler tanto pen pella Italiana
 Che mi crepo sentir - - -

(vuole accarezzarla.)

Lill.

Jeg allene min Læremester, og alle andre intet
 Ger. Hvilken Bokkers Stolthed
 Regierer dog her!
 Hver stakkels Bige
 Vil svinge sig op,
 Den gamle Ligevægt,
 Som før var blant Personer
 Den bruges ey meer.
 Nu vil enhver
 Med Slidder og Sladder
 Min naadige Frue!
 Opvartere for,
 Opvartere bag.
 Med Stats og med Pragt
 Ret lade sig see.

Anden Scene.

Lillette, dernest Lysenfresser.

Lill. Larm du kun saa længe du gider; mit Riød
 bliver ikke for dine Tænder. Min eneste
 Skat er min smukke lille Marquis, som jeg
 elsker og tilbeder.

Lys. Jeg elsker saa høyt den smukke Italiener at jeg
 brister af Kierlighed.

(vil caressere hende.)

Lill.

Lill. Fermati indegno - - -
(lo scaccia.)

Mang. Son Tatefco onorate
(come sopra.)

Mi foler te spofar - - - ah! ti ftar pella - - -

Lill. Non ti poffo foffrir: fei troppo brutto - - -
(fugge via.)

Mang. Je folere spofar - - - je da per tutto.
(le corre dietro.)

Scena III.

*Di nuovo Lilletta fpaventata, poi il Marchefe
e Mangiaferro.*

Lill. Ahimé!

March. Tu fei, mio cor molto turbato
(la prende per la mano.)

Lill. Mi vorrebbe spofar il Corazziere
Mi violenta l'iniquo e non s'arresta - - -

March. Gli troncherò le gambe, braccia, e tefta.
(efce furtivamente Mangiaferro.)

Mang. Je fol sentir coftor - - -
(s'afconde dietro al cembalo.)

Lill. Geronte il mio maestro
Mi vuol spofar anch'effo. Jo lo lufingo - - -

March. Non l'ami già?
(alteraro.)

Lill. Con lui mentifco e fingo.

March. Come vive il marchefe nel tuo core?
(la prendo per mano.)

Lill.

- Lill. Skiot dig selv Uforskammede " " "
 (hun jager ham bort.)
- Eys. Jeg er en reputeerlig Tydsker og jeg vil ægte
 dig " " " Af du er smuk " " "
- Lill. Jeg kand ikke lide dig: du er alt for styg
 (hun løber sin Vey.)
- Eys. Jeg vil ægte " " " Jeg overalt " " "
 (løber efter hende.)

Tredie Scene.

Lillette igien forstrekket, dernest Markien
 og Eysenfresser.

Lill. Ah!

Mark. Du er meget forvirret min Hierte.
 (tager hende ved Haanden.)

Lill. Soldaten vilde endelig ægte mig. Han plager
 mig den Uforskammede og lader ikke af igieth.

Mark. Jeg skal hugge Arme og Been og Hoved af
 ham.

(Eysenfresser lister sig ind.)

Eys. Disse vil jeg høre " " "
 (skjuler sig bag Claveret.)

Lill. Min Væremester Gerontes vil ogsaa tage mig
 til Ægte. Jeg smigrer ham " " "

Mark. Elsker du ham da ikke allerede?
 (forbausit.)

Lill. Mod ham er jeg falsk og forstilt.

Mark. Hvorledes lever Florindo i dit Hierte.
 (tager hende i Haanden.)

Lill.

Lill. Chiedilo a te, chiedilo al nostro amore.

(Mangiaferro tatteggia il cembalo.)

March. Suona il Maestro!

(Sorpreso.)

Lill. Oh! noi perduti affè!

(Spaventata.)

Allegri: quì non v'è.

(volgendosi.)

March. Dunque farai mia sposa?

(di nuovo l'accarezza.)

Lill. Vel prometto.

(Mangiaferro muove la sedia del cembalo.)

Ahimè ci siamo - - -

(si dividono.)

March. Affè v'è qui il folletto!

Lill. Illusioni son queste.

(allegra.)

March. È ver: Mia vita sempre t'amerò;

In questo di lo sposo tuo farò.

Sei pur bella, o mia Lilletta!

Mi fai tutto giubilar.

Quando parli vezzosetta.

Mi fai proprio innamorar.

Quel bocchino piccinino,

Quegli occhietti sì furbetti - - -

Ah! di più non si puol far.

Ma tant' altre vanarelle,

Che vuon far le pazzarelle

Non le posso sopportar.

Via

Lill. Spørg dig selv og spørg vores Kierlighed derom.
(Eysenfresser rører Claveret.)

Mark. Mesteren spiller!

(forbaust.)

Lill. Ah! nu er vi om en Hals

(forstrækket.)

Lystig: han er her ikke.

(vændende sig.)

Mark. Du vil altsaa være min Kone?

(caresserer hende paa nye.)

Lill. Det lover jeg eder

(Eysenfresser flytter Claveerstolen.)

Ah! der har vi det * * *

(de skilles ad.)

Mark. Jeg troer her er smaae Dieble!

Lill. Det er kun Indbildninger.

(lystig.)

Mark. Det er sandt. Min Siel jeg skal altid elske
dig. I denne Dag skal jeg blive din Mand.

Du er dog smuk, o min Lillette!

Du gjør mig gandske henrykt glad!

Naar du taler saa yndigt

Gjør du mig ret gandske forlibt.

Denne lille bitte Mund,

Disse smaae skielmske Duen = = =

Ah! meer kand ikke giores.

Men saa mange andre smaae for-
fængelige

Der stiller sig an, som smaa Toffer.

Dem kand jeg ikke fordrage

Via le belle, via le brutte,
Vadan tutte
Sol Lilletta voglio amar.

Scena IV.

Geronte per parte opposta; Lilletta. Mangia-ferro nascosto.

- Ger.* Ah! cara scolarina è qui il tuo sposo.
(accennando se stesso.)
- Lill.* Ah! di mirarvi, oh Dio! Signor non oso.
(si volge altrove.)
- Ger.* Dimmi almeno la cagione?
- Lill.* Il timor, ch'hò di Voi. Dovrà Lilletta
Il Maestro sposar, il Protettore?
- Ger.* Succedon questi casi a tutte l'ore.
- Lill.* Una Schiava farei - - -
(morfiosa.)
- Ger.* Dì la Padrona.
- Lill.* Se fosse vero ciò - - -
(fuggendo tenerezza.)
- Ger.* In pegno, o cara questa man ti dò.
(si danno la mano.)
- Lill.* Che gioia, che piacer!
- Mang.* Non creder niente.

(esce.)
Non

Bort med Smukke bort med
 Grimme
 Bort med alle
 Kun Lillette jeg elske vil.

Fjerde Scene.

Gerontes fra den anden Side, Lillette,
 Lysenfresser skult.

Ger. Kiere Skolar her er din Mand.

(pegende paa sig selv.)

Lill. Af! min Herre jeg tør ikke see paa eder!

(vender sig andensteds hen.)

Ger. Siig mig i det mindste Aarsagen.

Lill. Den Frygt, jeg har for eder. Skulde Lillette
 vel agte sin Læremester, sin Beskytter?

Ger. Det falder for hver Dag.

Lill. Jeg vilde blive en Slavinde = = =

(bedrøvet.)

Ger. Siig Herskerinde!

Lill. Hvis det var sandt = = =

(kielen.)

Ger. See der, Kiereste! der giver jeg dig min Haand
 til Pandt.

(de giver hverandre Hænder.)

Lill. Hvilken Glæde! hvilken Fornøjelse.

Lys. Troe intet. Det er ikke sandt.

(kommer frem.)

Non è fer. Furba star donna Italiana - - -

Lill. Impostor t'allontana. (lo scaccia.)

Ger. No, no, voglio saper - - - (ferma il Tedesco.)

Mang. Afer feduto
 Moroso carezzar - - - aver sentito
 Assiem parola dar - - - Non saper dir - -

Ger. Di matrimonio?

Mang. Jà.

Ger. Ingrata ti cognosco - - - (alterato.)

Lill. Non è vero - - - (smaniosa.)

Mang. Femmina star bugia. Creder Tedesco.

Ger. Fuori di casa mia. (furioso a Lilletta.)

Lill. Ah! Signor! oh! Sorte ria!
 (Se il Marchese ritrovo io fuggo via.) (da se.)

Ger. Via. Via di quà. Di nuovo t'abbandono
 Alle miserie tue - - - (la scaccia.)

Lill. Fedel vi sono - - - (finge di piangere.)

Mang. Nein! Nein - - -

Lill. Il maestro meco si sdegna,
 Ed io colpa non ho - - -

Ger. Sei un indegna.

Lill.

Det Italienske Fruentimmer er falsk = = =

Lill. Gaae din Bey Bedrager.

(jager ham bort.)

Ger. Ney, ney, jeg vil vide = = =

(holder Tydskeren tilbage.)

Lys. Jeg har seet en Kiereste at holde af = = =

Jeg har hort dem at give hinanden Løster

= = = Jeg kand ikke forklare mig.

Ger. Om Egteskab?

Lys. Ja.

Ger. Utafnemmelige! jeg kiender dig = = =

(forvirret.)

Lill. Det er intet sandt = = =

(forbittret.)

Lys. Fruentimmeret lyver, troe Tydskeren.

Ger. Ud af mit Huus.

(fortørnet til Lilletta.)

Lill. Ah! Herre! ah! haarde Skiebne! (finder jeg

Markien igien gaaer jeg min Bey.)

(for sig selv.)

Ger. Strax bort herfra! jeg overgiver dig paa nye

din slette Skiebne = = =

(jager hende bort.)

Lill. Jeg er eder troe = = =

(lader som hun græder.)

Lys. Neyn! neyn!

Lill. Min Herre bliver vred paa mig og jeg er uden

Brøde.

Ger. Du er en Uværdig.

Lill. Una Povera Ragazza
 Padre e madre, che non hà,
 Si maltratta, si strapazza,
 Questa è troppa crudeltà!
 Si Signore si Padrone,
 Per la vostra tirannia
 Voglio andarmene di quà.
 Partirò - - me n'andrò
 A cercar la carità.

Poveretta - - la Lilletta
 Qualche cosa troverà,
 (Se ritrovo il Marchesino
 (da se.)

Poverino
 Che bel colpo che farà!)
 Si Signore. Sono buona - -
 Sò che il Ciel non abbandona
 L'innocenza e l'onestà.

(Vecchio sguaiato
 (da se.)

Brutto Soldato
 Sarò contenta
 In verità.)

(parte.)

Scena

Lill. En fattig Pige,
 Som Fader og Moder en har!
 Mishandles og plages
 Det er for stor Haardhed.

Ja min Herre
 For eders Grumheds Skyld
 Vil jeg gaae min Dey herfra.
 Jeg vil gaae = = = jeg vil bede
 Om en tierlig Alminse.

Lille Stakkell = = = jo Lilletta
 Vil dog vist nok noget finde
 (Finder jeg den lille Marquis
 Den lille Stakkell!
 Hvilken Bevinst var en det!)

Ja Herre. Jeg er god = = =
 Og veed, at Himlen en forlader
 Uskyldighed og Dyd.
 (Du knarborne Gamle
 Stygge Soldat.
 Jeg vil dog blive fornøyet
 I Sandhed.)

(hun gaaer.)

Scena V.

Geronte, Mangiaferro.

Ger. Che donna disgraziata!

(furente.)

Ah! dite, Monsieur! - - -

Mang. Ich Monsieur! der Teuffel!

A Tedesco dir Herr.

Ger. Herr! Herr!

Mang. Herr! nicht Monsieur.

Ger. Diremi, Herr!

Voi la vedeste e udiste ancor?

Mang. Gewifs.

Ger. In questa casa istessa?

Mang. Ja.

Ger. Spergiura!

Non mi vedrai mai pui,

Ah! contro di costei son infuriato

(parte furente.)

Mang. Ah! mi piacer sentir: son fendicato.

Scena VI.

Giardino.

Lilietta, poi Geronte, Mangiaferro ed il

Marchese.

Lill. Vo cercando e non ritrovo

La mia pace ed il mio conforto

E per tutto meco porto

Una spina in mezzo al cor.

Ger.

Femte Scene.

Gerontes, Eysenfresser.

Ger. Hvilken forbandet Qvinde!

(forbittret.)

Ah! siig mig, Monsieur! = = =

Eys. Ich Monsieur! der Teuffel! til en Tydsker si-
ger man Herr.

Ger. Herr! Herr!

Eys. Herr! nicht Monsieur.

Ger. Siig mig Herr! I saae hende og horte ogsaa.

Eys. Gewiß.

Ger. Og det i dette Huus.

Eys. Ja.

Ger. Froløse!

Du skal aldrig meer see mig,

Af hvor er jeg forbittret paa hende.

(gaaer bort i Brede.)

Siette Scene.

En Have.

Lillette, siden Eysenfresser, Gerontes
og Marquien.

Lill. Jeg gaaer og søger og dog ey finder

Min Fred og min Trost.

Og overalt bærer jeg med mig

En Torn midt i Hjertet.

Ger.) (Che si fà mai per di quà
Mang.) a 2. (Signorina, dove v`a?

(*burlandola.*)

Lill. Jo men' vado: addio per sempre
 Già vi lascio, e m'incammino
 A cercar miglior destino
 A cercar forte miglior.

Ger.) (Vada pur se sene v`a
Mang.) a 2. (Mille miglia via di quà.

(*burlandola.*)

March. Dove vai Lilletta bella
 Dove vai mio dolce amor?

(*prendendo la per mano.*)

Ger.) (Si signore gia si s`a
Mang.) a 2. (Coll'amante sene v`a - - -

Lill. Genti ingrato, m'insultate:
 Non avete carità.

Ger.) (Mi condoni mi perdoni
Mang.) a 2. (Della mia temerita.

(*burlandola.*)

March. Vanne pur se d'altri sei.

(*a Lilletta con dispreggio.*)

Lill. Ah! congiura a danni miei

(*agitata.*)

Tutto il mondo traditor.

March. Vanne pur ingrato core
 Più di te non hò pietà.

Lill. Sventurata, sciagurata!
 Ah! di me cosa farà!

(*fmaniosa.*)

Ger.

- Ger.)
 Eys.) begge. (Hvad mon her foretages?
 (Hvor gaaer hun hen lille Tomfrue?
 (spottende hende.)
- Lill. Jeg gaaer min Bey. Farvel for ævig
 Jeg forlader jer strap og gaaer
 Hen at søge bedre Held og
 Bedre Kaar.
- Ger.)
 Eys.) begge. (Gaae hun kun, om hun 'end vilde
 (gaae Tusinde Miile herfra.
 (spottende hende.)
- Mark. Hvor gaaer du hen smukke Lillette?
 Hvor gaaer du hen min søde Siel?
 (tager hende ved Haanden.)
- Ger.)
 Eys.) begge. (Man veed det alt, min Herre!
 (Hun gaaer bort med sin Kiereste.
- Lill. Utafnemmelige Folk. I gjør mig Uret. I
 haver ingen Medlidenhed.
- Ger.)
 Eys.) begge. (Forlad mig, tilgiv mig min Forbo-
 venhed.
 (spottende.)
- Mark. Gaae kun, hvis du er andres.
 (til Lillette med Foragt.)
- Lill. Til min Ulykke har den heele falske Verden sams-
 mensooret sig.
 (forvirret.)
- Mark. Gaae kun utafnemmelige Hierte, jeg har
 intet meer Medlidenhed med dig.
- Lill. Ulyksalige! Elendige! af hvad vil der blive af
 mig.
 (heftig.)
 Ger

Ger.)
Mang.) a 2. Bella bella in verità.

(*videndo.*)

Lill. Ah! Signor.

(*al Marchese.*)

March. Piu non r'ascolto.

Lill. Senti tu - - -

(*al Tedesco.*)

Mang. Non esser stolto.

Lill. Ma sentite in carità - - -

Ger.) (Mi condoni, mi perdoni

Mang.) a 2. (Della mia temerità.

Lill. Chi m'ajuta per pietà!

(*disperata.*)

Ger.) (Non per te non v'è pietà,

Mang.) a 3. (Chi d'un sol non si contenta

March.) (Si martelli, fene penta:

A chi finge cosi v'è.

Lill. Chi m'ajuta per pietà.

Il fine dell' Atto primo.

Ger. } begge. Det er ret en Kien.
 Eys. }

(leende.)

Lill. Ah! Herre!

(til Marquien.)

Mark. Jeg hører dig ikke.

Lill. Hør du da = = =

(til Eydskeren.)

Eys. Jeg er ingen Toffe.

Lill. Men, jeg beder, hører dog.

Ger.) begge. (Forlad mig, tilgiv mig min Forvo-
 Eys.) venhed.

Lill. Hvem af Medynk hjælper mig.

(fortvivlet.)

Ger.) (Men, for dig en findes Medynk,

Eys.) a 3. (Den, som en med een kand nøjes

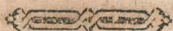
Mark.) (Maae fortrønde det og plages :

Falske det saaledes gaaer.

Lill. Hvem af Medynk hjælper mig.

Ende paa den første Act.

Atto Secondo.

Scena Prima.

Boschetto.

Geronte solo affannato.

Dov' è Lilletta oh! Ciel!

Dov' è fuggita ohimè!

Ah! che son io il crudel!

Ah! m'ingannai da me!

Barbaro fato!

Sorte spietata!

Dove s'è andata:

Dov'è il mio cor?

Oh! nera gelosia! hò già scoperto

Che Lilletta è innocente. In ogni loco

Di lei dimanderò. La cercherò:

Se non la trovo; oh! dio. M'ucciderò.

(parte furcente.)

Scena II.

*Lilletta disperata per parte opposta circondata dagli
Assassini. Indi il Marchese vestito da caccia-
tore con cacciatori è poi Ge-
ronte.*

Lill. Lasciatemi innumani - - - oh! sorteria.
March.

Anden Act.

Første Scene.

En Skov.

Gerontes allene bedrøvet.

Hvor er Lilletta, oh! Himmel!

Af! hvor er hun flygted hen!

Hvor er jeg dog grum!

Af! hvor bedrog jeg mig.

Grumme Skiebne!

Haarde Lykke!

Hvor er hun gaaet hen!

Hvor er mit Hierte!

Oh! fæle Mistanke! jeg har alt opdaget at Lilletta er uskyldig. Overalt vil jeg spørge om hende. Jeg vil søge hende, og finder jeg hende ey; saa vil jeg dræbe mig.

(gaaer bort ophidset.)

Anden Scene.

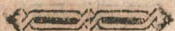
Lillette fortvovlet fra den anden Side omringet af Røvere. Derefter Markien klæd som

Jæger med Jægere og siden

Gerontes.

Lill. Lad mig være. I Mennesker o o o oh!
haarde Skiebne.

Mark,

March. Il tua sposo ti salva. Anima mia.
Se non lascian costor la bella preda.
(ai cacciatori.)

Svenateli in un punto

(li cacciatori mettono in fuga gli assassini.)

Grazie al mio amor a tempo son giunto.

Lill. Voi il mio nemico ed a voi dovrò la Vita?

March. Pui nol sono. Il soldato per vendetta

Mi suppose infedel la mia Lilletta.

In casa di Geronte piu non siete.

Senza assenso di lui sposar vi posso.

(la prende per mano.)

Andiamo o mio bel core

Fede eterna a giurarci, eterno amore.

Lill. Oh! che dolcezze al cor! che gioia io sento!

(sincaminano.)

Ger. Vieni meco o! Lilletta --- oh! che contento.

(rapisce Lilletta al marchese.)

Scena III.

Il Marchese solo, e poi Mangiaferro.

March. O! infelice Marchese!

Che ti tocca a soffrir! un sol istante

Il tuo ben ti rende e poi tel roglie!

Ah! Destino crudel! oh! Dio! che giova

Il perdersi in querele! con questo Dardo

Il cor mi passerò. Senza la sposa

Mark. Din Kiereste redder dig. Min Siel
 Hvis disse ikke strax forlader det smukke Kov
 (til Jægerne.)
 Saa dræber dem strax.

(Jægerne jager Køberne paa Flugten.)
 Min Kierlighed takker jeg for at jeg er kommen
 betids.

Lill. I min Fiende og eder skulde jeg skyldes Livet?

Mark. Den er jeg ikke længer. For at hevne sig
 Gik Soldaten mig til at troe at Lilletta var utroe.
 I er ikke meer i Gerontes Huus. Og jeg kand
 gifte mig med eder uden hans Samtykke.
 (tager hende ved Haanden.)

Lad os gaae hen, mit smukke Hierte

At soerger hinanden ævig Troe og Kierlighed.

Lill. Ak! hvad Sødhed og Glæde foler jeg i mit Hierte!
 (de gaaer.)

Ger. Kom med mig Lilletta - - oh! hvilken Fornoyelse.
 (han snapper Lilette fra Markien.)

Tredie Scene.

Markien allene siden Eysenfresser.

Mark. O! uhyksalige Marquis! Hvad maae du
 dog lide. Et Øneblif sender dig din Skat
 tilbage og strax tager den igien! Ah! grumme
 me Skiebne! oh! Gud! men hvad hjælper
 det at spille Tiden med Klager! med dette
 Spyd vil jeg giennemboere mit Hierte; thi

La vita mi farebbe ognora odiosa.

Ah! Lilletta - - il tuo consorte - - -

Si ferisce - - e per te more - -

Ah! mi sento dir dal core

Poverino non lo far.

Eh! coraggio - s'hà d'andar - -

Si mi voglio qui svenar - -

(Mangiaferro gli impedisce il colpo.)

Mang. Eh! der Teuffel! che tu far?

March. Lasciami menzognier. Per causa tua
Jo sono in questo stato - - -

Mang. E per Lilletta star tu disperato?

March. E lo sono a ragione. Sappi malvagio
Ch'io sò, che mi é fedel, che gia frà poco
Jo sposar la dovea - - -

Mang. A ferfatte male.

Femmina innamorata é de Ceronte
E lui foler sposar.

March. Chi ve l'hà detto?

Mang. Ceronte ora mi dir. A fer chiamate
Alle feste per dar bone trinc Wein - -

March. Perfida! io son di fasso!

Mang. Nichts tu donne pensar pui paesan.

Fenir con me; che alle quere contenti.
Star tutte sorte de difertimenti.

Star

foruden min Kiereste er Livet mig kun til
Byrde. Ah! Lilletta = = din Egtes-
fælle = = dræber sig = = og døer for
dig = = Jeg hører en Røst fra mit Hierte
sige: Lille Staffel gjør det ikke. Ey! Cou-
rage! = = Det maae gaae = = Ja her
vil jeg ombringe mig = =

(Eysenfresser forhindrer ham i Stødet.)

Eys. Hvad Dievelen gjør du?

Mark. Gaae fra mig Løgner, for din Skyld er jeg
i denne Tilstand = =

Eys. Fortviøler du for Lillettes Skyld?

Mark. Ja og det med Skiel. Viid Skarnagtige!
At jeg Kiender hendes Troskab, og at jeg
inden kort Tid burde giftet mig med hende = =

Eys. J har gjort ilde. Hun er forelsket i Gerontes
og ham vil hun ægte.

Mark. Hvem har sagt jer det?

Eys. Gerontes selv for lidt siden. Han bad mig
til Bryllup for at give god Trink Wein.

Mark. Froløse! jeg er uden for mig selv.

Eys. Tænk ikke meer paa Fruentimmer Lands-
mand.

Kom med mig; thi i Krigen

Er alle Slags Fornøiøelser

Der er Trompeter og der er

Trommer

Star trompette. Star tamburri
 Star chitarra, e ciofoletti
 Star Stromenti in quantità
 Ragazzine graziosine
 Per ballare vuiffaffà
 Se neniche star lontan
 Trinche Wein paesan.

(accenna il bere.)

Se nemiche star vicin,
 Zitte, zitte, nasconder - -
 Je andate: tu restate,
 E tu panze conservate
 Per trincare e per ballar

(batta.)

Sempre allegre fatte star.

Scena IV.

Marchese solo.

Chi avrebbe mai creduto; che Lilletta
 Fosse d'un empio cor! da questo petto
 Jo la deggio scacciar. Ma pur può darfi - -
 Ah! via, Marchese, non pensarci piu - -
 Chi sà - - forse - - ma nò - -
 Povero me! Sono in un mar di guai.
 Quanti torbidi in mente mi vien mai!

Un

Der er Harper og der er Piber
 Der er Instrumenter i Mængde.
 Der er vakre smaa Piger.
 For at dandse Hupsasa.
 Naar Fienden er langt borte
 Trink Wein Landsmand.

(han viser at drikke.)

Naar Fienden er nær
 Sagte, sagte, skiule sig = =
 Jeg gaaer: Du bliver
 Og du gjør din Mave til gode
 For at drikke og springe om

(dandser.)

Og altid leve lystig.

Fjerde Scene.

Markien allene.

Hvem skulde dog have troet, at Lilette
 Havde et lastefuldt Hierte! Af dette Bryst
 Maae jeg reent udlette hende. Men det er
 Mueltigt = = Oh! intet, Marquis, tænk
 Ikke meer derpaa = = Hvem veed = =
 Maaskee = = men ney = = jeg Elendige!
 jeg er paa et Hav af Ulykker. Og mit Sind
 drives af mange urolige Binde.

Un pensier mi dice al core
 La Lilletta - - poveretta,
 Ti conserva la sua fè
 Mà ben tosto un altro sgrida
 Marchesino fà vendetta,
 Ti tradisce quell' infida
 Nel suo seno amor non v'è.

Jo m'imbroglio, mi confondo
 Fra pensieri titubando
 Vaneggiando, delirando,
 E non sò cosa pensar.
 Cieli! Stelle! oh! dei pietà!
 Non v'è cosa in questo mondo
 Che sia peggio delle femmine
 Per poterci far crepar.

(parte.)

Scena V.

*Camera di Geronte con porte, una delle quali
 è chiusa, in cui scuopresi un
 pertugio.*

*Geronte e Lilletta, che a forza vorrebbe
 fuggire.*

Ger. Io ti voglio sposar - - eh! stà bonina.

Lill.

En Tanke siger mit Hierte
 Lilletta = = den lille Stakket
 Hun er dig troe.
 Men snart raaber en anden
 Marquis hevn dig
 Denne Troløse forraader dig
 I hendes Bryst er ey Kierlighed.
 Jeg indvikles og forvirres
 Ravende imellem Tanker.
 Forvildet og rasende
 Og veed ikke, hvad jeg skal tænke.
 Himle! Stierner! haver Medynk!
 Der er intet i denne Verden
 Som er værre end Fruentimmer
 For at komme os til at briste.

(gaaer.)

Femte Scene.

Et Kammer i Gerontes Huus med Dørre,
 hvoraf en er lukket, paa hvilken sees
 et Hul.

Gerontes og Lilette som endelig vil
 løbe bort.

Ger. Jeg vil tage dig til Kone = = ah! bide dog
 lille gode = = =

Lill. Me poverina!

(agitata.)

Ger. Al tuo maestro, o cara
Ch'arde per te d'amor potrai ingrata
Niegargli la tua mano?

Lill. (Arte ci vuol) signor v'hò sempre amato

(da se.)

Ed'esser vostra sposa hò ognor bramato.

(morfiosa.)

Ger. Oh! gioia mia - - vien gente - -

Celati in quella stanza - - -

Lill. (Amor in questo istante

A liberarmi guida il caro amante.)

(da se.)

(la chiude nella stanza con chiave.)

Scena VI.

Il Marchese, Mangiaferro, e detto.

March. Or rinunzio all' amor della Lilletta.

Mang. Nichts pui penfar donna priccona.

Ger. Già questa è accommodata:

Fra poco ella fara da me sposata.

March. Pria di far cio da voi sen fuggirà.

Mang. Dir pen Cafalier.

Ger. Oibò: chiusa è colà.

(accennando la stanza.)

Mang.

Lill. Jeg Stakkel!

(uroelig.)

Ger. Kænd du, Allerkiereste! være saa utaknemmes-
lig og nægte din Mester din Haand, som
brænder for dig af Kierlighed?

Lill. (Her vil Kunst til.) Min Herre jeg har' altid
elsket eder, og jeg har altid ønsket at blive
eders Kone.

(for sig selv.)

(undseelig.)

Ger. Oh! min Skat = = der kommer nogent
= = = skul dig i denne Srue = = =

Lill. (Kierlighed leder i dette Dyeblisk min Kiereste
hid at befrie mig.)

(for sig selv.)

Siette Scene.

Marquis, Eysenfresser, forrige.

Mark. Nu staaer jeg aldeles fra at elske Gillette.

Eys. Du bør ikke mere tænke paa dette bedrægelige
Fruentimmer.

Ger. Den Sag er alt bragt i Rigtighed.

Inden kort Tid er hun min Kone.

Mark. Før hun gjorde det, løb hun før fra eder.

Eys. Cavallieren har ret.

Ger. Ja! men der er hun indsluttet

(visende Kammeret.)

Mang. Je fol feder, je fol.

(va al pertugio.)

March. Vi procacciate un cumulo di guai

Mang. Oh! che sgraziata!

(ritorna ridendo, ed il marchese va anch'esso al buco.)

Ger. Amico, che vedeste?

(Mangiaferro va di nuovo al buco, ed il marchese ritorna ridendo.)

March. Mi rallegra con voi che fida sposa

Oh! qual per voi signor contento estremo.

(torna al buco.)

Ger. Cieli che mai farà, pavento e tremo.

(sorpreso.)

(va per andare alla porta ed il Tedesco dice.)

Mang. Per il puco della porta

Ho feduta la ragazza

Che pareva mezza pezza

Contra voi a bestemmiar.

(ritorna al buco.)

March. Hò veduta dalla porta

La Liletta maledetta

Che passeggia e si dispera

Ch'è vicina a delirar.

(ritorna al buco.)

Mang. Hò feduto nella stanza

La ragazza prutta, prutta,

Che

Eys. Jeg vil see, Jeg vil
(gaaer til Hullet.)

Mark. J styrter eder i stoer Ulykke.

Eys. Ah! den Uforfammede!
(kommer tilbage leende, og Markien gaaer til Hullet.)

Ger. Hvad saae J?
(Eysensfresser gaaer paa nye til Hullet og Markien kommer tilbage leende.)

Mark. Jeg fornøyer mig med eder, af! hvilken tro
Kiereste = = =
Af! hvilken stoer Glæde for eder;
(gaaer til Hullet igien.)

Ger. Himmel hvad er paa Færde, jeg skielver og
bæver!
(forundret.)
(han vil gaae til Hullet og Lydskeren siger.)

Eys. Giennem Hullet paa Dørren
Saae jeg Nigen
At stille sig halvgal an
Og at bande eder.
(gaaer tilbage til Hullet.)

Mark. Jeg saae giennem Dørren
Den forbandede Lillette
Gaae frem og tilbage fortvivlet.
Færdig at blive gal.
(gaaer til Hullet igien.)

Eys. Jeg saae inde i Stuen
Denne hestlige Tøs

Che s'arrappia tutta, tutta.
Fole andare, fol scappar.

(ritorna al buco.)

March. Hò veduta la Lilletta
Che si sforza per aprire
Dalla stanza vuol fuggire
E vi vuole corbellar.

Mang. La racazza scappa fuore . . .

March. Ella è piena di furore . . .

a 2. (O Signore velo dico;
(Ah lasciate questo intrico
Non la state pui a sposar.

Scena VII.

Geronte e poi Lilletta.

Ger. Jo son sbalordito!

(apre la stanza.)

Lill. Ah! mio Signore . . .

(su la porta.)

Ger. Jo sò le smanie tue, fo, che non m'ami . . .

(furente.)

(la strappa fuori.)

Lill. Lilletta sventurata!

(fingendo.)

Ger. Jo voglio ad onta tua sposarti adesso . . .

Lill. Misera! ove m'ascondo!

(vuol fuggire, e Geronte la ferma.)

Via, lasciatemi andare . . .

Ger.

Gandske gal og forbittred
 At hun vilde løbe sin Bey.
 (gaaer igien til Hullet.)

Mark. Jeg saae Lillette,
 Som vilde lukke Dørren op
 Hun vil løbe ud af Stuen
 Og give eder en lang Næse.

Kys. Pigen slipper ud
 Mark. Hun er rasende
 Begge. (Jeg siger eder det, min Herre
 Lad denne Sag fare
 Og tag hende ikke.)

Syvende Scene.

Gerontes siden Lillette.

Ger. Jeg er gandske forvirret!
 (aabner Stuen.)

Lil. Ah! Herre
 (i Dørren.)

Ger. Jeg veed hvad dig fattes, jeg veed at du elsker
 mig ikke
 (forbittred.)
 (trækker hende ud.)

Lil. Uhyksalige Lillette!
 (forsilt.)

Ger. Nu vil jeg tage dig til Trods for dig selv

Lil. Jeg Elendige! hvor skal jeg sfiule mig? Lad
 mig gaae
 (hun vil flye og Geronte holder hende tilbage.)
 Ger.

Ger. Sta zitta, e non gridare - - -

Lill. Via di quà:

(lo respinge.)

Un pò pui di rispetto e d'onestà.

(Geronte vuol prenderla, ed essa si scansa.)

Alla larga, alla larga Signore:

Jo no vuò che nissun mi tocchi.

Ah! pur troppo, pur troppo questi occhi

V'anno fatto una piaga nel cor.

(Ahi! misera me!

L'amante parti!

Rimedio non c'è!

Lo perdo così!

(da se.)

No vidico

(Geronte s'accosta e ella si ritira, alfin fugge.)

Non vuo, che l'affetto

Tradisca il rispetto, che vuol l'onestà

Cessate - - lasciate - - così non si fà

Scena VIII.

Geronte solo, arrabbiato.

Va dove vuoi! ti lascio al tuo destino.

Chia-

Ger. Stille og sfrug ikke = = =

Lill. Bort herfra:

(söder ham tilbage.)

Lidt meer Respect og Erbarhed!

(Gerontes vil tage hende sat og hun gaaer af Bønen.)

Skjøt jer selv min Herre:

Jeg vil ikke at nogen maae røre mig = = =

Ah! disse Døne har dog gjort alt

For dybt Saar i eders Hierte.

(Ah! jeg Elendige

Min Kiereste gif sin Ven

Her er ingen Raad for

Jeg mister ham dog.)

(for sig selv.)

Ney, siger jeg eder

(Gerontes nærmer sig, og hun gaaer tilbage, til-
sidst løber hun bort.)

Jeg vil ikke at Kierlighed

Skal formindste den Respect,

Som Erbarhed udtræver.

Lad være = = hold op = = det skikker sig ikke.

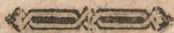
Ottende Scene.

Gerontes allene forbitret.

Gaae hvor hen du vil! jeg overlader dig til din

Skiebne.

Man

Chiaramente si vede,
 Che amor per me non hà, che non hà fede.

Donne donne fiete nate

Sol per farci delirar.

Amorose vi mostrate

E sapete lusingar.

Ma poi quando a tu per tu

Siete li per dire di sì.

Sì rigetta in tutta fretta

L'accettata Servitù.

E per gloria decantate

E l'amar e'l disamar.

Scena IX.

Lilietta e poi Mangiaferro.

Recinto d'alberi.

Lill. Inutili ricerche! in ogni loco
 Il mio ben io cerco in vano.
 Ahimè! chi sà, quanto è da me lontano

(fiede)

Vuò sedere a quest' umbra. Ahi! son pur stanca!
 Almen venisse a ristorar questa alma
 Del Sonno lusinghier la dolce calma.

Vieni il mio Seno

Di duol ripieno,

Dolce

Man seer tydelig,

At hun hverken har Kierlighed for mig eller
Trofskab.

Fruentimmer! I ere fødte
Alleneste for at giøre os galne.

I stille eder forlibte an

Og forstaaer at smigre.

Men naar det kommer dertil

At I skal sige eders Tanker

Saa forkastes i største Hast

Den engang modtagne Kierlighed.

Og I sette en Ære i

Baade at elske og at lade af at elske.

Niende Scene.

Lillette og siden Lysenfresser.

Et Sted begroed med Træer.

Lill. Unyttige leden! Jeg søger min Kiereste overalt
forgieves

Åh! hvem veed hvor langt han er borte fra
mig!

(hun setter sig.)

Jeg vil sidde her i denne Skygge. Åh! jeg er
saa tret,

Maatte dog den behagelige Sovns stille Røe
Bederqvæge lidet min Siel.

Rom søde Røe

At trøste

Dolce riposo
A consolar.

(replicandolo s'addormenta a poco
a poco.)

Mang. Ecco dormir Lilletta

(piano.)

Ah! posfra posfretta!

(con tenerezza.)

Lill. Ah! mio ben! dove sei tu?

(sognando.)

Vieni a me - - -

Mang. Amar, mi chiama - - -

(s'ingalluzza.)

Star dorme ancora - - - si dormir pichlina - - -

Lill. Al mio fen - - -

(sognando apre le braccia.)

Mang. Ti foler abbracciar! - - - star pur bellina - - -

(s'arresta.)

Lill. Il mio cor puoi consolar - - -

(sognando.)

Mang. Ah! posfro Tedesco! mi sentir - - -

Puh! non saver mi dir - - -

Lill. Caro sposo per pietà - - -

Mang. Posferina! mi star quà - - -

(nel volerla abbracciare escono.)

Scena X.

Geronte, il Marchese, e Detti.

March. Bravo Signor Soldato!

(Mangiaferro s'arresta.)

Ger.

Mit med Sorg
Beklemte Bryst.

(i det hun gientager dette falder hun i Søvn
lidet efter lidet.)

Lys. See der sover Lilletta

Ah! den lille Stakkel. (sagte.)

Lill. Ah! min Skat! hvor est du? (kielen.)

Rom til mig = = = (drømmende.)

Lys. Hun anmoder mig om Kierlighed = = =
(han bryster sig.)

Hun sover endnu = = ja hun sover den Lille = =

Lill. Eil mit Bryst = = =
(strækker Armene ud i Søvn.)

Lys. Jeg vil omfavne dig = = ! Du er dog smuk = = =
(bliver staaende.)

Lill. Du kand troste mit Hierte = = =
(i Søvn.)

Lys. Ah! stakkels Tydsker! jeg føler mig = = =
Puh! jeg kand ey sige = = =

Lill. Kiere Brudgom, jeg beder dog = = =

Lys. Den lille Stakkel! her er jeg = = =
(i det han vil omfavne hende kommer.)

Tiende Scene.

Gerontes, Marquien, de forrige.

Mark. Ret saa! min Hr. Soldat! = = =
(Eysenfresser bliver staaende.)

Ger. Qui come fiete entrato?

Lill. Ahi! dove sono?

(*si desta.*)

Mang. Voi altri che foler?

(*iritato.*)

Lill. Dove mi trovo?

(*s'alza.*)

Ger. Bravo in questo loco

(*al tedesco.*)

Or con costei vi divertite un poco.

Mang. Voi altri cosa entrar?

(*iritato.*)

Lill. Jo non fo niente - - -

March. Il tuo perfido cor hò conosciuto - - -

Ger. Eh! non serve a mentir: abbiám veduto.

March.) a 2. (Si Signora di lassù
Ger.) (S'è veduto che quaggiù

Col soldato fortunato

Si badava a divertir.

Lill. Sventurata io mi sognai - - -

(*sorpresa.*)

Cosa dite? come mai!

Oh! mi fate tramortir - - -

Mang. Questa giovane star mia;

E voi altri passa via:

Star patron de quà venir.

March.) a 2. Si è veduto - - -
Ger.)

Mang.

Ger. Hvorledes er I kommen herind!

Lill. Ah! hvor er jeg?

Eys. Hvad vil I Folk?

(vaagner op.)

Lill. Hvor er jeg dog?

(fortørnet.)

Ger. Det er ret! I fornøyer eder lidet her med denne!

(staaer op.)

Eys. Hvad kommer det eder andre ved?

(til Tydskeren.)

Lill. Jeg veed slet intet = = =

(vred.)

Mark. Jeg har kiendt dit trolose Hierte = = =

Ger. Eh! det hielper intet at lyve: Vi har seet.

Mark.) a 2. (Ja man har seet der oppe

Ger.) (At Jomfruen her nede

Fordrev Tiden

Med den lykkelige Soldat.

Lill. Jeg Ulyksalige jeg drømte

(bestyrt.)

Hvad siger I? hvorledes dog..

I kommer mig til at daane . . .

Eys. Den Jomfrue er min

Og I andre kand gaae eders Bey

Men jeg kand komme naar jeg vil.

Mark.)

Ger.) a 2. Man har seet . . .

Mang. Lascia dir - - -
Mi venuto - - -

March.)
Ger.) a 2. Si è veduto - - -

Mang. Mi venuto - - -

Ger.)
March.) a 2. Non è vero - - -

Mang. Maledetti lascia dir.

Lill. Io non sò. - - - (*confusa.*)

March.)
Ger.) a 2. Sappiam noi - - -

Lill. Io dormia - - -

March.)
Ger.) a 2. Celar non puoi - - -

Lill. Non so niente - - -

March.)
Ger.) a 2. A che mentir?

Mang. Maledetti lascia dir.

Ger.)
March.) a 2. Oh! che ardita! oh che
briccona!

Tutto il mondo lo saprà.

Lill.)
Mang.) a 2. (Non paventa l'innocenza
(L'Insolenza finirà.

Ger.

Eys. Lad mig sige

Jeg kom

Mark.)

Ger.) a 2. Man har seet

Eys. Jeg kom

Ger.)

Mark.) a 2. { Det er ikke sandt

Eys. Ey for Fanden lad mig da sige . . .

Lill. Jeg veed intet

(forvirret.)

Mark.)

Ger.) a 2. Da veed vi

Lill. Jeg sov

Mark.)

Ger.) a 2. Du kand ey dolge

Lill. Jeg veed slet intet

Mark.)

Ger.) a 2. Hvorfor vil du lyve?

Eys. Ey! for Fanden lad mig da sige

Ger.) (Oh! den Forvorne! oh! den

Mark.) a 2. { Bedragerste!

Heele Verden skal faae det at vide.

Lill.) (Ufskyldighed frygter ikke

Eys.) a 2. (Uforstammenhed faaer dog

Ende.

Ger.)
 March.) a 2. Bravi! Bravi!

Mang. Viva! Viva! . . .

March.) (Buona prò faccia alla fra-
 Ger.) a 2. (schetta,
 Buon prò faccia al corazzier.

Lill.)
 Mang.) a 2. Insolenti temerarii! - - -

(furenti.)

Ger.)
 March.) a 2. Questa quì la vuò goder.

(ridendo.)

Mang. Mano a mè - - -

(a Lilletta.)

Lill. Signor nò - - -

(si scansa.)

Mang. Mi foler e cofi vuò.

March.)
 Ger.) a 2. Bravo! Bravo! Signor "fi

(ridendo.)

Consolata fortunata

La Lilletta goderà - - -

Lill.)
 Mang.) a 2. (Oh! che rabbia ch'hò nel
 petto!

Che dispetto, che mi fà!

Il fine dell' Atto secondo.

Atto

Ger.)
 Mark.) a 2. Ret saa! ret saa!

Lys. Vivat! Vivat!

Mark.) (Velbekomme Tøsen,

Ger.) a 2. (Velbekomme Soldaten.

Lill.)

Lys.) a 2. Uforfæmmede Forbødne! ..

(forbittret.)

Ger.)

Mark.) a 2. Naad det er ret fornøveligt.

(leende.)

Lys. Siv mig Haanden . . .

(til Lillette.)

Lill. Ney min Herre . . .

(gaaer tilbage.)

Lys. Nu vil jeg saa.

Mark.)

Ger.) Ret saa min Herre! Ret saa!

(leende.)

Fornøyet og lykfsalig

Kand Lilletta nyde . . .

Lys.) O! Hvor er jeg ikke forbittret i

Lill.) mit Sind

Hvor fortryder det mig ikke.

Ende paa den anden Act.

Atto Terzo.

Scena Prima.

Logge in Casa di Geronte.

Lilietta sola.

Oh! povera Lilietta!

Innocente, negletta

Da tutti maltrattata:

Da tutti abbandonata;

Da chi trovar pietà?

Jeg slaaer min Liid til Eder!

Höyftærede Velyndere!

Ak! bliver ved, jeg beder

At være ædelmodige!

Imod en fremmed Pige,

Som var ret lykkelig

I fald hun torde sige:

De Danske lid mig.

Scena II.

Geronte, Mangiaferro, incontrandosi.

Mang. Du bist ein Narr - - -

(mette la mano alla sciabala.)

Ger. Nò nò faciam la pace - - -

Mang. Nein, nein! foler Lilietta addietro - - -

Ger.

Ger. Dov'è Lilletta!

Mang. Afer veduta adesso

Entrata in casa tua.

Ger. In casa mia?

Mang. Gewifs.

Ger. (è un negozione)

In cambio di Lilletta vi darò

(*da se.*)

Affai buono trinch Wein - - -

Mang. Oh! mein Schatz! ja.

(*l'abbraccia.*)

Ger. Caro Monsieur - - -

Mang. Der Teuffel, Monsieur!

(*come sopra.*)

Ger. Erre.

Mang. Herr!

Ger. Hherr! - - -

Mang. Star Tedesco onorate e non Monsieur.

Ger. La vuo sposar sta sera, alle mie nozze

V'invito ancor Voi. Allegramente

Noi tutti vogliam star - - -

Mang. Mi Corazzier molto foler trincar - - -

(*partono abbracciati saltando e ballando.*)

Scena III.

Il Marchese, poi Lilletta.

March. Caso non v'è. Benche Lilletta è infida

Scordarmela non posso. Jo l'amo ancora - - -

Lill.

Ger. Hvor er Lilette?

Lys. Nu saae jeg hende gaae ind i dit Huus.

Ger. I mit Huus?

Lys. Gewis.

Ger. (Det er en skion Sag!)

(sagte.)

I steden for Liletta vil jeg
Give eder god Trink Wein.

Lys. Oh! mein Schatz! ja.

(omfavner ham.)

Ger. Kiere Monsieur! = = =

Lys. Der Teuffel = = = Monsieur?

(som før.)

Ger. Erre.

Lys. Herr!

Ger. Sherr! = = =

Lys. Jeg er en reputeerlig Tyndsker og ikke Monsieur.

Ger. Jeg vil holde Bryllup i Aften med hende. Jeg
beder eder ogsaa at komme til mit Bryllup,
vi vil leve lystig samtlig = = =

Lys. Jeg vil drikke brav, som en Soldat.

(de gaaer omfavnende hverandre, dansende og springende.)

Tredie Scene.

Markien og siden Lilette.

Mark. Her hielper intet! uagtet Lilette er mig utroe
Kand jeg dog ikke glemme hende. Jeg elsker
hende endnu. Lil.

Lill. Ecco qui l'infedel!

(nel partire.)

March. Quì si dimora!

(sorpreso.)

Lill. Si ad onta tua per rimproverarti ingrato
Dei torti, che m'hai fatti - - -

March. Ah! se mi amassi - - -

Lill. Pur troppo t'amo ancor - - -

March. Non più mio bene
Se dubitai di te perdon ti chiedo,
Tu mia sposa farai - - -

Lill. Schernir mi puoi tu sei un' inconstanze.

(piange.)

March. Jo ti sposo mio cor in questo istante:

E alfin di poverina,
Diventerai la bella Marchesina
La Marchesina amabile
Idolo mio sei tu
Sposina mia adorabile
Cara non pianger più.

Lill. Lilletta miserabile!
Gioco si prende ancor!
Almen delle mie lagrime
Senta pietade il cor!

March. Ah! ch'io ti dico il vero - - -

Lill. Ah! tanto ben non spero - - -

Stelle! pietose stelle!
a 2. Voi disvelate il ver.

March. Cara, venite quì - - -

Lill.

Lill. Her er den Trolose!

(i det hun kommer ind.)

Mark. Her opholder hun sig!

(forundret.)

Lill. Ja til Trods for dig, for at bebrejde dig Uaf-
nemmelige! den Uret du haver gjort mig ::::

Mark. Ah! dersom du elskte mig :: :: ::

Lill. Desverre alt for høyt :: :: ::

Mark. Holdt op min Skat! forlad mig om jeg
tvivlede om din Bestandighed! du skal bli-
ve min Kone :: :: ::

Lill. Du kunde bedrage mig du er en Ubestandig.

(græder.)

Mark. Jeg ægter dig mit Hierte i dette Øyeblik.

Saa bliver du da endelig af en fattig Pige den
smukke lille Markise,

Min Skat, du er den elskværdige Markise

Min tilbedelige lille Kone

Kiere græd ikke mere

Lill. Ulyksalige Lillette!

Ik mon han endnu skiemter?

Gid hans Hierte i det mindste føle

Medlidenhed med mine Saare!

Mark. Jeg siger dig Sandhed :: :: ::

Lill. Saa megen Lykke haaber jeg ikke :: :: ::

Stierner! medlidende Stierner.

a 2. Legger dog det sande for Dagen!

Mark. Kiere kom dog her hid :: :: ::

Lill.

Lill. Non vuo morir cosi . . .

March. Tu sei già fatto nobile:
Questo ti manterro.

Lill. Non m'ingannate o barbaro
Ah! non vi credo no.

March. Tu sai chi sono:
Sempre t'hò amata,
Ed adorata
Da vero amante
Fido e costante.
La fe ti giuro
Non son spergiuro.
Tu lo vedrai
S'oror sarai
La Marchesina
In verità.

Lill. Piano Signore
Per carità
Con tante cose
Jo mi confondo
Son fuor del mondo!
Cosa sarà!

(confusa.)

March. Troppo il mio core
Arde d'amore

Per

Lill. Jeg vil ikke døe saaledes = = =

Mark. Du er alt bleven Adelig
Det vil jeg holde dig.

Lill. Bedrag mig ikke Barbar,
Nej jeg troer eder ikke.

Mark. Du veed hvem jeg er:
Jeg har altid elsket
Og tilbedet dig
Som en troe og bestandig
Oprigtig Elsker.
Jeg sværger dig Troskab
Jeg er en Meeneeder
Du skal selv see
Om du ikke snart skal blive
Den lille Markise
I Sandhed.

Lill. Sagte min Herre
Jeg beder eder
Med saa mange Ting
Forvildes jeg.

(forvirret.)

Jeg er uden for Verden
Hvad vil der blive af.
Mark. Mit Hierte brænder
For heftig af Kierlighed

Per te mio bene
 Cari gli sono
 Tormenti e pene.
 Ma spera almeno
 Che nel tuo seno
 Ristoro avrà.

Lill. Piano Signore
 Per carità

(confusa per l'allegrezza.)

Ahi! che mi sento
 Il cor nel petto
 Per il piacere
 Per il diletto - - -
 Non so pensare!
 Non so parlar!

March. Allegramente
 Cara sposina - - -

Lill. Son Marchesina?

March. Or voi la fiete:
 Siete mia sposa - - -

Lill. Vi posso credere?
 Posso sperar?

March. Vi dico il vero.
 Son cavaliero
 E la mia sposa
 Non vuo ingannar.

For dig min Skat.
 Pinsler og Blager
 Det glæder sig ved
 Men haaber i det mindste
 At det i din Barm
 Vil finde Bederqvægelse.

Lill. Sagte min Herre!
 Jeg beder eder.

(forvirret af Glæde.)

Ah! jeg føler
 Mit Hierte i Brystet
 Af Fornøyelse
 Af Glæde . . . = =
 Jeg kand ikke tænke!
 Jeg kand ikke tale!

Mark. Lystig tiere lille Kone.

Lill. Er jeg Markise?

Mark. Ja nu er du det;
 Du er min Kone = . . . =

Lill. Kand jeg troe eder?
 Kand jeg haabe?

Mark. Jeg siger eder Sandhed
 Jeg er en Cavaleer
 Og min Bruud
 Vil jeg ikke bedrage.

Lill. Ah! Sento il giubilo
 Che a poco a poco
 Vuol prender loco
 Dentro il mio cor!

March. Dammi la mano - - -

Lill. Ah! non vorrei - - -

(*si ritira.*)

March. Quella tu sei - - -

(*la prende per mano.*)

Lill. Quello sei tu - - -

Lill.) (Ahi! che mi moro

March.) a 2. (Non posso più

E tal contento

Quello ch'io sento

Che gioia simile

Mai non vi fù.

Sorte felice

Goder mi lice.

Care catene:

Pene non più.

(*andando s'incontrano in.*)

Scena Ultima.

Geronte, Mangiaferro, e detto.

Ger. Or non mi scappi più. Vuò, ci sposiamo.

Lill.

Lill. Ah! jeg foler Glæden,
Som lidet efter lidet
Vil tage Sted
I mit Hierte.

Mark. Gib mig Haanden = = =

Lill. Ah! jeg vilde nodig = = =

(gaaer tilbage.)

Mark. Du er dog den = = =

(tager hende ved Haanden.)

Lill. Du er den = = =

Lill.) (Ah! jeg døer

Mark.) ^a 2. (Jeg kand ikke mere,

Det er saadan Fornoyelse

Den jeg foler

At saadan Glæde

Aldrig var før.

Lyksalig Stiebne

Kand jeg nu nyde

Kiere Lænker!

Jeg lider ey meer.

(i det de gaaer møde de.)

Sidste Scene.

Gerontes, Eysenfresser, forrige.

Ger. Nu skal du ikke meer undgaae mig. Jeg vil,
vi skal holde Bryllup.

Lill. Adagio, o mio Signor; noi sposi fiamo.

Ger. Che tradimento e questo!

Mang. Donna più non vi tocca
Spazzare voi la poeca.

(ridendo.)

March. Signor Geronte - - -

Ger. Si comprendo adesso
Che alfin sposando un vecchio ana ragazza
Affè non si confà
Avrei fatta una gran bestialità.

Tutti:

Scenda Cupido

Dio degli amori
Gli amanti cori
Venga a legar.
E il bel diletto
D'un vero affetto
Nò, non si veda
Mai terminar.

Il Fine.

Lill. Saa sagte, min Herre! vi ere alt Mand og Kone.

Ger. Hvilket Bedragerie er dette?

Lys. Her vanke ingen Kone meer for eder
 I kand smøre jer i Saalmodighed.

Mark. Hr. Gerontes " " "

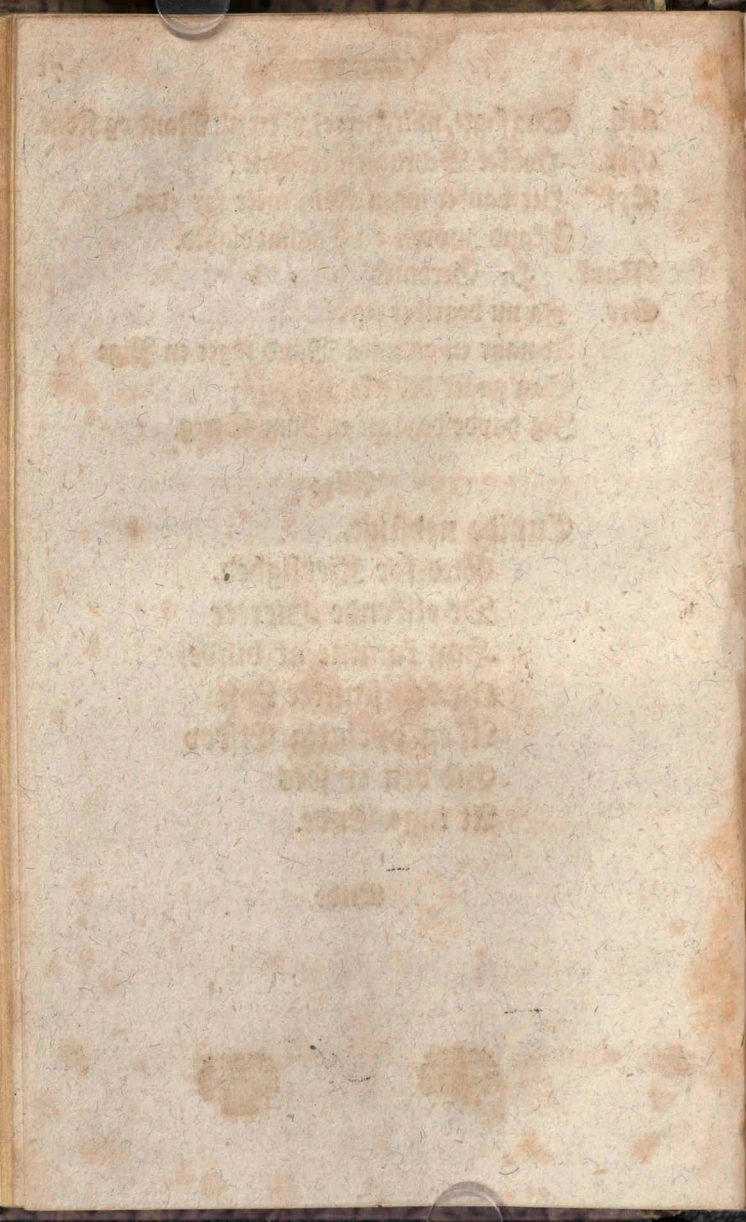
Ger. Ja nu begriber jeg
 At naar en gammel Mand tager en Pige
 Saa gaaer det ikke got,
 Jeg havde begaaet en dum Streg.

Alle:

Cupido nedstige,
 Gud for Kierlighed,
 De elskende Hierter
 Han komme at binde
 Og den smukke Lyst
 Af en oprigtig Elskov
 Sid den ey sees
 At tage Ende.

Ende.

L'AMORE ARTIGIANO.

Operetta Comica,

Da rappresentarsi
ful

Regio Teatro Danese,

Il Carnovale dell' Anno 1762.

De

foreløste

Haandverksfolk.

Et lystigt

Musicalsk Skue = Spil,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

efter Nye-Aar 1762.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Personaggi:

Bernardo vecchio calzolaro.

Il Sigr. *Pellegrino Gaggiotti*, in actual Servizio di S. M. Il Rè di Danimarca, Norvegia &c.

Rosina Figlia di Bernardo che fa la Sattora.

La Sigr. *Vittoria Galeotti*.

Giannino legnajuolo.

Il Sigr. *Antonio Boscoli*.

Tita. Fabro.

Il Sigr. *Giuseppe Secchioni*.

Angiolina. Vedova d'uno Stagnaro.

Il Sigr. *Giano Musled*.

Una Serva d'Angiolina.

Tre Scolare di Rosina.

Varj Garzoni dei tre Mastri Artigiani.

Un Cameriere d'una Signora:

Varj Camerieri d'una Osteria.

} non
par-
lano.

La Musica del Sigr. *Gaetano Latilla*, Mastro del pio Ospitale della pietà di Venezia.

Atto

Personer:

Bernhard. En gammel Skoemager.

Msr. Peregrin Gaggiotti, Cabinet-Sanger hos Hans Majestæt Kongen af Danmark og Norge &c.

Rosine, en Dotter af Bernhard som agerer Stræderffe.

Madfelle Victoria Galeotti.

Jens, en Smedker.

Msr. Anton Boscoli.

Baptist. En Smed.

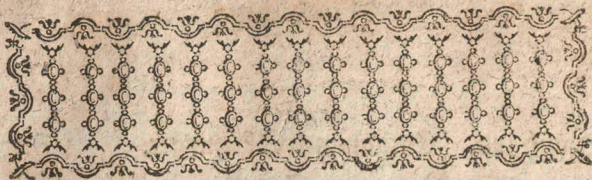
Msr. Joseph Secchioni.

Engelke, en Kandestober-Enke.

Msr. Jens Musted.

En Tieneste-Pige hos Engelke	}taler }ikke.
Trende Sney-Piger hos Rosine	
Dreng hos de tre Haandverks Mestere.	
En Kammer-Tiener hos en Madame.	
Kammer-Tienere i et Bertshuus.	

Musikken er af Sr. Gaetano Latilla; Capelmester ved Opfostrings-Hospitalet, della pietà kaldet, i Benedig.

Atto Primo.

Scena Prima.

*Piazzetta con varie case e Botteghe ancora
chiusse.*

*Vedesi appena l'alba ed a poco a poco si v'è
rischiarendo.*

Rosina apre la finestra, e si fa vedere: Poi Angiolina fa lo stesso nell'abitazione sua, dirimpetto a quella della Rosina; Poi Giannino viene di Strada, suonando il Chitarrino e cantando.

Rosina. *(apre la finestra, e si fa vedere.)*
Bella cosa gli è il vedere
Spuntar l'alba in sul mattino;
Ma se passa il mio Giannino,
Fugge l'alba e spunta il sol.

Angiolina.

(apre la finestra, e si fa vedere.)
Sorge l'alba, e stò a vedere
Far il sole il suo cammino;
Ma dagli occhi di Giannino
Vinta è l'alba, e vinto è il sol.

Første Act.

Første Scene.

En liden Plads med adskillige Huuse og Boder,
som endna ere tillukte.

Det lakker mod Dagen, og bliver lidt efter
lidt lysere.

Rosine aabner Vinduets, og lader sig see: Derefter
gier Engelke det samme i hendes Boepæl, lige
over for Rosine; Siden kommer Jens fra Gar-
den, spillende paa sit Kithar og syngende.

Rosine. (aabner Vinduets og seer ud.)
Det er en deylig Ting at see Mor-
genrøden om Morgenens; Men
dersom min Jenseman kom-
mer, da flyer Morgenrøden, og
Solen pipper frem.

Engelke.

(aabner Vinduets, og seer ud.)
Morgenrøden opkommer, og jeg seer
Solen giøre sin Gang; Men baade
Morgenrøden og Solen overvindes
af lille Jenses Dye.

A 2. Pria ch'io vada al mio lavoro,
Deh vedessi il mio tesoro,
Deh venisse il mio bel sol.

(*Giannino col Chitarrino si ferma a mezza la Piazzetta, e suona e canta, addrizzando gli occhi ed il canto dalla Parte di Rosina.*)

Gian. Non posso riposar, non trovo loco,
Cerco qualche ristoro alla frescura.
Ma dove i' vado, porto meco il foco,
Ed è il Mantice mio fra quelle mura.

Ang.) a 2. (Giannino amabile,
Ros.)) Sei pur piacevole!
Più caro Giovane
Di te non c'è.

Gian. Oh s'io potessi rinfrescarmi un poco,
Non morirei dall' amorosa arfura.
Amore, il tuo Giannin si raccomanda,
Fagli vedere il sol da questa banda.

Ros.) a 2. (Giannino amabile,
Ang.)) Sei pur godibile!
Più caro Giovane
Di te non c'è.

Gian. Zitto. Parmi vedere
Fra il chiarore dell' alba e delle stelle
La mia bella Rosina alla finestra.

Begge. Førend jeg gaaer til mit Arbejde,
 at kunde jeg faae min Skat at see,
 at viide min deylige Soel komme.

(Jens med sin Kithar bliver staaende midt paa
 Pladsen, og spiller og synger, vendende
 Dørene og Sangen til den Side hvor Ro-
 sine boer.)

Jens. Jeg har ingen Natte-Roe, jeg vted ikke det
 Sted jeg vil være, jeg søger en slags Forfrisk-
 ning i Svalen. Men hvor jeg gaaer, bærer jeg
 Jlden med mig, og min Blæse-Bælg er inden
 for disse Muure.

Eng.) (Elskværdige Jenseman, du er
 Ros.)^{a 2.} (dog behagelig! Der er ingen
 kiereere Mandsperson til end
 du.

Jens. Al dersom jeg kunde forfriske mig lidet da skulle
 jeg ikke døe af denne Kierligheds Brynde. Kier-
 lighed, din Jens recommenderer sig, lad ham
 see Solen fra denne Side.

Ros.) (Elskværdige Jenseman, du er
 Eng.)^{a 2.} (dog uheldig! Der er ingen
 kiereere Mandsperson til u-
 den du.

Jens. Eys. Mig synes ved Morgenrødens og
 Stjernernes Klarhed, at see min deylige Ro-
 sine ved Binduet.

Ros. Eh ehm - - -
(*si fa sentire.*)

Gian. Eh ehm - - -
(*le corrisponde, e si avvicina pian piano.*)

Ang. Briccone!
Sen v'è dalla Rosina.
Più non cura di me. Eh ehm - - -
(*si fa sentire.*)

Gian. (Per Bacco!
L'Angiolina mi vede, anch'ella è alzata.
Fingerò non vederla e non sentirla.)

Ros. (Con Giannino colei non vuol finirla.)

Gian. Rosina,
(*sotto la finestra piano.*)

Ros. Vita mia - - -
(*sotto voce.*)

Gian. Tuo Padre è alzato?

Ros. Credo che dorme ancora.

Ang. Oh che rabbia! Eh ehm - - -
(*tosse forte.*)

Ros. Senti? - - -
(*a Giannino piano.*)

Gian. La sento,
Ma di lei non m'importa:
Vieni un pò sulla porta.

Ros. Sì, m'aspetta.
(Voglio fare arrabbiar quella fraschetta.)

(*entra.*)

Scena

Ros. He Hem = = =

(lader sig høre.)

Jens. Hehem = = =

(svarer hende, og nærmer sig gandske sagte.)

Eng. Den Skielm! Han gaaer til Rosine. Han agter ikke meere om mig. He ham = = =

(lader sig høre.)

Jens. (Hillemænd! Engelse seer mig, hun er ogsaa opstaaet. Jeg vil lade som jeg ikke seer eller hører hende.)

Ros. (Det faaer heller aldrig Ende med hende og lille Jens.)

Jens. Rosine.

(sagte under Binduct.)

Ros. Mit Liv.

(sagte.)

Jens. Er din Fader opstaaet?

Ros. Jeg troer at han sover endnu.

Eng. Af hvilken Forbittrelse! He Hem = = =

(hører stærk.)

Ros. Hører du?

(sagte til Jens.)

Jens. Jeg hører hende, men jeg bryder mig ikke om hende: Kom lidt ned i Døren.

Ros. Ja, bie lidt. (Jeg vil giøre den Taske forbitret.)

(gaaer ind.)

Scena II.

Angiolina alla finestra, Giannino in istrada.

Gian. Pria d'andare a Bottega,
Quando posso vedere il mio tesoro,
Applico con più gusto al mio lavoro.

Ang. Ehi, Giannin.

Gian. Chi mi chiama?

(fingendo non vederla.)

Ang. Non mi vedi?

Gian. Sono ancora affonnato:

Non ci aveva abbadato.

Ang. (Ah sì, sì Briccone!

Hai perduta la vista in quel balcone.

Lo sò; per la Rosina m'ai lasciato,

Mà ti farò pentir, te lo prometto:

E farai mio marito a tuo dispetto.

(si ritira.)

Scena III.

Giannino solo.

Delle minaccie sue non hò paura:

Amo la mia Rosina, e a tutta forza

Io la voglio sposare.

Ma che fà che non viene?

Non vorrei, che suo Padre fosse alzato.

Temo, che il vicinato

Anden Scene.

Engelke ved Vinduet, Jens paa Gaden.

Jens. Naar jeg fand saae min Skat at see, forend jeg gaaer i mit Verksted, arbejder jeg med større Lyst.

Eng. Hey, lille Jens.

Jens. Hvem kalder paa mig?

(ladende som han ikke seer hende.)

Eng. Seer du mig ikke?

Jens. Jeg gaaer endnu med Sovnen i Døynene: Jeg agtede det ikke.

Eng. (Alf ja, ja din Skalk! Du har tabt dit Syn i hiint Vindue. Jeg veed det; Du har forladt mig for Rosine, men jeg skal komme dig til at fortryde det, jeg lover dig det: Og du skal, til Trods, blive min Mand, enten du vil eller ey.

(gaaer til Side.)

Tredie Scene.

Jens allene.

Jeg frygter ikke for hendes Trudsel: Jeg elsker min Rosine, og med al Magt vil jeg ægte hende. Men hvad bestiller hun, at hun ikke kommer? Jeg vilde ikke, at hendes Fader var opstaaet. Jeg frygter, at Naboelaugget mumler derom

ved

Mormori nel vedermi in questo loco,
 Mostrerò di passar, canterò un poco.
 Amor, tu mi fai far la mattinata,
 Scordomi la bottega ed il lavoro:
 Ma tu mi pagherai la mia giornata,
 Se ritorno a vedere il mio tesoro.
 Zitto mi pare . . .
 Parmi sentire . . .
 Veggo ad aprire.
 Zitto che viene
 Quella chetiene
 Schiavo il mio cor.

Scena IV.

Bernardo apre un pochino l'uscio della sua abitazione, e si fa vedere al Popolo, e non a Giannino.

Bern. (Chi è, che a quest'ora
 Viene a cantare?
 Zitto, se posso,
 Vò rilevare,
 Se alla Rosina
 Fanno amor.)

Gian. Anima bella
 (all'uscio.)

Gian.

ved at see mig paa dette Sted. Jeg vil lade
som jeg gaaer her forbi, jeg vil synge lidt.

Kierlighed du kommer mig paa denne Mor-
gen-Sang, jeg forglummer mit Be-
sted, og mit Arbejde: Men du vil
betale mig min Daglon, dersom jeg
igien faaer min Skat at see.

Lyk mig synes . . . = Mig synes
at høre . . . = Jeg seer Døren
aabnes. Lyk der kommer
den som holder mit Hierte
fængslet.

Fjerde Scene.

Bernhard aabner Døren paa Klem til sit
Huus, og lader sig see af Tilskuerne,
men ikke af Jens.

Bern. (Hvem er dette, som paa denne
Tid kommer her at synge? Lyk,
jeg vil opdage, i fald jeg kand, om
de gjør Amour til Rosine.)

Jens. Deylige Siel.

(ved Døren.)

Bern.

Bern. Luci leggiadre.

(con voce sottile.)

Gian. Dorme tuo Padre?

Bern. Dorme il Vecchione.

(come sopra.)

Gian. Vieni mia cara,

Vieni di fuor.

Bern. Ah disgraziato!

(esce e si scuopre.)

Gian. (Ah son gabbato!)

Bern. Cosa pretendi?

Gian. Niente, Signor.

Bern. Sei un Briccone.

Gian. Siete in error.

Vado a Bottega;

Mi vò spassando;

Vado cantando

Per buon'umor.

Amore, amaro, e la fortuna ingrata

Accordati si sono in fra di loro.

Amor mi fa sperare, e poi m'inganna;

Pare amica fortuna, ed è tiranna.

(parte.)

Scena V.

Bernardo, e poi Tita.

Bern. Canta, canta, birbone, a un legnajuolo
Non dò la mia figliuola.

Tita.

Bern. Yndige Dyrne.

(med en fin Stemme.)

Jens. Sovor din Fader?

Bern. Den Gamle sover.

(som tilforn.)

Jens. Kom Allerkjæreste, kom uden for.

Bern. Al Du Uforfammede!

(kommer ud og giver sig tilkiende.)

Jens. (Al jeg er bedraget!)

Bern. Hvad vil du have?

Jens. Indtet, min Herre!

Bern. Du er en Skielm.

Jens. I farer vild. Jeg gaaer til mit
Værksted: Jeg gaaer for Lyst og syn-
ger; fordi jeg er i god Humeur.

Den bitre Kierlighed, og den uangeneme Lykke
har foreenet sig tilsammen. Kierlighed kommer
mig til at haabe, og siden bedrager mig; Lyk-
ken synes gunstig, og er tyrannisk.

(gaaer bort.)

Femte Scene.

Bernhard, og siden Baptist.

Bern. Syng, syng, din Prækter, jeg giver ikk
min Dotter til en Snekker.

Bapt.

Tit.

(apre la porta della sua bottega ed esce.)

Buon dì mastro Bernardo.

Bern. Buon dì, Tita.

Tit. Cosa vuol dir, che ancora
Non aprite bottega?

Bern. Un insolente
Venuto è ad inquietarmi.

Tit. Sì hò sentito
Cantar quello sguajato,
Che con tutte vuol far l'innamorato.

(apre la balconata.)

Bern. Se torna ad insolentarmi,
Sò io quel che farò.

Tit. Non ci pensate.

(entra per la porta della Bottega e si fa subito vedere alla Balconata.)

La cura a me lasciate:

Se lo veggio passar, con questo spiedo
L'infilzo a dirittura.

Anch'io vuo maritarmi,

E vorrei lusingarmi,

Se la figliuola maritar pensaste

Che a me non la negaste.

Bern. (Che bel modo

Di chiedere una figlia!)

Ma il sole è alzato, e ancora non si vedono

A ve-

Bapt.

(Aabner Døren til sit Verksted og kommer ud.)
God Dag, Mester Bernhard.

Bern. God Dag, Baptist.

Bapt. Hvad vil dette sige, at J endnu ikke lukker
jeres Verksted op?

Bern. En Uforfæmmet er kommen at forstyrre min
Roe.

Bapt. Ja, jeg har hørt den Erabat synge, som lø-
ber og vil gjøre sig lækker for alle Fruentimmer.
(Aabner Vinduet paa sit Huus.)

Bern. Dersom han kommer igien til mig med sine
Grovheder, veed jeg hvad jeg vil gjøre.

Bapt. Tænk ikke derpaa.

(Gaaer ind igiennem Døren til Verkstedet,
og lader sig strax see ved Vinduet.)

Lad mig sørge derfor: Dersom jeg seer ham
komme her forbi, sætter jeg ham lige paa dette
Spid. Jeg vil ogsaa gifte mig, og jeg vilde
smigre mig selv, i fald J tænkte til at gifte je-
res Dotter bort, at J ikke nægtede mig
hende.

Bern. (Hvilken denlig Maade at begiere en Mands
Dotter paa.) Men Solen er opstanden, og
endnu seer man ikke Drengene komme! Af de

B

ere

A venire i Garzoni!
 Oh fono i gran bricconi! la bottega
 Stamane aprirò io.

*(entra in casa, poi apre di dentro la balconata
 della bottega, e fà la solita mostra di
 scarpe.)*

Tit. Eha, Garzoni!

*(escendo dalla bottega col cassettino nel braccio
 co' li Strumenti.)*

Presto il foco accendete alla fucina:
 Quel ferro arroventate, e quando torno
 Fate che sia tagliato.

(torna in bottega.)

Bern. (Tita è un buon Artigiano,
(della balconata.)

Mà è un giovine ancor ei senza giudizio;
 Gli piace il vino, e delle carte hà il vizio.)

Tit. Così, Mastro Bernardo,
 Come dicea, ci parleremmo.

(tornando ad escir della bottega.)

Bern. Bene,
 C'è tempo.

Tit. Ah! che ne dite.

Bern. Eh pensate, fratello,
(sortendo dalla Bottega.)

Prima di maritarvi a far cervello.

Tit. Oh l'hò fatto, l'hò fatto,
 Mastro Bernardo, fu la mia parola . . .
 Mecco non staria mal vostra figliuola.

ere nogle store Slynkler! I denne Morgen skal jeg lukke Boden op.

(gaaer ind, siden aabner Vinduet inden for, og sætter de sædvanlige Skoe ud til Skildt.)

Bapt. Hey, Dreng!

(Kommende ud af Verkstedet med Caffen paa Armen, hvorudi Verktoyet er.)

Bær snart og blæs Ilden op paa Essen: Gjør dette Jern gloende, og naar jeg kommer hient igien, da mag at det er afhuggen.

(gaaer ind igien.)

Bern. (Baptist er en god Mester; Men han er ogsaa ung uden Forstand: Han har Lyst til et Glas Biin, og har den Lyde at han spiller et Slag Kort.)

Bapt. Nu da, Mester Bernhard, som I sagde, vi skulle tales ved.

(Kommer igien ud af Verkstedet.)

Bern. Vel, det er Tiid.

Bapt. Ak! Hvad siger I derom?

Bern. Ey! tænk paa, Broer lille,

(gaaende uden for.)

førend I gifter jer, at fatte Forstand.

Bapt. Ak jeg har fattet den, jeg har fattet den, Mester Bernhard, paa min Parole: jeres Dotter skulle ikke blive ilde faren med mig.

Da che penso a maritarmi,
 Principiato hò a governarmi.
 Son tre mesi che non gioco,
 Son tre di ch'io bevo poco:
 Hò lasciato ogni altro vizio,
 E giudizio voglio far.
 Ci vedremo, parleremo,
 Ci potremo accomodar.
 (*parte.*)

Scena VI

Bernardo solo.

Tre mesi che non gioco,
 Tre di che bevo poco:
 C'è molto da fidarsi
 Che duri il buon pensier di governarsi.
 Oh sei quì Poltronaccio?
 (*al Garzone che arriva.*)
 Par ti sia questa l'ora
 Di venire a Bottega? Un'altra volta
 Che tardi a questo segno,
 Romperti io voglio sulla schiena un legno.
 Và dammi quelle scarpe
 Di Madama Costanza.
 Eh ti farò ben io cambiare usanza.
 (*il Garzone entra in bottega.*)

Pover

Siden jeg fik i Sinde at gifte mig, har jeg begyndt at tvinge mig. I tre Maaneder har jeg ikke spillet, i tre Dage har jeg drukket meget lidet; jeg har forladt al anden Last, og vil nu fatte Forstand. Vi sees, vi tales ved; vi skal nok komme overeens.

(gaaer bort.)

Siette Scene.

Bernhard alleene.

Tre Dage ikke spillet; tre Dage drukket lidet; det er meget at forlade sig til, at den gode Tanke skal vedvare med at tvinge sig. Ak er du der, din doovne Erabat?

(til Drengen som kommer.)

Synes dig dette er Tiid at komme i Berkstedet? En anden Gang du noler saa længe, skal jeg slaae en Kiep i Stykker paa din Ryg. Gaae tag mig de Skoe som tilhorer Madame Constance. En, jeg skal nok faae dig til at forandre Levemaade.

(Drengen gaaer ind i Boden.)

Stat.

Pover Padroni, Maistri dolenti!
 Tristi Garzoni, Ladri o insolenti;
 Chi ci schernisce, Chi ci tradisce;
 Sempre malanni, Sempre gridar.

*(mangiando viene il garzone colle scarpe
 richieste.)*

Sei affamato? Possa crepar.
 Giorni stentati Da noi si mena:
 Siam mal pagati, Siam strapazzati,
 E alla catena Dobbiamo star.
 Animalaccio! Brutto porcaccio,
 Fà il tuo dovere: Và a lavorar.

*(parte colle scarpe, ed il garzone si ritira in
 bottega.)*

Scena VII.

*Rosina esce di casa colla sua scolara, che porta
 i lavori.*

Ros. Via destati, cammina:
 Sei ancora affondata?
 Sei di sonno impastata! Ragazzaccia,
 Non mi far arrabbiare,
 Che le mani mi sento a pizzicare.
 (Pur troppo hò il diavolino,
 Che di dentro mi stuzzica e mi rode.)
 Vien mi dietro, cammina.

(alla ragazza avviandosi.)

Stakkels Husbonder, Sørgende Mestere i
Bedrøvelige Dreng, O uforstammede
Tyve:

En bespotter os, En anden forraa-
der os;
Altiid Ulykker, Altiid Skielden.

(Drengen kommer spisende med de for-
langte Skoe.)

Er du hungrig? Sid du crepere!
Mønsommelige Dage Har vi hos os:
Slet Betaling, Haard Medhand-
ling,
Og som en Bindehund Maae vi staae.
Grove Tølper! Hestige Sviin.
Gjør din Pligt: Gaae hen at ar-
bende.

(gaaer bort med Skoene, og Drengen
vender igien til Verkstedet.)

Syvende Scene.

Rosine kommer ud af hendes Huus med hendes
Sye-Pige, som bærer Sye-Tøy,

Ros. Fort vaag op, tag Beenene med dig: Er du
endnu søvrig? Du er sammensat af bare Søvnl!
Tos, gjør mig ikke Hovedet kruset; thi jeg merker
mine Hænder kløer. (Jeg har desværre en lille
Dievel indvortes som stikker og gnaver mig.)
Følg mig efter, brug Beenene.

(til Pigen i det hun gaaer.)

Scena VIII.

*Giannino, e detta.**Gian.* Dove, Dove, Rosina?*Ros.* Oh gioja bella!

Vò a portar dei abiti alle avventore.

Gian. I' hò da darti

Una nuova, che spero

Ti piacerà.

Ros. Mio Padre

Ti diè buone Speranze?

Gian. Oh Sì, tuo Padre

Mi diede in ver delle speranze tante!

Mi hà scacciato da lui, come un birbante.

Ros. E che nuova mi porti?*Gian.* Vedi là

Quella bottega, che da quattro mesi

E' ancora spigionata? Io l'hò presa,

Per farvi il mio mestiere,

Per poterti vedere,

Ros. Sì, sì, bravo davvero,

E quando l'aprirai?

Gian. Sta mane; or ora,

Ecco le chiavi, osserva:

Le hò avute dal Padrone.

Ros. Ed io fu quel balcone

Mi porrò a lavorare,

E ci potrem guardare.

Gian.

Ottende Scene.

Jens og den forrige.

Jens. Hvorhen, hvorhen, Rosine?

Ros. Af min deylige Skat! Jeg gaaer hen at bringe Klæder til dem jeg sner for.

Jens. Jeg har en nye Tidende at bringe dig, som jeg haaber skal behage dig.

Ros. Har min Fader givet dig god Forhaabning?

Jens. Af ja, din Fader har i Sandhed givet mig store Forhaabninger! Han har jaget mig fra sig, som en Stoder.

Ros. Og hvad Nyt bringer du mig?

Jens. Seer du hisset den Bod, som for fire Maa-
neder har været til Leye, og endnu staaer ledig?
Jeg har taget den, for at drive mit Haands-
værk derudi, for at kunde have dig for Døynene.

Ros. Ja, ja, det er i Sandhed brav. Og naar vil du lukke op?

Jens. I denne Morgen; Nu paa Timen. See der er Nøglerne, betragt: jeg har faaet dem af Berten.

Ros. Og jeg vil da sætte mig til at arbejnde i dette Vindue, saa kand vi see til hinanden.

Gian. E qualche volta
Dirci una parolina.

Ros. Sì, al dispetto di Tita, e d'Angiolina.

Gian. Cosa dirà tuo Padre?

Ros. E che hà da dire?

Gian. Sta mane, a dir il vero,
Mi hà un pò fatto adirar.

Ros. Caro Giannino,
Abbi un pò pazienza. Sei ficuro,
Ch'io ti vò ben di core, e che mio Padre
Può dire, può gridar, può bastonarmi,
Che se mio tu non sei, vò ad annegarmi.

(parte colla ragazza.)

Scena IX.

Giannino solo.

Che tu sia benedetta!

Propio la mi vuol ben, ma di quel buono

Propio contento sono

D'aver preso Bottega in questo fito,

Quanti babbei si morderanno il dito!

Lavorando i' starò qui.

La Rosina starà lì:

Un' occhiata al mio lavoro;

Un' occhiata al mio tesoro.

Oh che gusto! Oh che piacer!

Sarò

- Jens. Og undertiden tale et lille Ord tilfammen.
 Kos. Ja, til Trods for Baptist og Engelke.
 Jens. Hvad vil din Fader sige?
 Kos. Og hvad har han at sige?
 Jens. I denne Morgen, sandt at sige, har han gjort mig lidt vred.
 Kos. Min kiere lille Jens, hav lidt Saalmodighed. Vær vis paa, at jeg elsker dig af Hiertet, og at min Fader kan sige, kan skielde, slaae mig, At dersom du ikke bliver min, vil jeg gaae hen at drukne mig selv.
 (Gaaer bort med Pigen.)

Niende Scene.

Jens alleene.

Gid det gaae dig vel! Hun meener mig det egentlig vel, og det med noget godt. Jeg er virkelig fornøyet over at jeg har taget mit Børksted i denne Egn. Hvor mange Toffer skal ikke bide sig i Fingrene!

Naar jeg arbejder, vil jeg staae her. Rosine skal staae; hissed. Et Dnekast til mit Arbende; Et Dnekast til min Skat. Af hvilken Blæde, hvilken Fornøvelse!

Jeg

Sarò in faccia, caro bene,
 E vedrò chi v`à, chi viene:
 Della cara gioia mia
 Gelosia non potrò aver.
 (*parte.*)

Scena X.

*Angiolina sgridando la sua serva, dandogli
 la granata in mano.*

Io ti dico Pettegola, che vadi
 A spazzare e ripulir la cucina.
 Io pago i miei denari:
 Voglio essere servita.

*(con forza, alla serva che parte di mala
 voglia.)*

Maledette servaccie; a una Padrona
 Che marito non hà
 Vorrebbero mangiarle
 Il pane a tradimento. Or che speravo
 D'aver il mio Giannino; quella frasca
 Di Rosina me l'ha affatto suiato.
 M`a la farò pentir, quell' insolente.
 Oh appunto eccola quì: vuò sostenermi,
 E far veder chi sono.

(E si turba, e si mette in sostenutezza.)

Scena

Jeg vil være dig i Ønsynet, allerkierreste,
og jeg vil see hvem der gaaer, og
hvem der kommer. Jeg kan ingen
Mistanke have om min kiere Elskat.

(gaaer bort.)

Tiende Scene.

Engelke stieldende paa sin Tieneste-Pige,
givende hende en Kost i
Haanden.

Jeg siger dig, Tøs, at du skal gaae hen at feje og
giøre Kioffenet reent: Jeg betaler mine Pen-
ge: Jeg vil have Tieneste af dig.

(med Hidsighed, til Pigen, som gaaer
med en bød Billie.)

De forbandede Tieneste-Piger; de vil æde
Brødet fra en Kone der ingen Mand har, med
Sorræderie. Nu da jeg haabede at eye min
lille Jens, har denne Tøs Rosine gjort mig
ham gandske affpænstig. Men jeg skal komme
hende til at fortryde det, den Uforstammede.
Ik see der er hun just: Jeg vil sætte en alvorlig
Mine op, og lade see hvem jeg er.

(hun forvirres, og sætter sig i Gravitet.)

Scena XI.

*Angiolina, e Rosina che dopo essersi accorta della
sostenutezza dell'altra, dice:*

Ros. (La tigre! è sulle sue! non hò paura.)

Ang. (Ne meno, la sfacciata mi saluta!)

Ros. (Oh che fumo! Per un pò di denaro,
Che il suo marito vecchio le ha lasciato.)

Ang. M'hai portato il vestito?

Ros. (M'hai portato!
Che arroganza! Ma vuò dissimulare.)
Ehi ragazza, non senti?

(chiamando la scolara.)

Ang. (Maledetta!)

Ros. Parla con te. Dagli quel abito.

(la scolara porge l'abito ad Angiolina.)

(Non mi vuò incomodare
Fra lei e me non v'è gran differenza:
Alfine poi mio Padre è un Calzolaro;
Suo marito non fù che uno Stagnaro.)

Ang. Ohibò. Questo è un vestito rovinato:
Oh che robba!

Ros. Un vestito rivoltato!

Ang. O rivoltato o nò:
Così non lo volea.

L'avrei dato al Sartor, se ciò credea.

(getta il vestito.)

Ros.

Ellevte Scene.

Engelke, og Rosine som efter at han er bleven den andens Alvorlighed var, siger:

Ros. (Den Tiger! er saa modig! Jeg er ikke bange!)

Eng. (Den Uforskammede hilser mig ikke engang!)

Ros. (Af hvilken Stank! For nogle faae Skillinger hendes Mand har efterladt hende.)

Eng. Har du bragt mig Klædningen?

Ros. (Har du bragt mig! Hvilken Stolthed! Men jeg vil holde gode Miner.) Hey Pige, hører du ikke?

(Kaldende sin Pige.)

Eng. (Den Forbandede!)

Ros. Huh taler til dig. Giv hende den Klædning, (Pigen rækker Engelke Klædningen.)

(Jeg vil ikke umage mig. Imellem hende og mig er ikke stor Forskiel: Min Fader er dog endelig en Skomager; Hendes Mand var ikke uden en Randestøber.)

Eng. Fy! Denne Klædning er reent fordærvet: Af hvilket Tøy!

Ros. En vendt Klædning!

Eng. Enten vendt eller ikke: Saaledes vilde jeg ikke havt den. Jeg ville givet den til en Skræder, dersom jeg havde tænkt dette.

(Kaster Klædningen fra sig.)

Ros.

Ros. Eh se lo provi.
(con Ironia.)

Ang. Non voglio.

Ros. Via mò.
(come sopra.)

Ang. Vattene via di quà.

Ros. Così mi tratta?
Una Sarta par mia tratta così?
Sono stata una pazza a venir qui.
Servo le prime Dame,
Scrvo le Cittadine,
Ed hò piena la c fa
D'abiti di Velluto e di Broccato:
Altro che questo straccio rivoltato?
(strapazza il vestito.)

Hò servito le prime Signore,
E son tutte contente di me,
E hò imparato da un bravo Sartore
Da Monsieur Sganarelle francè.
E' famosa la mia abilità,
E bandiera di me non si fà.

Ragazza, fanciulla,
Qual ella mi vede
La testa mi frulla
Più ch' ella non crede.

Ros. En! prøv den.

(med Spodskhed.)

Eng. Jeg vil ikke.

Ros. Nu da dog.

(som tilføra.)

Eng. Påf dig bort herfra.

Ros. Handler J saaledes med mig? En Skræder-
ske af min Liige tracterer J saaledes? Jeg har
været en Bief, at jeg er kommen hid. Jeg
betiener de fornemmeste Damer, jeg tiener for-
nemme Borger-Koner, og har mit Huus fuld
med Klædninger af Fløiel og Brocade: Andet
end denne lumpne vendte Klædning!

(slider i Klædningen.)

Jeg har syet for de fornemmeste Da-
mer, og de ere alle fornøiede
med mig, og jeg har lært hos en
brav Skræder, hos Monsieur Ega-
narelle Francoi. Min Ferdighed
er bekiendt, og der falder ingen
Skræder-Klude af hos mig.

Pige eller Tomsfrue, som hun seer mig,
det primer i min Bænde, mere end
hun tænker. Behold hun, Mada-

E

me

Si tenga, Signora,
La sua nobiltà.

Rosina Sartora

Più quì non verrà.

(parte.)

Ang. Oh che ardità, insolente! appena è nata
Che vuol fare con tutti la graziosa!

Mà avrà che far con me, la schizzignosa.

(parte.)

Scena XII.

Piazzetta, come nelle Scene antecedenti, colle Botteghe aperte del Fabro, e del Calzolajo, e di più in mezzo la Bottega aperta di Legnajuolo col Banco fuori, e varie tavole, ed istrumenti di cotal arte. Fuori della Bottega del Fabro una picciola incudine; e fuori di quella del Calzolajo una Pietra, su cui tali artisti sogliono battere il cuojo; Di quà e di là le case come prima.

Bernardo al picciolo Banchetto di fuori a sedere, lavorando nelle sue scarpe. Tita presso l'incudine affottigliando un ferro prima colla lima, poi col martello. Giannino al suo Banco preparando tavole per i suoi lavori, segnando e battendo a misura del suo bisogno, poi Angiolina colla sua serva, poi Rosina colla sua Scolara.

me, hendes Adelskab. Rosine
Stræderste, kommer her ikke mere.

(gaaer bort.)

Eng. Af hvilken Forrovighed, den Uforfammede!
Neppe er hun krogen af Skallen, at hun vil
giøre sig lækker med alle! Men hun skal have
med mig at bestille, den Ubehøvlede.

(gaaer bort.)

Solgte Scene.

En liden Plads, som i de foregaaende Scener,
med aabne Boder for Smeden, og for
Skoemageren, og end videre i Midten
Snedkernes Bod aaben, med Høvlebænk
uden for, adskillige Bræder, og Redska-
ber til dette Haandværk. Uden for Sme-
dens Bod, en liden Ambolt; Og uden for
Skoemagerens, en Steen, paa hvilken lig-
ge Mestere pleyer at banke Læderet; Sis-
sed og her Zuuse, som tilforn.

Bernhard ved en liden Bænk uden for sidde-
de og arbeydende paa sine Skoe. Baptiste
ved Ambolten giørende et Stykke Jern-
tynd, først med Siilen, siden med Sam-
meren. Jens ved sin Høvle-Bænk lavens-
de Bræder til hans Arbeyde, tegnende og
bankende estersom behøves; Siden Eng-
gelke med hendes Pige, derefter
Rosine med hendes Syepige.

Tit. Mastro Bernardo.

(lavorando.)

Bern. Che hai di nuovo, Tita?

(lavorando.)

Tit. Novità non ne mancano. Imolconi
S'accostano alla Carne.

Bern. In questa Piazza
Non ci sono carogne.

Tit. Non ce n'erano.
Dite, come v'è detto.

Bern. Sì, hai ragione,
Si sente il puzzo.

Gian. (Intendo il loro gergo:
Ma fingo non capir.)

Bern. Tita?

Tit. Che dite?

Bern. Voi conoscerete
Qualche buon murator.

Tit. Si ne conosco.

Bern. Trovatemene uno.

Tit. Perché fare?

Bern. Perché v'è far murare
La finestra quì sopra.

Tit. Vi spaventano
I Guffi, e i barbaggiani.

Bern. Hò paura dei venti tramontani.

Tit.

Bapt. Mester Bernhard.

(arbejdende.)

Bern. Hvad har du for Nytt, Baptift?

(arbejdende.)

Bapt. Nytt fattes der ikke af. Fluerne nærmer sig til Riødet.

Bern. Paa denne Plads er ingen døde Legemer.

Bapt. Der var ingen. Tael, som J bør tale.

Bern. Ja, du har Ret, man lugter Stanken.

Jens. (Jeg forstaaer deres Snak: Men jeg lader som jeg ikke begriber den.)

Bern. Baptift?

Bapt. Hvad siger J?

Bern. Kiender J vel nogen god Muurmester?

Bapt. Jo jeg kiender een.

Bern. Leed mig een op.

Bapt. Hvorfore?

Bern. Fordi jeg vil lade muure dette Bindue til her oven paa.

Bapt. J er vel bange for Aftenbakker og Natugler.

Bern. Jeg frygter for nordlige Vinde.

Tit. Oh si stava pur bene!

Questa nostra Piazzetta è divenuta
Una Stalla, un Porcile, un letamajo.

Gian. (Questo insolente sfuzzica il Vespajo.)

Bern. Siam pieni di Sozzure.

Tit. Pieni di piallature e segature.

Gian. Non serve il taroccare.

(avanzandosi.)

Pago la mia pigione, e ci vò stare.

(a Bern: e Tita.)

Bern. E chi parla con voi?

(a Giannino.)

Tit. Con chi l'avete?

(a Giannino.)

Gian. Se sciocco mi credete

Voi l'avete sbagliata in verità.

Io vi risponderò come che v'è.

(come sopra.)

Tit. Mastro Bernardo, ajuto.

(lavorando.)

Tita, Tita.

Io tremo di paura.

(lavorando.)

Gian. (Andrò, dove s'aspetta a dirittura.)

(torna al suo lavoro.)

Bern. Questo cuoio è duro duro:
Non v'è ben se non si pesta.

Oh

Bapt. Ak vi levede dog vel tilforn! Denne vores Plads er bleven til en Stald, en Sviinestie, og Møgdynge.

Jens. (Bremisen stikker denne Uforskammede.)

Bern. Vi ere opfyldt med Skarn og Ureenheder.

Bapt. Med Hovelspaaner og Saugespaaner.

Jens. Her behøves ingen Puffen.

(nærmende sig.)

Jeg betaler min Løye, og jeg vil boe her.

(til Bern. og Bapt.)

Bern. Og hvem taler til jer?

(til Jens.)

Bapt. Hvem har I det med?

(til Jens.)

Jens. Dersom I tænker jeg er en Tøsse, da har I i Sandhed taget Fejl. Jeg skal svare jer som jer tilkommer.

(som tilforn.)

Bapt. Mester Bernhard, Gevalt!

(arbejdende.)

Bern. Baptist, Baptist. Jeg skielver af Frygt.

(i det han arbejder.)

Jens. (Jeg skal gaae lige hen hvor forlanges.)

(vender om igien til sit Arbejde.)

Bern. Dette Læder er meget haard, det duer ikke, uden det bliver banket.

Oh vi fosse quì una testa!
La vorrei affottigliar.

(battendo il cuoio sulla pietra.)

Tit. Questo ferro è ancora grosso,
Hà bisogno di martello,
Oh vi fosse quì un cervello
Da picchiare e da schizzar!

(battendo il ferro sull' incudine.)

Gian. Per quest' asse così toste,
Questi chiodi non son buoni:
Due corate, due Polmoni
Serviriano a conficar.

(battendo sopra d'un chiodo, per conficarlo in una tavola.)

Bern.)

Gian.) a 3. Insolente, Maledetto!

Tit.) Per dispetto vò picchiar,
(ciascheduno fa il suo lavoro picchiando.)

Ang. Mi consolo, Giannino garbato:
La fortuna propizia ti sia.

(passando.)

*(La Rosina mi dà gelosia;
Ma col tempo mi giova sperar.)*

(entra in casa colla serva.)

Gian. Non le bado, lascio dire,
Vò seguire a lavorar.

(battendo.)

Bern.

At var her et Hoved! da vilde jeg giøre det blød og tynd.

(bankende Læderet paa Steenen.)

Bapt. Dette Jern er endnu tyk, det behøver at hamres. At var her en Hierne at banke og at hamre.

(bankende Jernet paa Ambolten.)

Jens. Til disse saa tykke Bræder, ere slige Som ikke gode: Evende Indvolde og Lunger kunde de tiene til at heste.

(bankende paa et Som, for at heste det i et Bret.)

Bern.)

Jens.) a 3. Den Uforsskam. Den Forban-
Bapt.)) mede, dede,

Til Trods Vil jeg banke.

(Enhver forretter sit Arbejde bankende.)

Eng. Jeg fornøyer mig artige Jenseman: Lykken være dig gunstig.

(I det hun gaaer forbi.)

Rosine gjør mig mistænkelig; men med Tiden hjælper Haabet mig.

(gaaer ind med Pigen.)

Jens. Jeg agter dem ikke, jeg lader dem snakke, jeg vil blive ved at arbejnde.

(bankende.)

Bern.)
 Tit.) a 2. L'amorino graziosino
 Fà le belle innamorar.

(seguono tutti a battere come sopra.)

Ros. Quant' è vaga la bella Piazzetta!

(passando.)

Stà pur bene finita così!

E la notte non meno, che il di,
 Il mio bene potrò vagheggiar.

(entra in casa colla sua Scolara.)

Gian. Hò veduto il mio tesoro.

Al lavoro vò tornar.

(torna a lavorare battendo.)

Tit.)
 Bern.) a 2. Il moscone a quel boccone
 Non vedrassi ad attaccar.

(lavorando come sopra.)

Tit. Mastro Bernardo,

A vostra figlia

Ch' è da marito

Un buon Partito

Convien trovar.

Bern. A uno spiantato

Non la vò dar.

Tit. A un Calzolaro

L'accordereste?

Bern. L'accorderò.

Tit.

Bern. } a 2 Den yndige liden Kierlig-
 Bapt. } heds Geist stikker de smukke
 Piger i Brand.

(De bliver alle ved at banke, som forhen.)

Ros. Hvor behagelig er ikke denne dey-
 lige Blads!

(i det hun gaaer forbi)

Det lader vel at den er bygt saa-
 ledes! Jeg fand ligesaavel ved
 Natten, som ved Dagen beskue min
 Kiereste.

(gaaer ind med sin Eye-Pige.)

Jens. Jeg har seet min Skat. Jeg vil
 gaae til mit Arbejde.

(vender til Arbejdet og banker.)

Tit. } a 2. Man skal ingen Fluere see at
 Bern. } sætte sig paa denne Lækker-
 bidsten.

(arbejdende som tilforn.)

Tit. Mester Bernhard, man maae lede
 et godt Partie op for jeres Dotter,
 som er mandboren.

Bern. Til en Stynper vil jeg ikke gi-
 ve hende.

Tit. Vilde I vel overlade hende til en
 Skoemager?

Bern. Ja jeg vil.

Tit.

Tit. Se fosse un fabro?

Bern. Ci penserò.

Tit. E a un Falegname?

Bern. Questo poi nò.

Gian. Oh cospettone!

Sono un briccone?

(avanzandosi.)

Bern. Chi t'hà chiamato?

Tit. Chi t'hà cercato?

(alzandosi.)

Gian. Son pover' uomo

Ma galantuomo.

Bern.)

Tit.)

a 2. Må la Rosina

Non è per te.

Ros.

(alla finestra.)

Padre mio caro,

Siate bonino:

Il mio Giannino

Lo vò per me,

Bern. Insolentissima!

Dentro di là,

Tit. Quest'è bellissima.

Gian. Per Carità.

(a Bernardo.)

Tit. Om det var en Smed?

Bern. Jeg vil betænke mig derpaa.

Tit. End til en Suedker.

Bern. Nej dette dog ikke.

Jens. Af Hillemeænd! Er jeg en Stelm!

(nærmende sig.)

Bern. Hvem har kaldet dig?

Tit. Hvem har spurgt efter dig?

(reysende sig op.)

Jens. Jeg er en fattig Mand, men en ærlig Mand.

Bern. } a 2. Men Rosine er en for dig.

Tit.

Ros.

(ved Vinduet.)

Min kære Fader, vær barmhiertig:

Min lille Jens vil jeg have for mig.

Bern. Du Uforfammede! Ind fra Vinduet.

Tit. Det er meget smukt.

Jens. For Himlens Skyld.

(til Bernhard.)

Ang.

(alla finestra.)

Quella Pettegola,
Che vuol Giannino,
Quel bocconcino
Non averà.

Rof. Voi non c'entrate.

Ang. Non mi seccate.

Rof. Che Prepotenza!

Ang. Che impertinenza!

Bern.) (Garbate Giovani!

Gian.) a 3. (Quest'è un mal termine

Tit.) (D'inciviltà.

Rof.) Mi sento rodere,

Bern.) a 2. Mi sento fremere:

Quella Pettegola
Mi sentirà.

(entrano.)

Bern. Per tua cagione.

(a Giannino.)

Tit. Per te, birbone.

(a Giannino.)

Gian. Che modo è questo?

Mi maraviglio.

Tit.) Io ti configlio,

Bern.) a 2. Và via di quà.

Gian.

Eng.

(ved Vinduet.)

Den Tasse, som vil have lille
Jens, skal ikke nyde den Løf-
kerbidsken.

Ros.

J har intet derudi at sige:

Eng.

Gior mig ikke Hovedet kruset.

Ros.

Hvilken Sevast!

Eng.

Hvilken Uforstammenhed!

Bern.

)

Jens.

) a 3. J smukke Fruentimnere!

Tit.

)

Dette er et slet Maal
for Uhosflighed.

Ros.

)

) a 2. Det skierer i mig, jeg smyser:

Bern.

)

Den Tasse skal faae min
Mund at høre.

(de gaaer ind)

Bern.

For din Skyld.

(til Jens.)

Tit.

For dig, dit Skarn.

(til Jens.)

Jens.

Hvad er dette for en Maade?
Jeg forundrer mig.

Tit.

)

Bern.

)

) a 2. Jeg raader dig, gaaf bort
herfra.

Jens

Gian. Mi maraviglio.

Vò restar quà.

Bern Se la mi falta.

(alza il martello.)

Tit. Se la mi monta.

(alza il martello.)

Gian. Risposta pronta

Vi si darà.

(alza il martello.)

Ros.)

Ang.)

(dalle loro case correndo.)

Ah nò, non fate

Bestialità.

(si frappongono.)

Ros. Per l'Angiolina.

Ang. Per la Rosina.

Ros. Vò vendicarmi.

Ang. Vò soddisfarmi.

Ros.) Non provocarmi.

Ang.) a 2. Và via di quà.

(s'attaccano fra di loro.)

Bern.)

Gian.) a 3. Ah nò, non fate

Tit.) Bestialità.

Jens. Jeg forundrer mig, jeg vil blive her.

Bern. Dersom jeg bliver vred.

(Løfter paa Hammeren.)

Bapt. Dersom jeg bliver hid sig.

(Løfter Hammeren.)

Jens. Skal I faae hastig Svar.

(Løfter Hammeren.)

Ros.)

Eng.)

(Løbende ud af deres Boeliger.)

Al Ney, gjør ingen Grovheder.

(gaaer imellem.)

Ros. For Engelle,

Eng. For Rosine.

Ros. Vil jeg hevne mig.

Eng. Vil jeg stille min Brede.

Ros.)

Eng.)

a 2. Gjør mig ikke ophidsset. **Sat**
bort herfra.

(Saaer hinanden sat indbyrdes.)

Bern.)

Jens.)

Bapt.)

a 3. Al Ney gjør ingen Grovheder.

Tutti:

C'è entrato il Diavolo,
Non si può vivere.
Convien risolvere
S'hà da finir.

Mi sento rodere,
Mi sento fremere;
Convien risolvere
S'hà da finir.

Fine dell' Atto Primo.

Alle.

Der er Fanden løs, man kan ikke leve;
 Man maae gribe til en Slutning,
 man maae giøre Ende herpaa.

Det skierer i mig, jeg fryser; Man
 maae gribe til en Slutning', man
 maae giøre en Ende herpaa.

Ende paa den første Act.

Atto Secondo.

Scena Prima.

Stanza della casa di Bernardo, con tavolino per uso di Rosina, con varj Lavori del suo mestiere, e varie Sedie di Paglia.

Rosina con tre Scolare

Rosina. Presto, presto, a sedere, e a lavorare.

Orla tu questo telo.

(ad una Scolara.)

Tu unisci questa manica.

(ad un' altra Scolara.)

Tu menda questo taglio,

Ch'io hò fatto, non volendo, per isbaglio.

(alla terza Scolara.)

Non sò quel che mi faccia;

Ora per gelosia,

Per rabbia, e per dispetto

Son tutta foco.

Per farmela passar, canterò un poco.

*(siede, lavora e canta la Canzonetta
Veneziana che siegue.)*

Pute care, Pute belle,

Non ste tanto a sospirar.

Bona carne, e bona pele,

Chi sospira nò pol far.

Anden Act.

Første Scene.

En Stue i Bernhards Huus, med et et lidet Bord
til Rosine hendes Brug, med adskilligt Ar-
beyde af hendes Profession, og ad-
skillige Stole af Stræe.

Rosine med tre Sney-Piger.

Ros. Vær, snart, vær snart, hen at sidde, og at
arbejde. Som du denne Brede.

(til en Sney-Pige.)

Samle du dette Erme.

(til en anden Sney-Pige.)

Sney du dette Snit tilsammen, som jeg imod
min Billie har gjort, af Banvare.

(til den tredie Sney-Pige.)

Jeg veed ikke selv hvad jeg gjør: Nu af Jas-
lousie, og for Brede og til Trods er jeg bare
Ild. For at faae det til at gaae over, vil jeg
synge lidt.

(Sætter sig, arbejder, og synger følgende
Venetianske Viise.)

Kiere Piger, smukke Piger, gaaer ikke
saa meget og sukker. Den som
sukker kan ikke sætte got Riød, og
god Hud.

Via lavora, fraschetta.

Facciamola finita,

O ti dò la bacchetta in su le dita.

(ad una scolara.)

Co le smanie, e coi tormenti

Nò perdè la zoventù.

Or or non posso più.

Che impertinenza è questa!

Ti darò il bracciolare in su la testa.

(ad un'altra scolara.)

Co le smanie, e coi tormenti,

Non perdè la zoventù.

Disè i vostri sentimenti,

E sfogheve ancora vù.

Scena II.

Bernardo e Sudette.

Bern. Brava, così v'è bene.

Cantare e lavorare,

E non star sul balcone a civettare.

(a Rosina.)

Rosina. Prendi quest' altra manica.

Fà che ambe due sien beste.

(la getta ad una Scolara e prende un altro Lavoro.)

Bern. Quest' è il dover delle fanciulle oneste.

Rosina. Terminato quel Telo,

Farai L'orlo a quest' altro.

(Getta il telo in terra e la Scolara lo strascina a se, e prende un altro lavoro.)

Nu fort arbejnd, Tos. Lad os faae en Ende derpaa, eller jeg giver dig Stokken over Fingrene.

(til en Sney-Pige.)

Spild ikke Ungdommen med Vrgrelse og Bekymringer.

Net nu kan jeg ikke meere. Hvad er dette for en Uforskammenhed! Jeg skal give dig Allen over Hovedet.

(til en anden Skolar.)

Spild ikke Ungdommen med Vrgrelse og Bekymringer. Siig jeres Tanker, og udsøs ogsaa j eders Brede.

Anden Scene.

Bernhard og de forrige.

Bern. Brava, saaledes gaaer det got. Alt synge og at arbejnde, og ikke staae i Vinduet og gabe.

(til Rosine.)

Ros. Tag dette andet Erme. Mag at de begge bliver færdige.

(kaster det til en anden Skolar, og tager et andet Arbejnde for sig.)

Bern. Dette er skikkelige Fruentimmerss Pligt.

Ros. Naar denne Brede er til Ende, skal du somme me den anden.

(kaster Lærredet paa Jorden, og Skolaren river det til sig, og tager et andet Arbejnde.)

Bern. Un pò di Carità
Per la robba degli altri.

Rosina. Oh voi verrete
A insegnarmi il mestiere! Le vostre scarpe.
Di stoffa o pur guarnite
Le rendete davver belle, e pulite.

Bern. A proposito; Jo deggio
Fare un pajo di scarpe
Di drappo: Hai qualche cosa
Di grazioso da darmi?

Rosina. Sì, prendete
Due ritagli di raso,
E un pezzo di Broccato,
Che per voi con industria hò risparmiato.

Bern. Cara la mia figliuola,
Tu sei proprio un' oracolo;
E vuoi precipitarti,
E vuoi mal maritarti?
Giannin non è per te.

Rosina. Quello o nessuno.

Bern. Non vedi che colui
Non ti può mantener?

Rosina. Che importa a me?
Purch' ei fosse mio Sposo,

Starei sotto una scala,
Viver farei contenta

Col mio caro Giannin d'acqua e polenta

Bern.

Bern. En smule Medlidenhed med andres Tøy.

Kos. Na J skal komme at lære mig mit Haandverk!
Eders Sikke eller snorede Skoe leverer J, i
Sandhed smukke og reene tilbage.

Bern. Siden vi taler derom; jeg skal gjøre et par
Skoe af Tøy: Har du noget smukt at give
mig dertil?

Kos. Ja, tag der tvende stykker Atlask, og et styk-
ke Brocade! som jeg med Flid har sparet
for jer.

Bern. Min kiere Dotter, du er ret et Drakel: Og
du vil saaledes styrte dig selv, og gifte dig saa
slet? Jens er ikke for dig.

Kos. Enten ham, eller slet ingen.

Bern. Seer du ey, at han kan ikke underholde
dig?

Kos. Hvad bryder det mig? Naar han kun var
min Mand, ville jeg ligge, endogsaa under en
Trappe; med min kiere lille Jens ville jeg være
fornøyet at leve ved bare Vand og Brød.

Bern. Eh, Fraschetta, tant' altre
 Hanno detto così; ma poi col tempo,
 Cariche di miserie, e di Bambini
 Avrian dato l'amor per sei quattrini.

Per un mese col marito

La sposima allegra stà;
 Mà poi mangia il pan pentito,
 E rimedio più non v'hà.

Le Carrezze Le Finezze
 Son cambiate In bastonate.

E l'amore Se ne và,
 Fra dispetti E povertà.

Ma non è niente:

Vengono i figli:

O che dolori!

Quanti perigli!

Mamma del pane.

Pane non c'è.

Hò tanta fame:

Povera me!

Se ti mariti

Così farà,

Povera pazza,

Stà in libertà.

(*parze.*)

Scena

vern. Ey, din lille Tosse, saa mange andre har sagt det samme; Men siden med Tiden naar de ere blevne beladte med Glendigheder og med Børn, havde de gierne givet Kierligheden bort for fire Skilling.

For en Maanedes Tid lever den unge Brud lystig med hendes Mand; men siden æder hun hendes Brød med Fortrydelse, og ingen Forbedring kan vente. Caresserne og Artighederne forvandles til Stokkeprygel, og Kierligheden gaaer paa Døren, ved Foragt og Fattigdom. Men dette er endnu ingen Ting; Der kommer Børn: Ak hvilke Smerter! Hvor store Farer! Mama Brød! Der er intet Brød. Jeg er saa hungerrig: Ak jeg Stakket! Der som du gifter dig, vil det gaae saaledes. Stakkels Tosse, bliv i din Frihed.
(gaaer bort.)

Exedie

Scena III.

Rosina e le tre Scolare, come sopra.

Rosina. Fin che il Ciel mi conserva

Gli occhi, e le dita, di penar non temo.

Sì, lo voglio lo voglio, e lo vedremo.

Vespina, vammì un poco

A porre un ferro immantimente al foco.

(parte una Scolara.)

Dica pure mio Padre:

Jo voglio il mio Giannino, e se dovessi

Vivere in povertà, sotto un Bastone,

Dirò quello che dice il Canzone.

Naar Maden smager,

Man for sig tager:

Jeg er fornöyet

I Brudeseeng.

Betænk Ordsproget

Det med en Pige

Er ey saa lige

Som med en Dreng.

*(ritorna la Scolara, ch' era partita a parlare
all' orecchio di Rosina.)*

Rosina. Davvero? Il mio Giannino

Vuol venir a parlarmi? Dov'e' mio Padre?

E' partito? ci hò gusto.

(la Scolara risponde piano.)

Digli,

Tredie Scene.

Rosine og de tre Sye-Piger, som forhen.

Ros. Saa længe Himlen bevarer mig mine Dyne og Singre, frygter jeg ikke for at lide Nød. Ja, jeg vil have ham, jeg vil have ham, og vi vil tales ved. Bespine gaae mig et Dyebliq at sætte Persejernet straxen til Jiden.

(en Skolar gaaer bort.)

Lad min Fader kun snakke: Jeg vil have min lille Jens, om jeg end skulle leve i Armod under en Kriep, saa vil jeg sige, som der staer i Biisen.

(en Skolar som var gaaet bort, kommer tilbage for at sige Rosine noget sagte ved Dret.

Ros. Alvoerlig? Min lille Jens vil komme at tale med mig? Hvor er min Fader? Er han gaaet bort? Det er mig fiert.

(Pigen svarer sagte.)

Slig

Digli, che venga pur. Tu scalda il ferro,
 Mà di quà non tornar, se non ti chiamò.

(parte la Scolara.)

Lifetta, dal Merciajo

Vammi a comprar del Refe, e della seta.

(la Scolara parte.)

Tu vada dalla Contessa:

Dilli, se domattina

Vuol ch'io vada a provarle il suo vestito.

(la Scolara parte.)

A parlar con Giannino io mi consolo,

Mà parlare gli vò da sola a solo.

Scena IV.

Giannino e Rosina.

Gian. Rosina.

Ros. Vita mia,

Hai veduto mio Padre?

Gian. L'hò veduto

Andar con delle scarpe.

Ros. E il fabbro?

Gian. E' il fabbro anch' esso

Altrove a lavorare.

Ros. E' l'Angiolina

A venir ti hà veduto?

Gian. Quando son quì venuto,

Era chiuso il balcon.

Ros.

Sig ham, at han kand komme. Varm du
Fernet, men kom ikke ind, uden jeg kalder
dig.

(Pigen gaaer bort.)

Vifette gaae du mig hen til Kræmmeren at k sbe
Traad og Silke.

(Pigen gaaer bort.)

Gaae du til Comtessen: Siig hende, om hun
vil, at jeg i Morgen tiilig skal gaae hen og prøve
hendes Klædning.

(Pigen gaaer bort.)

Jeg fornøyer mig ved at tale med lille Jens;
men jeg vil tale med ham under fire Dyne.

Fjerde Scene.

Jens og Rosine.

Jens. Rosine.

Ros. Min Allerkiereſte, har du ſeet min Fader?

Jens. Jeg har ſeet ham gaae med nogle Skoe.

Ros. Og Smeden?

Jens. Smeden er ogsaa andenſteds at arbejnde.

Ros. Og Engelke har hun ey ſeet dig komme?

Jens. Da jeg kom var Vinduet lukket.

Ros.

Ros. Caro Giannino,
 Noi fiam perseguitati,
 Mà, al dispetto di tutti,
 Il ben, che ci vogliam, ce lo vorremo.

Gian. E se il Cielo vorrà, ci sposeremo.

Ros. Senti! Hò anch'io la mia dote,
 Ed hò il mio bisognetto.

Gian. Anch'io non isto mal, da poveretto.

Ros. Poi dall'avventore
 Qualche ajuto averò.
 Oh caro il mio Giannino,
 Voglio che facciam presto.

Gian. Per me son bell' e lesto.

Ros. Sento gente.

Gian. Gente sale la scala.
 Oimè! Chi mai farà?

Ros. Fossè mio Padre! Vattene di là.
 Presto, ccelati,

Gian. E poi?

Ros. Non mi fare arrabiar.

Gian. Fò quel che vuoi.

(passa in un'altra stanza.)

Ros. Min kiere lille Jens vi ere forfulgte, men til Trods for alle, det Gode vi vil hinanden vil vi dog alligevel.

Jens. Og efter Himlens Billie, vil vi gifte os sammen.

Ros. Hør engang! Jeg har min Medgift, og tillige mine smaae Fornødenheder.

Jens. Jeg staaer mig heller ikke ilde, af en fattig Karl at være.

Ros. Derforuden vil jeg faae nogen Hielp hos dem jeg syer for. Al min kiere lille Jens, jeg vil at vi maae skynde os.

Jens. Jeg for min Part er fix og færdig.

Ros. Jeg hører Folk.

Jens. Der kommer Folk op af Trappen. Al jeg Stakkel! Hvad vil der vel blive af?

Ros. Det kunde maaskee være min Fader! Pak dig, hissed hen. Bær snart, skiul dig.

Jens. Og siden?

Ros. Gjør mig ikke gal.

Jens. Jeg gjør hvad du vil.

(gaaer i et andet Kammer.)

Scena V.

Rosina, poi un Cameriere con un fagotto sotto il braccio, e Giannino ritirato, che di quand' in quando mette fuori la testa ingelosito.

Ros. Oh! chi è quì! Il Cameriere
 Della Contessa! Adesso sì che sono
 Nel imbroglio! Questi è un antico amante
 Che convienmi allettar per i miei fini.
 Onde mi spiace assai,
 Che Giannino è di là, che vede e sente.
 Mà e buon figliuolo che non dirà niente.
 Oh Lesbino! buon giorno, che buon vento?
 E' un altro abito nuovo?

(vuol prendere il fagotto, e lui in vece le prende la mano e le bacia.)

Non fate, può sorprenderci mio Padre.
 (Oh povera me!) date quà il fagotto.

(il Cameriere nel darle il fagotto vuole abbracciarla.)

State quieto vi dico.

(Non vorrei che Giannin se n'accorgesse.)

E bene hò inteso.

(guardando dentro al fagotto.)

Femte Scene.

Rosine, siden en Kammertiener med en Bylt
under Armen, og Jens assides, som nu og
da imellem, stikker Hovedet frem
af Jaloufie.

Ros. Na! hvem er der! Comtessens Kammertiener!
Nu er jeg ret i en Forvirring! Denne er
en gammel Galan, som jeg maae lokke paa
min Side, for mine Hensigters Skyld. Det
gior mig derfor meget ondt, at lille Jens er
hissed, som seer og horer. Men han er en
got Karl, som ikke vil sige noget. Na Les-
bino! God Dag, hvilken god Vind!
Er dette en anden nye Klædning?

(hun vil tage Bylten, og han i den sted tager
hendes Haand og kysser.)

Gior det ikke, min Fader kan komme over
os. (At jeg elendige!) Giv hid Bylten.

(Kammertieneren, i det han giver hende Bylten,
vil omfavne hende.)

Vær stille siger jeg jer. (Jeg ville ikke, at
lille Jens blev det var.) Nu vel, jeg har for-
staaet det.

(seende i Bylten.)

Dite alla Padrona,
Che ora farò da lei.

(il Cameriere gli fa delle grazie intorno.)
Ecco mio Padre.

(scansandosi, e fingendo timore.)
Andate in cortesia.

(il Cameriere vuol prenderle a forza ancora la
mano.)

(Vuol rovinarmi.)

(diffendendosi, e poi.)

Sì

(gli accorda di baciarle la mano.)

Andate via.

(il Cameriere parte.)

Scena VI.

Rosina, poi Giannino.

Ros. Spero, che il mio Giannino
Non avrà, nè veduto, nè sentito.

Gian. Servo suo.
(sdegnato in atto di partire.)

Ros. Cosa è stato?

Gian. Nulla. La reverisco.
(come sopra.)

Ros. Cosa son queste Scene,
Sai che ti voglio bene.

Gian. Sì, obbligato,
Se ti guardo mai più, sia bastonato.

Ros.

Siig til Fruen, at jeg strax skal være hos hende.

(Kammertieneren gjør hende Carasser.)

See der er min Fader.

(gaaende til Side, og ladende bange.)

Gaae for Himlens Skyld.

(Kammertieneren vil endnu tage Hendes Haand med Magt.)

(Han vil ødelegge mig.)

(forsvarende sig og derefter.)

Ja.

(tillader ham at kysse Haanden.)

Gaae bort.

(Kammertieneren gaaer bort.)

Siette Scene.

Rosine derefter Jens.

Ros. Jeg haaber, at min lille Jens hverken har hørt eller seet.

Jens. Hendes Tiener.

(vred i det han vil gaae bort.)

Ros. Hvad gaaer af dig?

Jens. Ingen Ting. Jeg siger Farvel.

(som tilforn.)

Ros. Hvad er dette for Optog? Du veed, at jeg vil dig vel.

Jens. Ja, jeg er Forbunden. Dersom jeg seer meere til dig, da gid jeg faae Hug.

Ros. A me, cane, assassino!

A me così favelli?

Gian. Ah son spedito.

Ros. Ma via, cosa t'hò fatto?

Gian. Hai tanta faccia

Ancor di domandarlo?

Cospetto! Lo vedrai, voglio ammazzarlo.

Ros. Chetati, mala grazia.

Gian. Maledetta!

Ros. Insolente!

Parla bene, che or'ora

Meno giù a precipizio.

(alza una Sedia, e lo minaccia.)

Gian. Anch'io, cospetto! perderò il Giudizio.

(alza anch'egli una Sedia.)

Ros. (Affè dice davvero. Colle buone

Vò pigliarlo per ora.)

Gian. (Hò la rabbia nel sen, che mi divora.)

Ros. Nol farò più, Giannino:

Via il mio bel Piccinino.

Vien dalla Rosa tua, che ti vuol bene.

Gian. (Ah resistere non sò; ceder conviene.)

Ros. Guardami.

Gian. Gioja mia,

Non mi dar Gelosia.

Ros. Non dubbitare.

Gian.

Ros. Til mig, dit Skarn, din Forræder! Til mig taler du saaledes?

Jens. Al det er ude med mig.

Ros. Men Snak, hvad har jeg gjort dig?

Jens. Har du saa stor Driftighed endnu at spørge derom? Hillemand! Du skal faae det at see, jeg vil slaae ham ihjel.

Ros. Giv dig til Taal, du uhøflige.

Jens. Du forbandede!

Ros. Du uforskammede! Tal med Beskedenhed; thi paa Timen slaaer jeg til for Gode.

(løfter en Stool op, og truer ham.)

Jens. Ogsaa jeg, for en Ulykke! taber min Forstand.

(han løfter ogsaa en Stool.)

Ros. (I Sandhed taler han Alvor. Jeg vil nu tage ham med det Gode.)

Jens. (Jeg har en Galensskab i mit Bryst, som opsluger mig.)

Ros. Jeg vil ikke gjøre det mere, lille Jens: Nu da min smukke lille Slut. Kom til din Rose, som vil holde af dig.

Jens. (Al jeg fand ikke staae imod, Jeg maae give efter.)

Ros. See paa mig.

Jens. Giv mig ingen Mistanke, min Skat.

Ros. Tvivl ikke.

Gian. Non mi far disperare.

Ros. Ti amo tanto,
Che or or per cagion tua divengo matta.
Caro,

Gian. Viscere mie.

Ros. La pace è fatta.
(con allegrezza.)

Gian. Quando verrà quel giorno,
Che senza soggezion potrò goderti.

Ros. Presto, se il ciel vorrà,
Amami e non temer che il dì verrà.

Ti hò voluto sempre bene:

Te ne voglio più che mai.

Ah briccone, tu lo sai,

E vuoi farmi taroccar.

O benedetto	Quel visino,
Si ritondetto,	Si galantino.
Che bei balletti,	Che bei Scherzetti.
Che bei rifetti	Vogliamo far.
Non vedo l'ora	Non posso star.

(parte.)

Gian. Ora sì posso dire

D'essere fin agli occhi innamorato.

Lasciarla avea giurato,

E a cascar tornai presto. Ah vita mia,

Sono nelle tue mani. Abbi pietà.

Non mi dar gelosia per carità.

(parte.)

Jens. Gjør mig ikke fortvivlet.

Ros. Jeg elsker dig saa høyt, at jeg, ret strax for din Skyld, bliver taabelig. Kiære.

Jens. Min Allerkiereste.

Ros. Freden er sluttet,

(med Lystighed.)

Jens. Naar skal den Dag komme, at jeg uden Undseelse kan nyde dig.

Ros. Snart, dersom Himlen vil.

Jeg har altid elsket dig: Jeg elsker dig nu mere end nogen Tid. Ak din Skalk, du veed det, og vil komme mig til at bande:

Ak velsignet være dette saa runde og saa yndige lille Ansigt. Hvilke deylige Danse, hvilke deylige Lystigheder og Sielkerier vil vi gjøre. Jeg længes ret, og kan ikke oppebie Timen.

(gaaer bort.)

Jens. Ja nu kan jeg ret sige at være forelsket, lige op til Døynene. Jeg havde foret paa at forlade hende, og vendte saa hastig om igien til at falde. Ak mit Liv, jeg er i dine Hænder. Hav Medlidenhed. Giv mig ingen Mistanke, for Himlens Skyld.

(gaaer bort.)

Scena VII.

Bernardo e Tita, poi Angiolina.

Tit. Mastro Bernaado, che dite di quella
Contessa ispiritata?

Bern. A me pare una matta indiavolata.
Non la vuò più fervire:
Mi fa perder il tempo ed impazzire.

Tit. Dove andate, Angiolina.

(incontrandola.)

Ang. Alla Contessa,
Che hà un debito con me già da gran tempo.

Bern. Oh risparmiatè i passi.
Noi veniamo or di là, pareo impazzata.

Ang. Per qual cagion?

Tit. Sò tutto: è innamorata.

Ang. Di chi.

Tit. Del Cameriere:
E hà avuto Gelosia della Rosina.

Bern. Di mia figlia.

Tit. Di lei,

Bern. La mia Ragazza
Io sò che non è pazza.

Ang. Sì certo, la Rosina.
Veramente è bonina:
Ma se il Padre sen và poco distante,
Introduce in sua casa il caro amante,

Bern.

Syvende Scene.

Bernhard og Baptist, derefter Engelke.

Bapt. Mester Bernhard, hvad siger J om denne bandsatte Comtesse?

Bern. Mig kommer hun for, som en besat Tosse. Jeg vil ikke arbejnde for hende meere: Hun kommer mig til at spille Tiden og blive gal.

Bapt. Hvor gaaer J hen, Engelke?

(mødende hende.)

Eng. Til Comtessen, som jeg har nogle Penge til gode hos, for lang Tiid siden.

Bern. Na spar den Gang. Vi kommer nu nyelig derfra, hun lod til at være gal.

Eng. Af hvad Aarsag?

Bapt. Jeg veed Alting: Hun er forelsket.

Eng. I hvem?

Bapt. I Kammertieneren: Og hun er bleven jaloux over Rosine.

Bern. Over min Datter.

Bapt. Over hende.

Bern. Jeg veed at min Datter er ingen Gier.

Eng. Ja vist, Rosine er i Sandhed en got lille Pige: Men dersom hendes Fader gaaer lidet bort af Benen, fører hun den tiere Liebhaber ind i Huuset.

Bern.

Bern. Chi ?

Ang. Giannino.

Bern. Da lei ?

Ang. L'hò veduto testè cogli occhi miei.

Bern. Cospetto! Cospettone!

Voglio precipitare.

Tit. Mi promettete,

Se Giannin l'abbandonna,

Che Rosa farà mia ?

Bern. Sì, pèr dispetto

Per odio di colui, ve lo prometto.

Ang. Briccone; m'avea promesso,

E per lei mi hà mancato.

Tit. E che sì, che il vedete a voi tornato ?

(all' Angiolina.)

Ang. Voleffe il Ciel.

Tit. Lasciate operare a chi sà. Lo condurremo

Assieme all'osteria,

E faremo ch'ei beva in allegria.

Poi farò che rinnunzi la Rosina,

E mantenga la fede all' Angiolina.

Bern. Ci farete anche voi.

Ang. Le pare mie

Non vanno all'osteria.

Bern. Basta che vi troviate

Di là poco lontana.

Tit.

- Bern. Hvem?
- Eng. Lille Jens.
- Bern. Til hende?
- Eng. Jeg har seet ham nyeligen med mine Dyne.
- Bern. Hillemand! For en Ulykke! Jeg vil sætte Stuen paa Loftet.
- Bapt. Lover I mig, at Rosine skal blive min, dersom Jens forlader hende?
- Bern. Ja til Trods og Fortrydelse for den Karl, lover jeg eder det.
- Eng. Den Skelm; han havde givet mig sit Løfte, og for hendes Skyld har han feylet.
- Bapt. Na Ja, I vil see ham vende om til eder igien?
- (til Engelle.)
- Eng. Himlen give det.
- Bapt. Lad den sætte Tingen i Verk som forstaaer det. Vi vil med hinanden føre ham i et Berthuus, og mage det saa, at han drikker lystig. Siden vil jeg gjøre at han frasiger sig Rosine, og holder Engelle sin Troe.
- Bern. I maae ogsaa være der.
- Eng. Mine Lige gaaer ikke i Bertshuus.
- Bern. Det kan være nok, at I opholder jer i Nærværelsen.

Bapt

Tit. Andremo all' osteria della fontana.

Se sapeste che bestia ch'io sono,
Quando voglio nessun me la fa.
La natura mi diè questo dono,
E vedrete la mia abilità.

Sò sdegnarmi col labbro ridente,
Quando voglio, divengo furente.
Qualche Donna, che finger non sà,
Venga a scuola, da me imparerà.

(parte.)

Scena VIII.

Angiolina e Bernardo.

Ang. Non curo d'imparar sì gran virtù,
La mia Sincerità stimo assai più.

Bern. Siete dunque sincera?

Ang. E me ne vanto.

Bern. Affè siete un incanto.

Se vent'anni di meno

Aveffi sulle spalle - - - Mà sentite:

E ver, ch'i' son vecchietto;

Ma il core tutta via mi brilla in petto.

(parte.)

Ang. Mi preme il mio Giannin. Mà quando mai
Non l'aveffi d'aver, se hò da cambiare,
Non mi vuò con un vecchio accompagnare.

Bapt. Lad os gaae til Bertshuset: i Kilden.

Dersom I vidste hvilket Dyr jeg er, naar jeg vil, skal ingen faae Bugt med mig. Naturen har givet mig denne Gave, og I skal see min Færdighed.

Jeg kand giøre mig vred med en leende Mund; naar jeg vil, bliver jeg rasende. Hvilket Fruentimmer der ikke veed at forstille sig, kan komme i Skole og lære hos mig.

(gaaer bort.)

Ottende Scene.

Engelke og Bernhard.

Eng. Jeg sfiotter ikke om at lære saa store Dyder: Min Oprigtighed agter jeg meget mere.

Bern. Er I da oprigtig?

Eng. Jeg roser mig deraf.

Bern. I er i Sandhed fortryllende. Dersom jeg havde tide Nar paa Bagen : : : men hør: Det er sandt at jeg er lidt til Nars; men dog alligevel glimrer mit Hierte aldeles i mit Bryst.

(gaaer bort.)

Eng. Det ligger mig Magt paa at faae min lille Jens. Men dersom jeg vel ikke skulle faae ham, og jeg skulle forandre mig, vil jeg ikke gifte mig med en gammel Mand.

Jeg

Lo voglio Giovinetto,
 Lo voglio galantino,
 E vò che sia bellino,
 E che mi porti amor.

Se povero, non preme:
 Non curo di ricchezza.
 Mi basta la bellezza,
 Che mi consoli il cor.

(parte.)

Scena IX.

*Cortile che introduce ad un osteria con tavola
 e Panca ad uso de' Bevitori.*

*Tita allegro del vino, Bernardo rosso in viso,
 e Giannino mesto e sfordito.*

Tit. Vieni, vieni, Giannin, non farà nulla.
 Qui all' aria si respira.

Gian. Ah! la testa mi gira.

Bern. Beviamo allegramente.

Gian. Io non ne posso più.

Bern. Povera Gioventù! bevuto hò pure
 Più di Tita e Giannino,
 E sono lesto come un Palladino.

(traballando.)

Tit. Giannino così è,
 Come, ch'io ti diceva,

Jeg vil have en som er ung, jeg vil have en som er artig, og jeg vil at han skal være finuf, og bære Kierlighed til mig.

Om han er fattig, det laae ikke Magt paa: Jeg agter ikke om Rigdom. Skionhed er mig nok, som husvaler mit Hierte.

(gaaer bort.)

Tiende Scene.

En Sorggaard til et Vertshuus, med Bord og Benk for Giesterne.

Baptist lystig af Viinen, Bernhard rød i Ansigtet, og Jens bedrøvet og forvirret.

Bapt. Kom, kom lille Jens, det vil intet sige: her i Lusten kan man puste og drage sin Aande.

Jens. Al mit Hoved løber rundt.

Bern. Lad os drikke lystig.

Jens. Jeg kan ikke mere.

Bern. Stakkels Ungdom! Jeg har dog druffet mere end Baptist og lille Jens, og jeg er saa let og frisk, som en Kiempe.

(raevende.)

Bapt. Jens, det er saaledes som jeg sagde dig, afstaae hende med det Gode, hvis ikke, for

Rosina è cosa mia :
 Cedila colle buone,
 Quando nò, cospettone.
 Cedila per tuo bene.

Gian. Sì, te la cederò. (*Finger conviene.*)

Bern. Bravo.

Tit. Viva Giannino.

Bern. E' un Galant'uomo.

Tit. E' un amico di cor.

Bern. - Ti vorrò bene.

Tit. Sarai compagno mio.

Bern. La mano.

Tit. Un bacio a me.

(*lo assaltano con finezze caricate.*)

Bern. Vò un bacio anch' io.

Gian. (Son stordito, non sò dove mi sia.)

Bern. Adesso ci vorrebbe una donnetta:
 Parmi d'esser tornato di vent' anni.

(*traballando.*)

Tit. Zitto, vedo venir.

Bern. Sì l'Angiolina.

Gian. Vado via.

Tit. Resta qui.

(*a Giannino.*)

Bern. Vieni Carina.

(*verso la Scena.*)

Scena

en Ulykke. Afstaae hende for dit eget
Beste.

Jens. Ja, jeg vil afstaae dig hende. (Jeg maae
forstille mig.)

Bern. Det er brav.

Bapt. Bivart Jens.

Bern. Det er en ærlig Mand.

Bapt. Det er en hjertens Ven.

Bern. Jeg holder af dig.

Bapt. Du skal være min Camerat.

Bern. Giv mig din Haand.

Bapt. Mig et Kys.

(de anfalder ham med latterlige
Complimenter.)

Bern. Jeg vil ogsaa have et Kys.

Jens. (Jeg er forvirret, og veed ikke hvor jeg er.)

Bern. Nu skulle jeg have en lille Pige: mig synes
jeg er bleven ung igien paa tve Aar.

(ravende.)

Bapt. Eys, jeg seer komme.

Bern. Ja, Engelse.

Jens. Jeg gaaer bort.

Bapt. Bliv her.

Bern. Kom lille Kiere.

(til Siden af Skuepladsen.)

Scena X.

*Angiolina e detti.**Ang.* Eccomi. Chi mi chiama?*Tit.* Giannino è che ti brama.*Gian.* Non è vero.*Bern.* Vieni vieni, cor mio:

Se nessuno ti vuol, ti prendo io.

Ang. Voi non n^{re} commodate.*Tit.* Il Pazzo non mi fate:

Che cospetto di Bacco - - -

*(a Bernardo.)**Bern.* Di Bacco, e di Tabacco,

Di voi non hò paura:

Voglio far ancor io la mi figura.

*(vuol prendere per la mano Angiolina e v^a
al solito traballando.)*

L'Angiolina è cosa mia;

E voi altri andate via:

Che la vò tutta per me.

Ang. Jo non sò di voi che fare.*(a Bernardo.)**Tit.* E tu dei lasciarla stare.*(a Bernardo.)**Ang.* Jo Giannino vò per me.*Gian.* Bella mia, non son per te.

Tiende Scene.

Engelke og de forrige.

Eng. See her er jeg. Hvem kalder paa mig?

Bapt. Det er Jens som vil tale med dig.

Jens. Det er ikke sandt.

Bern. Kom, kom, min Hierte: dersom ingen vil have dig, da tager jeg dig.

Eng. J skikker eder ikke for mig.

Bapt. Gjør mig ikke gal: Thi hillemænd ved
Bacco : : :

(til Bernhard.)

Bern. Ved Baccus eller Tobak, for jer er jeg ikke bange: Jeg vil ogsaa gjøre min Figure.

(vil tage Engelke ved Haanden, og gaaer som sædvanlig og raver.)

Engelke hører mig til; og J kand gaae jer Bey; thi jeg vil have hende allene for mig.

Eng. Jeg veed ikke hvad jeg skulle gjøre med jer.

(til Bernhard.)

Bapt. Og du skal lade hende være.

(til Bernhard.)

Eng. Jeg vil have lille Jens for mig.

Jens. Min Smukke, jeg er ikke for dig.

Ros. Ah Briccone, all' osteria.
Colle Donne in compagnia?
Tu l'avrai da far con me.

(a Giannino.)

Gian. Con tuo Padre son venuto.

(a Rosina.)

Ros. Bell' esempio, che gli date.

(a Bernardo.)

Tit. Mà Giannino ti hà ceduto;
Mà tu devi sposar me.

Ros. Non lo credo.

Gian. Non è vero.

Bern. T'hà ceduto, così è.

(a Rosina.)

Ros. Traditore, disgraziato,
Mentitore, scelerato,
Senza legge, e senza fe.

Gian. Ah Rosina.

Ros. Disgraziato.

Gian. Gioja bella.

Ros. Scellerato.

Gian. Vieni o cara, vien da me.

Ros. Senza legge, e senza fe.

(in Atto di partire.)

Gian. Mi vien male.

(Si getta sulla banca.)

Ros.

Ros. Al dit Skarn, paa Vertshuset i
Compagnie med Fruentimerne? Du
skal have med mig at bestille.

(til Jens.)

Jens. Jeg er gaaet med din Fader.

(til Rosine.)

Ros. Et smukt Exempel J giver ham.

(til Bernhard.)

Bapt. Men Jens har afstaaet dig; og
du skal ægte mig.

Ros. Jeg troer det ikke.

Jens. Det er ikke sandt.

Bern. Han har afstaaet dig, det er saa-
ledes i sig selv.

(til Rosine.)

Ros.	Førræder,	Skamløse,
	Løgner,	Stielm,
	Uden Love	og uden Troe.

Jens. Al Rosine.

Ros. Uforfæmmede.

Jens. Deylige Skat.

Ros. Skarnagtige.

Jens. Kom o kiere, kom til mig.

Ros. Uden Love, og uden Troe.

(i det hun vil gaae bort.)

Jens. Jeg faaer ondt.

(kaster sig paa Benken.)

Ros. Cos' è stato?

(s'accosta a lui.)

Gian. Deh soccorri il tuo Giannino.

Bern.)

Tit.) a 3. Hà bevuto, il poverino:

Ang.) Altro male nò non c'è.

Ros. Voglio ajutarti:

Mà non lo meriti.

Dovrei lasciarti

Precipitar.

(Gli dà dell' acqua odorosa e gli asciuga il volto)

Bern.)

Tit.) a 3. Caritatevole

Ang.) Gli porgi aita.

Ma poi le dita

Ti puoi lecar.

Gian. Idol mio! son rinvenuto:

Ti ringrazio dell' ajuto.

Benedetta, vita mia,

Sempre sia la tua pietà.

Ros. Ah Briccone, all' Osteria,

Colle Donne in compagnia.

Nò, di te non hò pietà.

Bern.)

Tit.) a 3. Brava, brava in verità.

)

Ros. Hvad er hendet.

(nærmer sig til ham.)

Jens. Al kom din lille Jens til Hielp.

Bern.)
Bapt.) a 3. Han har drukket, den lille
Eng.) Stakkel: anden Sygdom
er det ikke.

Ros. Jeg vil hielppe dig; men du fortie-
ner det ikke. Jeg burde overlade
dig til din egen Fordervelse.

(giver ham lugtende Vand og tørre-
hans Ansigt.)

Bern.)
Bapt.) a 3. Kæf ham kærsligen Hielp.
Eng.) Men siden kan du slikke
Fingrene.

Jens. Min Skat! Jeg er kommen til
mig selv igien: Jeg takker dig for
Hielpen. Belsignet være altid din
Medlidenhed, min Skat.

Ros. Al dit Skarn; paa Vertshuset i
Selskab med Fruentimmerne. Ney
jeg har ingen Medlidenhed med dig.

Bern.)
Bapt.) a 3. Brav, Brav i Sandhed.
Eng.)

Tit. L'Angiolina hà da sposare.

Ang. Mi hà la fè da mantenere.

Bern. L'Angiolina vò per me.

Gian. Senti, senti.
(a Rosina.)

Ros. Che cos' è?

Tit. Vecchio pazzo rimbambito.

Bern. Temerario, disgraziato.
(a Tita.)

Tit. Oh cospetto! ad un par mio?
Ammazzare lo voglio io.
(pone mano ad un arma.)

Bern. Vieni avanti.
(mette mano anch' esso.)

Gian.)

Ang.)a 3. Ajuto, Gente.

Ros.)

Tit. Insolente.
(si vogliono offendere, e sono tenuti.)

Bern. Prepotente.

Gian. Gente ajuto, in carità.
(vengono Camerieri dell' Osteria con bastoni a dividerli.)

Tit. Hai ragione, ci vedremo.

Bern. Hai ragion, ci troveremo.

Gian.)

Ros.)a 3. Pace, pace, per pietà.

Ang.)

Tit. Farò pace se Rosina
Commandarmelo vorrà.

Bern.

Bapt. Han skal ægte Engelle.

Eng. Han skal holde mig sin Troe.

Bern. Engelle vil jeg have for mig.

Jens. Hør hør.

(til Rosine.)

Ros. Hvad er det?

Bapt. Gamle Giek som er bleven til
Barn igien.

Bern. Dumdriftige, Uforfammede.

(til Baptist.)

Bapt. Na Hillemænd! Til en af mine
Lige? Jeg vil slaae ham ihjel.

(lægger Haanden paa et Bærg.)

Bern. Kom frem.

(lægger ogsaa Haand.)

Jens.)

Eng.) a 3. Bevast, Folk.

Ros.)

Bapt. Uforfammede.

(de vil løbe paa hinanden og holdes tilbage.)

Bern. Boldsomme.

Jens. Folk, Bevast, for Himlens Skyld.

(Tienere af Vertshuset kommer med Kieppe
at stille dem ad.)

Bapt. Du har Ret, vi vil tales ved.

Bern. Du har Ret, vi vil finde hinanden.

Jens.)

Ros.) a 3. FredFred, for Himlens Skyld.

Eng.)

Bapt. Jeg vil gjøre Fred, dersom Rosine
vil befale mig det.

Bern.

Bern. Farò pace, se Angiolina.

Di bon cor mi pregherà.

Gian. Via parlate via pregate

(a Ros. ed Angiol.)

Tutto al fin si aggiusterà.

Ros.) Pace, pace domandiamo;

Aug.)^a 2. Di buon cor vi supplichiamo:

Ritornate in amistà.

Bern.) T'avrei punto le budelle:

Tit.)^a 2. Mà per via di queste belle,

(accennando i bastoni.)

Pace, pace si farà.

Gian.)

Ros.)^a 3. Tuto poi si aggiusterà.

Ang.)

Bern.)

Tit.)^a 2. Che si beva poffar Diana!

(si versano da bere ambidue.)

E la pace all' artigiana,

Che si faccia come v'è.

Tutti:

Pace, pace, e non più guerra.

E' felice in sù la terra,

Chi nemico alcun non hà.

Viva, viva l'allegria:

E la buona compagnia

Pace, pace, e sanità.

Fine dell' Atto Secondo.

Bern. Jeg vil giøre Fred, dersom Engelse,
af et got Hierte, vil bede mig derom.

Jens. Fort tal Fort beed.
(til Rosine og Engelse.)

Altting skal omsider finde sig.

Ros.) a 2. Fred, Fred begierer vi; Af
Eng.) et got Hierte beder vi
eder: Kom igien i Ven-
skab med hinanden.

Bern.) a 2. Jeg skulle have stukket dine
Bapt.) Indvolde igiennem: men
for disse Smukkes Skyld,
(vegende paa Kieppene.)
vil vi giøre Fred.

Jens.)
Ros.) a 3. Altting skal siden finde sig.
Eng.)

Bern.) a 2. Ey! vi vil drikke, ved Diana!
Bapt.) (de skienker begge i til at drikke.)
Og giøre Fred, efter Hand-
verks Brug, som det hør
og bør.

Alle.

Fred, Fred, og ikke mere Krig. Den er
lykkelig paa Jorden, som ikke har
nogen Fiende.

Vivat vivat Lystighed: Og det gode Sel-
skab, Fred, Fred og Sundhed.

Ende paa den første Act.

Exedie

Atto Terzo.

Scena Prima.

*Anticamera.**Bernardo, ed il Cameriere, poi Angiolina.*

Bern. Sì. dite alla Padrona,
 Che per la terza volta son venuto
 Ad obbedirla, e renderle tributo.
 (*con ironia.*)

Ang. Ehi galant'uomo, andate
 Ad avvifar Madama,
 Ch'io son quì per parlarle.
 (*parte il Cameriere.*)

Bern. Compatite, Angiolina,
 Se oggi fuor del dover qual cosa hò detto,
 Allor ch'era dal vino un pò caldetto.

Ang. Per me, vi compatisco.
 Spiacemi che con Tita
 Or sarete nemici.

Bern. Passato è il vino, e siam tornati amici.

Ang. E Giannino?

Bern. Giannino,
 Frattanto ch'io dormiva,
 Con Rosina a parlar si divertiva.

Ang. Che pensate di far?

Bern. Non sò che dire;
 Non vagliono minaccie,

Tredie Act.

Første Scene.

Et Sorgemask.

Bernhard og Kammertieneren, derefter
Engelke.

Bern. Ja, siig til Fruen, at jeg nu den tredie gang er kommen for at opvarte hende, og yde hende min Pligt.

(med Spidskhed.)

Eng. Hey, Galanthomme, gaae hen at melde for Madamen, at jeg er her for at tale med hende.
(Kammertieneren gaaer bort.)

Bern. Forlad, Enfelke, om jeg har sagt noget mere ond jeg burde i Dag, da jeg var lidt hidsig af Biinen.

Eng. Jeg for min Part tilgiver jer. Det gjør mig ellers ondt, at I nu skal være Uvenner med Baptist.

Bern. Det er forbie med Biinen, og vi ere blevne gode Venner igien.

Eng. Og lille Jens?

Bern. Jens imidlertid jeg sov, forlystede sig ved at tale med Rosine.

Eng. Hvad tænker I at gjøre.

Bern. Jeg veed ikke hvad jeg skal sige; der hielper ingen Trudseler, der formaaer ingen Raad.
Derfont

Non vagliono configli.

Se lo vuole pigliar, che se lo pigli.

Ang. Ed io m' hò da acchetar?

Bern. Che far volete?

Sposatevi con me:

Non farete scontenta, il giuro affè.

Ang. Eh via, mastro Bernardo; Voi scherzate.

Bern. Come! Perche?

Ang. Se m'hò a rimaritare,

Lo vuò bello, robusto, in fede mia,

Giovane in circa il vuò dell' età mia.

Bern. Non son giovin, non son vecchio.

Bel lo vuoi, brutto non sono:

Per robusto, o mio tesoro,

Io son forte quanto un Toro.

Ang. Non vi vuò, Mastro Bernardo,

Non v'hò genio, via di quà.

Bern. Per ballare e star allegro,

Guarda, guarda, là là là;

Di più certo alcun non fa.

Fammi un vezzo in cortesia.

Ang. Signor bello, andate via.

Bern. Questa è troppa crudeltà.

Ang. Siete pazzo, in verità.

(parte seguita da Bernardo.)

Scena

Dersom hun vil tage ham, saa lad hende tage ham.

Eng. Og jeg skal give mig tilfreds?

Bern. Hvad vil I gjøre? Gist jer med mig: I skal ikke blive misfornøjet, det soer jeg paa min Troe.

Eng. En Snak, Mester Bernhard; I skiemter.

Bern. Hvorledes! hvorfor?

Eng. Dersom jeg skal gifte mig igien, vil jeg have en Mand som er smuk og stærk, paa min Troe, jeg vil have ham ung, omtrent af min Alder.

Bern. Jeg er ikke ung, jeg er ikke gammel. Du vil have ham smuk, jeg er ikke bellig: Hvad Kræfter angaaer, min Skat, da er jeg saa stærk som en Tyr.

Eng. Jeg vil ikke have eder, Mester Bernhard, jeg har ingen Lyst til eder, gaaf bort.

Bern. Til at danse og være lystig, see, see la la la; Ingen gjør visseligen mere. Giv mig et Dyekast, for Himlens Skyld.

Eng. Min Herre smukke, gaaf bort.

Bern. Dette er alt for megen Grumhed.

Eng. I er, i Sandhed, en Nar.

(Gaaer bort, efterfulgt af Bernhard.)

G

Anden

Scena II.

Rosina tirando fuori a forza Giannino.

Ros. Fà a modo mio, Giannino,
Và tu prima di me dalla Contessa:!
Contagli ben, che mi vorresti in sposa,
E che ti raccomandi a lei.

Gian. Tu credi,
Che quella tigna avara,
Chè gli operaj non vuol nemmeno pagare,
Ti vorrà regalare?

Ros. Appunto, a causa della sua avarizia,
Hò dovuto adescare il cameriere,
Per darle gelosia.

Gian. Povero me!
Me lo ricordo affè!
E per ciò ti lusinghi - - -

Ros. Aspetta. E quando
La Contessa saprà, ch' io hò un partito,
Sarà molto contenta, e immantinente - - -

Gian. Nò, nò Rosina, non ne farà niente.

Ros. Lasciami dire. Io poi gli parlerò.
Dirolle che non posso maritarmi,
Perche mi manca il mio bisogno; ed ella,
Per levarsi d'attorno ogni sospetto,
Mi darà ciò che branto, io tel prometto.

Gian. Oh brava! Cospetto! Sei una Donna - -
(allegro.)

Anden Scene.

Rosine trækkende Jens ud med Magt.

Ros. Gjør som jeg, lille Jens, gaae du forend mig til Comtessen: Fortæl hende vel, at du vilde have mig til Brud, og at du recommenderer dig til hende.

Jens. Eroer du at denne gnidske Mand! som ikke engang vil betale Haandverksfolk, hun skulle ville give dig Foræringer?

Ros. Justement, for hendes Giertigheds Skyld, har jeg maattet lokke Kammertieneren til at bide paa Krogen, for at gjøre hende jaloux.

Jens. Jeg Stakkel! Jeg erindrer mig det i Sandhed! Og derfor smigrer du dig = = =

Ros. Wie lidt. Og naar Comtessen faaer at vide, at jeg har et Partie, skal hun være meget fornyet, og straxen = = =

Jens. Nej, nej Rosine, der vil ikke blive noget af.

Ros. Lad mig tale ud. Jeg vil siden tale med hende. Jeg vil sige hende at jeg ikke fandt giste mig fordi mig fattes det fornødne; og hun, for at skille sig af med al Mistanke, skal give mig det som jeg forlanger, det lover jeg dig.

Jens. Na brav! Hillemand! Du er et Fruens-timmer = = =

(lystlig.)

Cara la mia Rosina - - - (Ah non vorrei
 Che intanto il Cameriere - - -
 Basta, non vuol pensar - - -)

Ros. Animo: via.

Gian. Si - - - mà - - -

Ros. Presto Giannino,
 Può arrivar qualchedun.

Gian. Vado - - - Rosina - - -

(in atto di partire, poi torna.)

Ma vieni poi. Sovvienti che Giannino
 Arde, abbruggia per te,
 E non può più aspettare.

Ros. Verrò presto, mio ben, non dubbitare.

Gian. Se potessi mostrarti il mio core,
 Lo vedresti di fuoco avvampar.
 Io mi sento per te a liquefar:
 Oh che pena! che tenero amor!
 (Cameriere, Briccone, insolente - -
 Oh non voglio per ora delirar.)
 A sposa mia carina, carina;
 Mà Giannino non fare penar.

(Il Cameriere - - -

Non vuol pensar - - -)

Sì, cara men vado:

Non farmi aspettar.

(parte.)

Ros.

Min kære Rosine = = = (At jeg vilde ikke at
Kammertieneren imidlertid = = = nok sagt, jeg
vil ikke tænke derpaa = = =)

Ros. Nu frist, afsted.

Jens. Ja = = = Men = = =

Ros. Vær snart, lille Jens, der kunde komme
hogen.

Jens. Jeg gaaer = = = Rosine = = =

(i det han vil gaae bort, vender siden om.)

Men kom siden. Erindre dig at Jens brænder
og antændes for din Skyld, og han kan ikke
vente længer.

Ros. Jeg skal komme hastig, min Skat, tvivl ikke.

Jens. Dersom jeg kunde vise dig mit
Hierte, skulde du see det blusse op
af Ild. Jeg finder at smelte bort
for din Skyld. At hvilken Pine!
hvilken om Kierlighed! (Kammer-
tiener, den Skielm, uforstamme-
de = = At, jeg vil nu ikke falde i Ra-
serie.) til min lille kære, kære Brud;
Men lad lille Jens ikke lide.

(Kammertieneren = = =

Jeg vil ikke tænke = = =

Ja kære, jeg gaaer: Lad mig
ikke vente.

(gaaer bort.)

Ros. Il pover Giannino
 Scontento sen v`a;
 M`a spero che in breve
 Contento far`a.
 Quel buon regaletto
 Rosina l'avr`a;
 Il core mi dice:
 S`i, s`i tel dar`a.

(parte.)

Scena III.

Tito guardando intorno.

Non si vede nessuno.

Mi converr`a aspettare. Gran miseria!

Dopo aver faticato a lavorare,

Non vogliono pagare.

Mille volte si torna; e mille volte

Vi scaccian quai Birbanti, e scimie stolte.

Se me la fanno saltar! Corpo di Bacco - -

M`a non voglio per or pi`u far rumori:

Voglio cambiar usanza, e vu`o provarmi,

Se con ci`o posso coltivar Rosina.

Vu`o lasciar tutt' affatto

Il gioco, l'osteria. S`i vu`o lasciarla,

La lascier`o al cospetto - - -

Brutta boccaccia! Vizio maledetto - - -

(si da colla mano sulla bocca e parte.)

Scena

Ros. Den stakkels lille Jens gaaer misfor-
 nøyet bort; men jeg haaber, at
 han inden kort Tid, skal blive for-
 nøyet.

Rosine skal bekomme denne gode Forcering:
 Hjertet tilfiger mig: Ja ja hun skal
 give dig den.

(gaaer bort.)

Tredie Scene.

Baptist seende omkring.

Man seer slet ingen. Jeg maa vie. Det er en
 stor Jammer! Efter at man har havt Umage
 med at arbeide, vil de ikke betale. Man kom-
 mer tusinde Gange igien; og tusinde Gange ja-
 ger de jer bort, som Skielmer og daarlige Aber.
 Dersom de kommer Balden til at løbe over hos
 mig! Saa for en Ulykke :::: men jeg vil nu
 ikke giøre meere Allarm: Jeg vil forandre Le-
 vemaade og forsøge, om jeg dermed kan tiene
 Rosine. Jeg vil forlade Spil og Bertshuse.
 Ja jeg vil forlade det, jeg vil forlade det, om
 det var Dievels :::: den hestige Mund! Den
 forbandede Lyde ::::

(han slaaer sig paa Munden og
 gaaer bort.)

Scena IV.

*Giardino.**Giannino impaziente.*

Aspetta pure, aspetta.

E Rosina non vien! Meschino me!

Chi sà come anderà questa faccenda.

Di rio timor, di gelosia, d'inganni.

Oh quanta robba in testa m'è venuta.

Da che quì aspetto - - -

Scena V.

*Rosina allegra, correndo con una borsa in mano,
e Giannino.**Ros.* L'hò avuta! L'hò avuta!

Oh caro il mio Giannino.

Gian. Quanto Rosina?*Ros.* Cento scudi.*Gian.* Oh le mie viscere care!

Or potiam maritarci.

Ros. Sì mio caro.*Gian.* La mano - - -*(sbiedendo la destra a Rosina.)**Ros.* Ecco la man.*Gian.* Sposa.*Ros.* Marito.*Gian.*

Fjerde Scene.

En Have.

Jens utaalmodig.

Die Kuns, die. Og Rosine kommer ikke! Jeg
 Symper! Hvo veed hvorledes denne Sag
 vil løbe af. Af hvor meget Tøyerie er der
 kommen mig i Hovedet, af Lumpen Frygt,
 Mistanke, Bedragerier. Siden jeg har biet
 her = = =

Femte Scene.

Rosine lystig, løbende med en Pung i Haanden,
 og Jens.

Ros. Jeg har faaet det! Jeg har faaet den! Af
 min kiere lille Jens.

Jens. Hvormeget Rosine?

Ros. Hundrede Rixdaler.

Jens. Af allerkiereste Deel af mit Hierte! Nu kan
 vi gifte os tilsammen.

Ros. Ja, min kiere.

Jens. Giv mig Haand = = =

(forlangende Haand af Rosine.)

Ros. See der er min Haand.

Jens. Kone.

Ros. Mand.

G 5

Jens.

Gian. E che dirà tuo Padre?

Rof. Sarà contento: Ei già non pensa ad altro
Che ad Angiolina, e credo che fra poco
Farà anch' ei la partita a questo gioco.

Gian. Ehi, da quì i cento scudi.

Rof. Signor nò.

Gian. Mà cosa ne vuoi far?

Rof. Li spenderò.

Gian. Tocca a me.

Rof. Non Signore.

Gian. Voglio esser io il Padrone.

Rof. Tu non sei buon da nulla.

Gian. Tu sei la gran dottora.

Rof. (Principiamo a buon ora.)

Gian. (Povero me, s'io cedo.)

Rof. Oh via facciam così: questi denari
Dividiamoli adesso per metà;
E ogn' uno a modo suo li spenderà.

Gian. Via, per or mi contento.

Rof. Almeno il primo di viviamo in pace.

Gian. Sì, d'aver taroccato mi dispiace.

Tu lo fai, che ti vuò bene,
Che tu sei la gioia mia;
Prego il Ciel, che non ci sia
Da pentirsi e da gridar,

Jens. Og hvad vil din Fader sige?

Kof. Han skal være fornøjet. Han tænker alt ikke paa andet end paa Engelse, og jeg troer at han ogsaa inden kort Tid, vil gjøre et Partie med i dette Spil.

Jens. Hey! giv her de hundrede Rixdaler.

Kof. Ney min Herre.

Jens. Men hvad vil du gjøre med dem?

Kof. Jeg vil give dem ud.

Jens. Det kommer mig til.

Kof. Ney min Herre.

Jens. Jeg vil være Herre, jeg.

Kof. Du duer ikke til noget.

Jens. Du er en stor Doctorinde.

Kof. (Vi begynder tiligen.)

Jens. (Jeg bliver en Stærkel, om jeg giver efter.)

Kof. Na nu, lad os gjøre saaledes; disse Penge vil vi da deele lige imellem os, og enhver skal give ud, efter sit eget Hoved.

Jens. Lad gaae, nu er jeg fornøjet.

Kof. Lad os, i det mindste den første Dag, leve i Fred.

Jens. Ja, det gjør mig ondt at vi har været ueenige.

Du veed det, at jeg vil dig vel, og at du er min Skat: Jeg beder Himme, len at vi ikke maae have Marsag til Fortrydelse og Ueenighed.

Kof.

Rof. Nò, mio caro, non conviene
Far l'amore, come i gatti:
Non fon questi i nostri patti.
Sempre in pace si hà da star.

a 2. E' pur bello il matrimonio,
Se non v'entra quel Demonio,
Che fà i Sposi delirar.

Gian. La mia parte del denaro - - -
(chiede la borsa.)

Rof. Sì mio Caro, tu l'avrai.

Gian. In che cosa spenderai
La porzion che tocca a te?

Rof. Lascia, lascia far a me.
Vò comprare dei merletti,
Delle Cuffie, e dei fioretti.
Un vestito ben guarnito,
Colla coda a tutta moda,
E del Zucchero, e Caffè!
Lascia lascia far a me.

Gian. Pane, pane, e non merletti,
Pane e vino, e non fioretti.
A una povera ragazza
Non conviene il far la pazza.
Te lo dico: bada a te.
Pane, pane, e non Caffè!

Ros. Ney, min Kiere, det sommer sig ikke at elske som Kattene. Dette er ikke vores Accord. Man maae altid leve i Fred.

a 2. Egteskab er dog deylig, naar den Dievel ikke kommer imellem, som gjør Mand og Kone rasende.

Jens. Min Part af Pengene . . .

Ros. Ja min Kiere, du skal faae den:

Jens. Hvortil vil du bruge den Deel, som kommer dig til?

Ros. Lad mig, lad mig raade. Jeg vil kiope Kniplinger, Hoved-Toy og Blomster; En Klædning som er smukt udshet, med Sløb efter den høieste Mode, saavel som Sukker og Caffe! Lad mig, lad mig raade.

Jens. Brød, Brød, og ikke Kniplinger's Brød og Vin, men ikke Blomster. En stakkels fattig Pige sommer det ikke at gjøre sig til en Gief. Jeg siger dig det: pas paa dig selv. Brød, Brød, og ikke Caffe!

Ros. O povera me!

Che cosa farò?

La mia libertà

Perduta hò così.

Ang. Rimedio non c'è!

La voglio così.

Ros. L'hò fatta, l'hò fatta.

Gian. Mi pento, mi pento.

a 2. Che breve contento,

Che corto piacere!

Non s' hà da godere

La pace un sol dì.

Ros. Giannino.

Gian. Rosina.

Ros. Marito.

Gian. Consorte.

a 2. Se fino alla morte

Ci abbiamo da star,

Veleno nel seno

Non stiamo a covar.

Ros. Sì, prendi il danaro,

Fà quello che vuoi.

(gli dà la borsa.)

Gian. Non credermi avaro:

Commanda, che puoi.

Ros.

Ros. Na jeg Stakkel! Hvad skal jeg
giøre! Min Frihed har jeg saaledes
forloret.

Jens. Der er ingen Raad: Jeg vil saa-
ledes have det.

Ros. Jeg har giort det, jeg har giort det.

Jens. Jeg fortryder, jeg fortryder.

a 2. Hvilken kort Fornøielse, hvilken
kort Lyst! Man skal ikke nyde Fred
en eeneste Dag.

Ros. Lille Jens.

Jens. Lille Rose.

Ros. Mand.

Jens. Kone.

a 2. Dersom vi skal være sammen indtil
Døden, da lad os ikke føde Forgift,
i vort Bryst.

Ros. Ja, tag Pengene, gør hvad du
vil.

(giver ham Pungen.)

Jens. Tænk ikke jeg er en Snier: befal,
hvad du kan.

Ros.

Ros. Commando, che m'ami.

Gian. Il cor se lo brami,
E' tutto per te.

Ros. Sposino carino,
Sei tutto per me.

a 2. Il Dio d'amore,
Che ci hà legato,
Che ci hà involato
La libertà,
Il nostro seno
Consoli almeno
Colla bramata
Felicità.

(parce.)

Scena Ultima.

*Tita, poi Bernardo e Angiolina, poi Rosina
e Giannino.*

Tit. Che diancine d'imbrogli
Ci sono in questa casa?
Vado su, vengo giù, nessun mi bada:
Meglio dunque farà, ch'io me ne vada.

Bern.)
Ang.) a 2. Mastro Tita. Non sapete!
Noi ci fiam sposati or ora,
E contento è il nostro cor.

Tit.

Ros. Jeg befaler, at du elsker mig.

Jens. Mit Hierte, dersom du forlanger det, hører altsammen dig til.

Ros. Lille kiere Brudgom, du hører altsammen mig til.

a 2. Den Kierligheds Gud, som har bundet os, og som har betaget os Friheden, troste, i det mindste, vores Hierte, med den forønskete Lyksalighed.

(gaaer bort.)

Sidste Scene.

Baptist, derefter Bernhard og Engeske, siden Rosine og Jens.

Bapt. Hvad Pokker er her for en Forvirring i dette Huus? Jeg gaaer op, jeg kommer ned, ingen agter mig: Det bliver derfor bedre, at jeg gaaer min Vej.

Bern.

Eng.

} a 2.

Mester Baptist. Vedt ikke! Vi har nu nyestgen forlovet os, og vi ere fornøiede af Hiertet.

Tit. Buon prò faccia al vecchiarello:
Viva viva il Dio d'amor.

Rof.)
Gian.) a 2. Mastro Tita, finalmente
Chiamò quì marito e moglie,
E contento è il genitor.

Tit. Cospettone - - - mà non voglio
Più gridare e far rumor.
Viva viva il Dio d'amor.

Tutti:

Viva viva il Dio d'amore,
Che consola i petti umani,
E nel cor degli artigiani
E' più schietto ed è miglior.

Fine del Dramma.

La Poesia è del celebre Dottore e Avvocato Veneziano
Sigr. Carlo Goldoni, Poeta di S. A. R. Il Serenissi-
mo Infante di Spagna *Don Filippo*, Duca di Par-
ma, Piacenza Guastalla &c.

Bapt. Velbekom den gamle: vivat vivat
Kierligheds Gud.

Kof.) a 2. Mester Baptift, endeli-
Jens.) gen kalder jeg her Mand
) og Kone, og min Fader
) er fornøyet.

Bapt. For en Ulykke . . . men jeg vil
ikke mere skrige og giøre Allarm.
Vivat, vivat Kierligheds Gud.

Alle.

Vivat, vivat den Kierligheds Gud, som
glæder Menneskets Hierter; thi hos
Haandverksfolk er den eenfoldigst
og best.

Ende paa Syngespillet.

Poesien er af den berømmelige Venetianske Doctor Juris
Advocat Herr Carl Goldoni, Poet hos H. K. H.
den Durchlaughtigste Infant af Spanien Don Phi-
lip, Hertug til Parma, Piacenza, Guastalla &c.

1780. In the year of our Lord 1780, the 1st day of January, the following persons were admitted into the Society of the Friends of the Truth, viz.

John ()
Jane ()
Elizabeth ()
Mary ()
Sarah ()
Ann ()
Margaret ()
Catherine ()
Ann ()
Elizabeth ()

1781. In the year of our Lord 1781, the 1st day of January, the following persons were admitted into the Society of the Friends of the Truth, viz.

John ()
Jane ()
Elizabeth ()
Mary ()
Sarah ()
Ann ()
Margaret ()
Catherine ()
Ann ()
Elizabeth ()

These are the names of the persons who were admitted into the Society of the Friends of the Truth, in the years 1780 and 1781.

In witness whereof, the undersigned, the Trustees of the Society of the Friends of the Truth, have hereunto set their hands and seals, this 1st day of January, 1782.

SEMIRAMIDE.

Dramma per Musica,

Da rappresentarsi
sul

Regio Teatro Danese,

L' autunno dell' Anno 1762.

Semiramis.

Et

Musikalsk Skue-Spil,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Efterhøsten af Aaret 1762.

Kjøbenhavn,

Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Argomento.

E' noto per l' istorie, che Semiramide Aſcalonita di cui fù creduta madre una ninfa d' un fonte, e nudrici le colombe, giunſe ad eſſer conſorte di Nino Rè degli Aſſirj: che dopo la morte di lui regnò in abito virile facendofi credere il picciol Nino ſuo figliolo, ajutata alla finzione dalla ſimilitudine del volto, e dalla ſtrettezza, colla quale vivevano non vedute le donne dell' Aſia: e che al fine riconoſciuta per donna, fù confermata nel regno da i ſudditi, che ne avevano eſperimentata la prudenza ed il valore.

L' Azzione principale del dramma è queſto riconoſcimento di Semiramide, al quale per dare occaſione, e per togliere nel tempo iſteſſo l'inverſimilitudine della favoloſa origine di lei, ſi finge: che foſſe figlia di Veſſore Rè di Egitto: che aveſſe un fratello chiamato Mirteo educato da bambino nella corte di Zoroaſtro Rè de' Battriani: che s'invaghiffe di Scitalce principe d'una parte dell' Indie, il quale capitò nella corte di Veſſore col finto nome d' Idreno: che non avendo potuto ottenere in iſpoſo dal padre, fuggiſſe ſeco: che queſti nella notte iſteſſa
della

Inhold.

Det er af Historien bekiendt, at den Aſcalonitiſke Semiramis, ſom man troede at være født af en Havfrue, og opfoſtret af Duer, blev ophøyet til at være Gemahlinde for Ninus Konge i Aſſyrien: At hun efter hans Død regjerede i Mandſ Klæder, givende ſig ud for hendes Søn den unge Ninus. Til dette Baafund hialp hendes Anſigtes Liighed med hendes Søns, og det Evang, under hvilken de Aſiatiſke Fruentimmer levede, uden at komme for Folkes Øyne: Og at hun omſider blev kiendt ſom Fruentimmer, og bekræftet i Riget af Underſaatterne, hvilke havde erfaret hendes Forſtand og Tapperhed.

Den fornemmeſte Handling af dette Syngeſpil er denne Semiramidis Opdagelſe, hvortil for at give Lenlighed, og for at borttage paa ſamme Tid den Urimelighed af hendes fabelagtige Herkomſt, bliver digtet: at hun var en Datter af Veror Konge i Egypten: at hun havde en Broder ved Navn Myrteus, der fra Barndommen var opdraget ved Zoroaſters, de Bactrianers Konges Hof: At hun forelſkede ſig i Scytalces Fyrſte over endeel af Indien, hvilken ankom til Verors Hof, under det forſtilte Navn Hydrenus: At da hun ikke havde

della fuga la ferisse, e gettasse nel Nilo per una violenta gelosia fattagli concepire per tradimento da Sibari suo finto amico, e non creduto rivale; e che indi, sopravvivendo ella a questa sventura, peregrinasse sconosciuta, e che poi le avvenisse quanto d'istorico si è accennato di sopra.

Il Luogo in cui si rappresenta l'azione è Babilonia, dove concorrono diversi Principi pretendenti al matrimonio di Tamiri Principessa ereditaria de' Battriani, tributaria di Semiramide creduta Nino.

Il Tempo è il giorno destinato da Tamiri alla scelta del suo sposo, quale scelta chiamando in Babilonia il concorso di molti Principi stranieri, altri curiosi della pompa, altri desiderosi dell'acquisto, somministra una verisimile occasione di ritrovarsi Semiramide nel luogo istesso, e nell'istesso giorno col fratello Mirteo, coll'amante Scitalce, e col traditore Sibari: e che da tale incontro nasca la necessità del di lei scoprimento.

kundet erholde ham til Gemahl, flygtede med ham: At han, paa samme Nat da de flygtede, saarede hende, og kastede hende i Nil-Strømmen, formedelst en heftig Mistanke som han havde fattet ved Forræderie af hans forstilte Ven og ikke formeent Medbeyler Sybaris; Og at hun derefter, da hun overlevede denne Ulykke, vandrede ube-kiendt omkring, og hendtes siden hvad Hi-storien forhen har meldet.

Stedet hvor Handlingen forestilles er Babylon, hvor adskillige Fyrster kommer tilsammen, som anholder om at blive for-mælet med Tamyris, de Bactrianers Arve-Prinsesse, og Semiramidis som formeent Nini, hendes Statskyldige.

Tiden er den Dag som Tamyris har bestemt til at vælge hendes Gemahl, hvilket Bal foraarsagede et Tilsøb af mange fremmede Fyrster til Babylon, nogle af Nys-gierrighed efter at see den Pragt, andre af Begierlighed til at erholde Bruden, og for-skaffede en sandsynlig Lejlighed for Semira-mis at indfinde sig paa samme Sted, og paa samme Dag med hendes Liebhaber Scy-talces, og Forræderen Sybaris: Saa at af saadant Møde maatte flyde den Fornø-denhed af hendes Opdagelse.

Personaggi.

Semiramide, in abito virile sotto nome di Nino Re degli Affirj, amante di Scitalce conosciuto, ed amato da lei antecedentemente nella corte d'Egitto come Idreno.

La Signora *Marianna Galeotti*.

Scitalce, Principe reale d'una parte dell' Indie, creduto Idreno da Semiramide, pretendore di Tamiri, ed amante di Semiramide.

Il Signor *Domenico Scogli*.

Tamiri, Principessa reale de' Battriani, amante di Scitalce.

La Signora *Vittoria Galeotti*.

Ircano, Principe Scita, amante di Tamiri.

Il Signor *Giuseppe Secchioni*.

Mirteo, Principe Reale d' Egitto, fratello di Semiramide da lui non conosciuta, e amante di Tamiri.

Il Signor *Antonio Boscoli*.

Sibari, confidente ed amante occulto di Semiramide.

Il Signor *Giano Musted*.

La Poesia è del celebre Sigr. *Abbate Pietro Metastasio*, Poeta Cesareo.

La Musica è tutta nuova composta dal Sigr. *Giuseppe Sarti*, Mastro di capella di S. M. Il Rè.

I Balli sono d' Invenzione e Direzione del Sigr. *Antonio Como*, Mastro di ballo alla Corte di S. M. Il Rè.

Le nuove decorazioni sono d'invenzione del Sigr. *Pietro Cramer*.

Il Vestiario è dal Sigr. *Giuseppe Mazzioli*.

Syngende Personer.

Semiramis, i Mand's Klæder under Navn af Ni-
nus Konge i Assyrien, forelsket i Scytalces,
som hun tilforn har kiendt og elsket ved det
Egyptiske Hof som Hydrenus.

Madfæll. Marianna Galeotti.

Scytalces, Kongelig Prins af en Deel i Indien,
som af Semiramis er anseet for Hydrenus,
som paa staaer Formæling med Tamyris,
og Semiramidis Liebhaber.

Monfr. Dominicus Scogli.

Tamyris, en Kongelig Prinsesse fra Bactria forel-
sket i Scytalces.

Madfæll. Victoria Galeotti.

Zyrcanus, en Scytisk Prins, Tamyris Liebhaber.

Monfr. Joseph Secchioni.

Myrteus, Kongelig Prins af Egypten, Broder til
Semiramis, som han ikke kiender, og Ta-
myris Liebhaber.

Monfr. Antonius Boscoli.

Sybaris, Semiramidis Fortroelige, og hendes
hemmelige Liebhaber.

Monfr. Jens Musted.

Poesien er af den berømmelige Herr Abbed Peter Metasta-
sius, Keyserlig Poet.

Musikken er gandske nye componeret af Herr Joseph Sarti,
Capel-Mester hos Hans Kongelig Majestæt.

Dansene ere af Herr Antonio Como, Kongelig Hof Danse-
mesters, Opfindelse og Direction.

De nye Decorationer ere af Herr Peter Cramer.

Klædedragterne ere af Herr Joseph Mazzioli.

Atto Primo.

Scena Prima.

Gran portico del palazzo Reale corrispondente alle sponde dell' Eufrate. Trono da un lato, alla sinistra del quale un sedile più basso per Tamiri. In faccia al sudetto Trono tre altri sedili. Ara nel mezzo col simulacro di Belo Deità de' Caldei. Gran ponte praticabile con statue: vista di tende, e soldati su l'altra sponda.

Semiramide creduta Nino con guardie, e poi Sibari,

Sem. **O**là: sappia Tamiri
Che i Principi son pronti,
Che fuman l' are, che al solenne rito
Di già l' ora s'appressa,
Che il Re l'attende.

(parte una guardia.)

(Nel mentre che parla Semiramide esce Sibari guardandola con meraviglia.)

Sib

Første Act.

Første Scene.

En stor Buegang af det Kongelige Slot ved Floden Euphrates. En Throne ved Siden, og ved venstre Side af samme et lavere Sæde for Tamyris. Lige for bemeldte Throne trende andre Stole. Et Alter i Midten med Belus de Chaldæers Afguds Billede.

En stor Broe, til Overgang, med Billeder:

Udsigt af Telter, og Soldater paa den anden Side af Floden.

Semiramis som holdes for Ninus med Dagte, og siden Sibaris.

Solla: Man lade Tamyris vide, at Fyrsterne ere reede, at Alterne røger, at Timen til den hellige Ceremonie alt nærmer sig, at Kongen venter paa hende.

(een af Dagten gaaer bort.)

(Umedens Semiramis taler, kommer Sybaris frem betragtende hende med Forundring.)

Sib. [Jo non m'inganno, e deffa.]

Lascia che a piedi tuoi - - -

(s'inghinocchia.)

Sem. Sibari! [Oh Dei!]

S' allontani ciascun. [Che incontro!] *Sorgi.*

(le guardie si ritirano.)

Dall' Egitto in Assiria

Quale affar ti conduce?

Sib. E' noto altrove,

Di questo dì la forte.

Sperai fra queste mura

Tutta l' Asia mirar, ma non sperai

In sembianza viril sul Trono Assiro

Di ritrovar la sospirata, e pianta

Principessa d' Egitto

Semiramide.

Sem. Ah taci! in questo luogo

Nino ciascun mi crede, e il palesarmi

Vita, regno, ed onor, potria costarmi.

Sib. Che ascolto! E' teco Idreno?

Che fà? Dov' è?

Sem. Di quel ingrato il nome

Non rammentarmi: abbandonai con lui

La patria, il regno, il genitor, le nozze

Del Monarca Numida:

E pur no'l crederai, l'istesso Idreno,

Che m' indusse a fuggir, tentò svenarmi.

Sib.

Syb. [Jeg bedrager mig ikke, det er hende selv.]
Tillad at jeg for dine Fodder : : :

(falder paa Knæ.)

Sem. Sybaris! [Af Himmel!] Enhver gaar til
side. [Hvilket Møde!] Staa op.

(Bagten begiver sig tilbage.)

Hvad Forretning fører dig fra Egypten til
Assyrien?

Sib. Denne Dags Skiebne er ogsaa andensteds
bekjendt. Jeg ventede, inden for disse Muure
at see heele Asien, men jeg haabede ikke at finde
igien den forsonste, og begrædte Egyptiske Prinz
sesse Semiramis, under Mand's Dragt, paa
den Assyriske Throne.

Sem. Af tie: Paa dette Sted troer enhver mig at
være Ninus, og at aabnbare mig kunde koste
mit Liv, Rige og Ære.

Sib. Hvad hører jeg! Er Hydrenus hos dig? Hvad
tager han sig for? Hvor er han?

Sem. Erindre mig ikke om denne Utafnemmeliges
Navn: Jeg forlod med ham mit Fæderneland,
Riige, Fader, og Formæling med Monar-
chen i Numidien: Og dog skal du ikke troe,
at den samme Hydrenus, som kom mig paa
at tage Flugten, forsøgte at tage mig af
Dage.

Sib,

Sib. „Quando?

Sem. „La notte istessa
 „Ch'io seco andai: del Nilo
 „Dalla pendente riva
 „Ei mi gettò ferita, e semiviva.

Sib. „Ma la cagione?

Sem. „Oh Dio!
 „La cagione io non so.

Sib. „[La so ben io.]
 „Come restasti in vita?

Sem. „Unica, e lieve
 „Fù la ferita, e la selvosa sponda
 „Co' pieghevoli falci
 „La caduta scemò, mi tolse a morte.

Sib. „Qual fù poi la tua forte?

Sem. „In mille guise
 „Spoglia, e nome cangiai;
 „Finchè il Monarca Assiro,
 „Fosse merito, o forte,
 „Del talamo real mi volle a parte.

Sib. „E all' estinto tuo sposo
 „Non successe nel regno il picciol Nino?

Sem. „Il crede ogn'un: La somiglianza inganna
 „Del mio volto col suo.

Sib. „Ma come il soffre?

Sem.

Sib. „Naar?

Sem. „Den samme Nat da jeg gik med ham: Han
„kastede mig saaret og halv død ned af den
„steile Klint i Nilstrømmen.

Sib. „Men af hvad Aarsag?

Sem. „Af Himmel! Aarsagen veed jeg ikke.

Sib. „[Jeg veed den vel.]
„Hvorledes forblev du i Live?

Sem. „Jeg fik kun en eneste og let Bunde, og den
„med Pile-Træer besatte Strandside, standsede
„Faldet ved de bøvelige Grene, og unddrog mig
„Døden.

Sib. „Hvad var siden din Skiebne?

Sem. „Paa mangfoldige Maader forandrede jeg
„baade Klæder og Navn; indtil den Assyriske
„Monarch, enten det nu maa være Fortieneste el-
„ler Lykke, fik Villie at tage mig til Gemahlinde,

Sib. „Men efterfulgte ikke den unge Minus din af-
„døde Gemahl i Regjeringen?

Sem. „Det troer enhver: Liigheden af mit Ansigt
„med hans, bedrager.

Sib. „Men hvorledes taaler han det?

Sem.

Sem. „Effeminato, e molle
„Fù mia cura educarlo.

Sib. E quando spero
Miglior tempo a scoprirle i miei martiri?
Ardir.] Sappi - - -

Sem. T'accheta, ecco Tamiri.

(vedendo venir Tamiri.)

Scena II.

Tamiri con seguito, e detti.

Tam. Nino, deve al tuo zelo
Oggi L'Asia il riposo, io degli affetti
La libertà.

Sem. Ma Babilonia deve
Alla bellezza tua l'aspetto illustre
De' Principi rivali. Al fianco mio,

*(una guardia v'è sul ponte, e accenna che
venghino i Principi.)*

Principessa t'affidi;

E i meriti di ciascun senti, e decidi.

*(Semiramide v'è sul Trono: Tamiri a sinistra nel
sedile. Sibari è in piedi a destra. E in-
tanto preceduti dal suono di stromenti
barbari, passano il ponte Mirteo, Irca-
no Scitalce col loro seguito, quali si fer-
mano fuori del portico, e poi entrano
l'un dopo l'altro, quando tocca loro a
parlare.)*

Sem. „Det har været min Omsorg at opdrage
„ham qvindagtig og blød.

Sib. [Og naar kan jeg haabe bedre Tider at aabens-
bare hende mine Lidelser? Frit Mod.] Vild

Sem. Tie stille, see der kommer Tamyris.
(i det hun seer Tamyris komme.)

Anden Scene.

Tamyris med Solge, og de forrige.

Tam. Minus! Assien har i Dag din Nidkierhed at
takke for sin Roelighed, jeg for Friheden i min
Kierlighed.

Sem. Men Babylon har din Skionhed at takke
for den herlige Anseelse af Fyrstelige Medbey-
lere. Prinsesse sæt dig

(en af Bagten gaaer hen paa Broen, og giver
Tegn til at komme.)

ved min Side; Og hør enhvers Fortienester,
for at affige Dommen.

(Semiramis gaaer paa Thronen: Tamyris sæt-
ter sig ved den venstre Side. Sybaris
staaer ved den høyre Haand. Og imid-
lertiid gaaer Myrteus, Hyrcanus og Scy-
talees, ved foregaaende Musik af barba-
riske Instrumenter, over Broen med de-
res Solge, hvilke bliver staaende uden for
Buegangen, og gaaer siden ind een efter
den anden, naar det falder dem til at tale.)

Scena III.

Mirteo, Ircano, Scitalce, e detti.

Mirt. Al tuo cenno, gran Rè, deposte l'armi,
Si presenta Mirteo.

L' Egitto - - -

Irc. Odi: La bella

(A Mirteo interrompendolo.)

Che fra noi si contende è quella?

Mirt. E' quella.

(ad Ircano.)

L' Egitto è il regno mio - - -

(A Semiramide.)

Irc. Del Caucaſo natio

(A Semiramide interrompendo Mirteo.)

Vien dal giogo ſelvoſo

L' arbitro degli Sciti amante, e ſpoſo.

Mirt. Ircano, a quel ch'io veggio,

Tu d' Affiria i coſtumi ancor non fai,

Irc. Perche?

Sem. Tacer tu dei.

Parli il Prence d' Egitto.

Irc. In Affiria il parlar dunque è delitto?

(ſi ritira indietro.)

Mirt. L' Egitto è il regno mio; ſoſpiri e pianti,
Riſpetto, e fedeltà ſono i miei vanti.

Sem.

Tredie Scene.

Myrteus, Hyrcanus, Scytalces, og
de forrige.

Myrt. Efter din Befaling, store Konge, og efter
afslagne Baaben, fremstiller sig Myrteus.
Egypten = = =

Hyrc. Her: Er det den Smukke.

(til Myrteus, faldende ham ind i Salen)

Som vi imellem os strider om?

Myrt. Det er hende.

(til Hyrcanus)

Egypten er mit Kongerige = = =

(til Semiramis)

Hyrc. Fra den Skovfulde Spidse af Bierget Cau-
casus

(til Semiramis, faldende Myrteus ind i Salen)

hvor mit Fæderneland er, kommer her Schy-
tiernes Herre, som Liebhaber og Gemahl.

Myrt. Hyrcanus, saa vidt jeg seer, veed du endnu
ikke Assyriens Skikke.

Hyrc. Hvorfor?

Sem. Du maae tie. Og Prinsen af Egypten tale.

Hyrc. Saa er det da en Forsæelse at tale i Assyrien?
(gaaer tilbage)

Myrt. Egypten er mit Rige; Sukke og Graad,
Ærbødighed og Troskab, kand jeg roese mig af.

Sem. Siedi Principe, e spera: a lei che adori,
Non è il tuo merto ascoso.

(Mirteo v'è a sedere.)

[Qual ti sembra Mirteo?]

(Piano a Tamiri.)

Tam. [Molle e noioso.]

(piano a Semiramide.)

Sem. Or narra i pregi tuoi.

(ad Ircano.)

Irc. Dunque a vostro piacer - - -

Tam. Parla se vuoi.

Irc. Si parli. A farmi noto

Basta affermar ch'io sono

L'opposto di colui. Sospiri e pianti,

Non son pregi fra noi: pregio allo Scita

E' l'indurar la vita

Al caldo, al gel delle stagioni intere;

E domar combattendo uomini e fere.

Tam. Si vede.

Sem. Or siedì, Ircano.

(Ircano v'è a sedere.)

Qual ti sembra costui?

(piano a Tamiri.)

Tam. Barbaro e strano.

(piano a Semiramide.)

Sem. Venga Scitalce.

Sib. [Oh stelle! Jo veggo Idreno!

Qual' arrivo funesto!]

Sem.

Sem. Sæt dig, Prins, og haab: Din Fortienes
 neste er ikke skiult for den som du tilbeder.

(Myrteus gaaer hen at kæde.)

(Hvad synes dig om Myrteus?)

(sagte til Tamyris.)

Tam. (Han er blodhiertet og fortrædelig.)

(sagte til Semiramis.)

Sem. Fortæl nu dine Berømmelser.

(til Hyrcanus.)

Hyrc. Altsaa efter eders Behag = = =

Tam. Tæl om du vil.

Hyrc. Jeg skal tale. For at giøre mig bekiendt er
 det nok at bekræfte, at jeg er tovert imod hiin.
 Suk og Graad ere ingen Berømmelser blant
 os: En Schytters Roes er at hærde sit Legeme
 ved Barne og Kuld, hele Aarsens Tider; og
 stridende at tæmme Mennesker og vilde Dyr.

Tam. Man seer det.

Sem. Sæt dig nu, Hyrcanus.

(Hyrcanus sætter sig.)

Hvad synes du om denne?

(sagte til Tamyris.)

Tam. Han er barbarisk og underlig.

(sagte til Semiramis.)

Sem. Lad Scytalces komme.

Sib. (Af Himmel! Jeg seer Hydrenus! Hvilken
 forgeelig Anfomst!)

Sem. Sibari, oh Dio! Questo è Scitalce?
(piano a Sibari vedendo Scitalce.)

Sib. E' questo.

Sem. Sarà.

(dopo averlo considerato.)

Scit. Numi, che volto! Il Rè novello,
Ircano, dimmi, è quel ch'io miro?

Irc. E' quello.

Scit. Sarà.

(dopo aver considerata Semiramide.)

Sem. Prence, il tuo nome
Dunque è Scitalce?

Scit. Appunto.

Sem. [Qual voce!]

Scit. [Qual'richiesta!

Jo gelo.]

Sem. [Jo vengo meno.]

Scit. [Semiramide è questa.]

Sem. [E' questi Idreno.]

Fin dall' Indico clima

Ancor tu vieni alla real Tamiri

Il tributo ad offrir de' tuoi sospiri?

Scit. Jo - - [Che dirò?] Se venni - - -

Non sperai - - - Mi credea - - - Ma veggo - - -

[Oh Dei!]

Sem. [Si confonde il crudel su gli occhi miei.]

Tam.

Sem. Sibaris, af Himmel! Er denne Scytalces?
(sagte til Sybaris, i det hun bliver
Scytalces vaer.)

Syb. Det er ham.

Sem. Det bliver ham.

(efter at have betragtet ham.)

Scyt. Himmel, hvilket Uasyn! Siig mig, Hyc-
canus, er dette den nye Konge, som jeg hissed
seer?

Hyc. Det er ham.

Scyt. Det skal være ham.

(efter at have betragtet Semiramis.)

Sem. Prins, dit Navn er da Scytalces?

Scyt. Just saaledes.

Sem. (Hvilken Røst!)

Scyt. (Hvilket Spørgsmaal! det tilsner i mig.)

Sem. (Jeg falder i Usmagt.)

Scyt. (Semiramis er denne.)

Sem. (Denne er Hydrenus.)

Du kommer ogsaa indtil det Indiske Clima for
at tilbyde Prinsessen Tamyris et Offer af dine
Sukke?

Scyt. Jeg = = = (Hvad skal jeg sige?) Der som
jeg kom = = = Jeg haabede ikke = = = Hun
troede mig = = = Men jeg seer = = = (Af
Himmel!)

Sem. (Den grumme forvirrer sig for mit Uasyn.)

Tam. Siedi, Scitalce, il turbamento io credo
Figlio d'amor, ne a paragon d'ogn'altro
Picciol merito è questo.

Scit. Ubbidisco.

(si ritira lentamente verso il sedile.)

Sem. (Infedel!)

Scit. (Sogno, o son desto?)

Ma veramente è quegli

Il fuceffor della corona Assira?

(ad Ircano.)

Irc. Non te 'l diffi?

Scit. Sarà.

(siede.)

Irc. Questi delira.

Tam. Nino, perchè non chiedi

(piano a Semiramide.)

Qual mi sembri costui?

Sem. Perche ravviso

(piano a Tamiri.)

In quel volto fallace

Segni d' infedeltà.

Tam. Ma pur mi piace.

(piano a Semiramide.)

Sem. (Oh gelosia!)

Irc. Che più s'attende? E' tempo

Che Tamiri decida.

Tam. Son pronta.

Tam. Sid Scytalces, denne Forvirring troer jeg at være en Frugt af Rierlighed, og i Liigning med al anden Fortieneste er denne ikke liden.

Scyt. Jeg adlyder.

(han gaaer langsom hen at sætte sig.)

Sem. (Utroe!)

Scyt. (Drømmer, eller vaager jeg?) Men virkeligen er denne Efterfølgeren til den Assyriske Erone?

(til Hycanus.)

Hyc. Har jeg ikke sagt dig det?

Scyt. Han skal være det.

(sætter sig.)

Hyc. Denne er affindig.

Tam. Minus, hvorfor spørger du mig ikke

(sagte til Semiramis.)

Hvad mig synes om denne?

Sem. Fordi jeg bliver Utroeskabs Tegn var i dette falske Ansigt.

(sagte til Tamyris.)

Tam. Og dog behager han mig.

(sagte til Semiramis.)

Sem. (Af Jalusie!)

Hyc. Hvad venter man meere? Det er Tiid at Tamyris beslutter.

Tam. Jeg er bered.

Sem. (Aimè!) Ma prima
Giurar si dee di tollerar con pace
La scelta d'un rivale. Al Nume, all'ara
Principi andate.

Mirt. Ogni tuo cenno è legge
(s'alza e v'è all' ara.)

Scit. (Son fuor di me.)
(come sopra.)

Sem. (Spergiuro!)

Mirt. Jo l' approvo.
(*Scitalce e Mirteo pongono la mano su l' ara
stando un per parte.*)

Scit. Jo l' affermo.

Irc. Jo l' assicuro.
(s'alza ma non parte dal suo luogo.)

Sem. Ircano, al Nume, all'ara
Non t'avvicini?

Irc. No: giurai, ne voglio
Seguir l' altrui costume:
Questa è l'ara de' Sciti, e questo è il Nume.
(ponendo la mano al petto, e accennando
la spada.)

Tam. Jo l'ardire d' Ircano,
Di Mirteo l' umiltà veggo, ed ammiro:
Ma un non fò che - - -

Sem. Sospendi la scelta, o Principessa.

Tam. Abbastanza pensai.

Irc. Dunque favelli.

Sem.

Sem. (Af Himmel!) Men først maae der aflægges
Eed paa, at taale med Forligelse ogsaa en Med-
beileres Val. Gaf Prinses, til Guden og
Alteret.

Myrt. Enhver din Befaling er en Lov.
(staaer op og gaaer til Alteret.)

Scyt. (Jeg er uden for mig selv.)
(som tilførn.)

Sem. (Meeneeder!)

Myrt. Jeg bifalder det.
(Scytalces og Myrteus lægger Haanden paa
Alteret, staaende hver paa sin Side.)

Scyt. Jeg bekræfter det.

Hyrc. Jeg forsikrer det.
(staaer op, men gaaer ikke fra sit Sted.)

Sem. Hyrcanus nærmer du dig ikke til Guden og
til Alteret?

Hyrc. Nej: Jeg har alt soeret, jeg vil ikke efterføl-
ge andres Skik: Dette er Schytiernes Alter,
og denne deres Gud.

(Læggende Haanden paa Brystet, og visende
til Kaarden.)

Tam. Jeg seer og agter med Forundring Hyrcani
Driftighed og Myrtei Ydmyghed: Men een
jeg veed ikke hvad = = =

Sem. Opsæt Balet, Prinsesse.

Tam. Jeg har nok betænkt mig.

Hyrc. Saa tal da.

Sem. No, Principi: v'attendo
(*s'alza e seco tutti.*)

Entro la reggia all' oscurar del giorno:
Ivi a mensa festiva
Sarem compagni, e spiegherà Tamiri
Ivi il suo cor. Voi tollerate intanto
Il breve indugio.

Mirt. Io non mi oppongo,

Irc. Ed io

Mal soffro un Rè de' miei contenti avaro.

Sem. Desiato piacer giunge più caro.

Non so se più t'accendi

(*a Tamiri.*)

A questa o a quella face:
Ma pensaci ma intendi;
Forse chi più ti piace
Più traditor sarà.

Avria lo stral d'amore

Troppo soavi tempore,
Se la beltà del core
Corrispondesse sempre
Del volto alla beltà.

(*parte con Sibari.*)

Scena IV.

Tamiri, Mirteo, Ircano e Scitalce.

Scit. Che vidi! Che ascoltai!

(*fra se.*)

Semi-

Sem. Nex, Prinsler: jeg venter eder
 (hva staaer op, og alle med hende.)
 til Aften paa Slottet: Der vil vi spise tilsam-
 men ved et høytideligt Bord, og Tamyris skal
 der forklare sit Hierte. Imidlertid taaler I
 denne korte Opsættelse.

Myrt. Jeg sætter mig ikke imod.

Syrc. Og jeg taaler ugierne en Konge, som misun-
 der mig mitte Fornøvelser.

Sem. En længe ventet Lyst, er meere kier naar den
 kommer.

Jeg veed ikke om du meere

(til Tamyris.)

antændes ved dette eller hiint Blus: Men
 tænk derpaa og forstaae; Den som meest
 behager dig, bliver maaskee den største For-
 ræder.

Kierligheds Piiil skulle have alt for sød Hærdesse,
 dersom Hiertets Skionhed altiid svarede til
 Ansigtets Denslighed.

(gaaer bort med Sybaris.)

Fjerde Scene.

Tamyris, Myrteus, Syrtanus og Scytalces.

Scyt. Hvad saae jeg! hvad hørte jeg!

(ved sig selv.)

Semis

Semiramide vive!

Ma non l'uccisi io stesso?

O sognavo in quel punto, o sogno adesso

Tam. Si penso, o Scitalce? Ami, o non ami?

Sprezzi, o brami i miei lacci?

Da lungo avvampi, e da vicino agghiacci

Scit. Perdonami, o Tamiri,

Se tu sapessi - - - Oh Dio!

Tam. Parla.

Scit. Se parlo,

Più confusa ti rendo.

Tam. O tutto mi palesa, o nulla intendo.

Scit. Vorrei spiegar l' affanno,

Nasconderlo vorrei;

E mentre i dubbi miei

Così crescendo vanno,

Tutto spiegar non oso

Tutto non so tacer.

Sollecito, dubbioso,

Penso, rammento, e vedo:

E agli occhi miei non credo,

Non credo al mio pensier.

(parte.)

Scena V.

Tamiri, Mirteo, ed Ircano.

Tam. Più che ad ogn' altro spiace

La dimora a Scitalce; ci pensa, e tace.

Irc.

Semiramis lever! Men har jeg ikke selv taget hende af Dage? Enten drømte jeg paa den Tid, eller drømmer jeg nu?

Tam. Saa Takkefuld, Scytalces? Elsker, eller elsker du ikke? Foragter, eller ønsker du mine Baand? Langt fra antændes du af Kierlighed, nær ved bliver du saa Kold som Is?

Scyt. Forlad mig, o Tamyris, dersom du vidste:
Af Himmel!

Tam. Tael.

Scyt. Dersom jeg taler, gjør jeg dig meere forvirret.

Tam. Enten aabenbar mig alting, eller jeg forstaaer slet intet.

Scyt. Jeg ville forklare min Lidelse, jeg ville og skiule dem; Men imidlertid min Tvivl saaledes tager til, tør jeg hverken forklare alting, ikke heller kand jeg tie alting.

Bekymret, og tvivlraadig, tænker, erindrer og seer jeg: Og jeg troer ikke mine Dyne, mindre mine Tanker.

(gaaer bort.)

Femte Scene.

Tamyris, Myrceus og Syrcanus.

Tam. Scytalces mishager meere end nogen anden dette Ophold; Han tænker, og tier.

Syrc.

Irc. Non curar di quel folle:
 Godi di tua ventura,
 Che l' amor t' afficura oggi d' Ircano.
 Non rispondi?? Ne temi? Ecco la mano.

Mirt. Che fai! Non ti rammenti
 Il comando reale?

Irc. E il Rè qual dritto
 Hà di fraporre ai miei cortesi affeti
 O limiti o dimore?

Tam. Che? Tu conosci amôre? Il tuo piacere
 E' domar combattendo uomini e fere.

Irc. E' ver: ma il tuo sembiante
 Non mi spiace però: godo in mirarti;
 E curioso il guardo
 Più dell' ufato, intorno a te s'arresta.

Tam. Gran forte in ver del mio sembiante è questa.

Che quel cor, quel ciglio altero
 Senta amor, goda in mirarmi?
 Non lo credo; non lo spero:
 Tu vuoi farmi insuperbir.

O pretendi allor, che torni,
 Ai selvaggi tuoi soggiorni,
 Rammentar così per gioco
 L' amoroso mio martir.

(parte.)

Sce-

Zyrc. Bekymre dig ikke om denne Daare: Nyd den Lykke, som min Kierlighed i Dag forsikrer dig om. Svarer du ikke? Troer du ikke? See der er min Haand.

Myrt. Hvad bestiller du? Erindrer du ikke den Kongelige Befaling?

Zyrc. Og hvad Ret har Kongen at sætte Grændser eller Forhalingen for min sømmelige Kierlighed?

Tam. Hvad? Kiender du til Kierlighed? Din Eyst er jo, i Striid, at tæmme Mennesker og vilde Dyr.

Zyrc. Det er sandt: Men dit Uafsyn mishager mig dog ikke: Jeg glæder mig ved at see dig; Og mit nysgierrige Dye opholder sig hos dig meere end sædvanligt.

Tam. I Sandhed, dette er en stor Lykke for mit Ansigt!

Finder vel dette Hierte, dette stolte Ansigt Kierlighed, og fornøyer sig ved at see mig? Det troer jeg ikke; Det haaber jeg ikke: Du vil kun giøre mig hoffærdig.

Eller du søger, naar du vender om til dine Skove, hvor du opholder dig, at erindre saaledes for Skiemt, min Kierligheds Lidelse.

(gaaer bort.)

Siette

Scena VI.

Ircano e Mirteo.

Irc. La Principessa udisti? Ella superba
Va degli affetti miei.

Mirt. Misero amante!
Che d' amor non t'intendi.

Irc. E quale è mai
Questo vostro d' amor leggiadro stile?

Mirt. Con lingua più gentile
Quì si parla d'amor: qui con rispetto
Un bel volto si ammira:
Si tace: si sospira:
Si tollera: si pena:
L'amorosa catena
Si soffre volontier benche severa.

Irc. E poi si ottien mercede?

Mirt. E poi si spera.

Irc. Miserabil mercè! Nò: d'involarti
Il pregio di gentil non ho desio.
Ciascun siegua il suo stile: io sieguo il mio.

(Mirteo parte.)

Maggior follia non v' è,
Che per godere un dì,
Questa soffrir così
Legge tiranna.

Siette Scene.

Syrscanus og Myrteus.

Syre. Har du hørt Prinsessen? Hun er stolt af min Kierlighed.

Myrt. Staffels Liebhaber! Som ikke forstaaer sig paa Kierlighed.

Syre. Og hvorledes er vel denne eders yndige Maade i at elske?

Myrt. Her taler man om Kierlighed, med den artigste Tunge; Her betragter man ærbødigen, og med Forundring et smukt Ansigt: Man tier: Man sukker: Man taaler: Man lider: Man fordrager gierne Kierligheds Lænker, omendstiont de ere tunge og haarde.

Syre. Erholder man og da siden Belønning?

Myrt. Derefter haaber man.

Syre. Elendige Belønning! Nej: jeg har ingen Attraae efter at betage dig det Navn af at være artig. Enhver følge sin Maade: jeg følger min.

(Myrteus gaaer bort.)

Der er ikke større Daarlighed til, end, for i Tiden at blive fornøjet, at taale saaledes denne barbariske Lov.

Io giuro amore e fè

A più d'una beltà;

Nè serbo fedeltà,

Quando m' affanna.

(parte.)

Scena VII.

Orti pensili.

Scitalce e Sibari.

Scit. E così cieco fei? Tu non ravvisti
Semiramide in Nino?

Sib. (Ah la conobbe.)

Scit. A me tutto la scopre, e più d'ogn' altro
Il cor che al noto aspetto
Subito torna a palpitarmi in petto.

Sib. Eh t'inganna 'l desio. „Se fosse tale
„Al germano Mirteo nota farebbe.

Scit. „No: che bambino ei crebbe
„Nella reggia de' Battri.

Sib. „In Asia ogn'uno
„La crede estinta.

Scit. „Ah più d'ogn' altro, amico,
„Io crederlo dovrei. Tutto fù vero
„Quanto svelasti a 'me. Nel luogo andai
„Destinato da lei: venne l'infida:
„Meco fuggì: ma poi

„Non

Jeg' sværger Kierlighed og Troeskab til meere end
 een Skionhed; Og bevarer ingen Troeskab,
 naar den qvæler mig.

(gaaer bort.)

Syvende Scene.

Hængende Haver.

Scytalces og Sibaris.

Scyt. Er du da saa blind? Kiender du ikke Semiramis i Ninus?

Sib. (Af han har kiendt hende.)

Scyt. Alting røber hende for mig, og meere end
 nogen anden, mit Hierte, som ved det be-
 kiendte Syn, straxen begynder igien at slaae i
 mit Bryst.

Sib. Ey! dit Onske bedrager dig. "Dersom hun
 „var denne, maatte hun være bekiendt for hen-
 „des Broder Myrteus.

Scyt. „Ney: Thi han er opvoxt fra Barns Been
 „af, paa Slottet i Bactria.

Sib. „Enhver i Asien troer at hun er omkommet.

Scyt. „Af min Ven, jeg burde troe det meere end
 „nogen anden. Alting var sandt som du har
 „aabenbaret for mig. Jeg gif til Stedet som
 „hun havde bestilt: Den Utroe kom: Hun
 „slygtede med mig: Men siden, ikke langt
 C 2 „fra

„Non lungi dalla reggia
 „L'insidie ritrovai. Cinto d'armati
 „V'era il rivale - - -

Sib. „E il conoscesti?

(con timore.)

Scit. „Almeno

„Potrei sfogarmi in lui.

Sib. „(Torniamo a respirar: non fa ch'io fui.)

„Ma da tanti nemici

„Chi ti salvò?

Scit. „Fra l'ombre

„Del bosco, e della notte

„Mi dileguai: ma prima

„Del Nilo in fu la sponda

„L'empia trafissi, e la balzai nell'onda.

Sib. „Aimè!

Scit. „Da quel momento

„Pace non fo travar. „ Sempre ho fu gli occhi

Sempre il tuo foglio: il mio schernito foco:

La sponda, il fiume, il tradimento, il loco.

Sib. Il foglio mio? forse lo ferbi?

Scit. „Il serbo

„Per gloria tua, per mia difesa.

Sib. „Ah pensa

„Alla mia sicurezza. E' qui Mirteo:

„Potria per la germana

„Vendicarsi con me.

Scit.

„fra Slottet fandt jeg Efterstræbelse. Med-
„bejleren, omgivet med bevæbnede, var der:

Sib. „Og kiendte du ham?

(med Frygt.)

Scyt. „Kunde jeg i det mindste stille min Bredde paa
„ham.

Sib. [„Jeg saaer til Live igien: Han veed ey at
„det var mig.] Men hvem frelste dig fra saa
„mægtige Fiender?

Scyt. „Jeg gjorde mig usynlig, ved Hielp af Sko-
„bens og Nattens Mørke: Men først giens-
„nemborede jeg den Ugudelige, paa Strand-
„bredden af Nilstrømmen, og stødte hende i
„Bandet.

Sib. „Ak Himmel!

Scyt. „Fra dette Øyeblik, fandt jeg ikke finde Fred
„eller Røe.“ Jeg har altid dit Brev for
„Dyrene: Min foragtede Kierligheds Ild:
„Strandbredden, Floden, Forræderiet, og
„Stedet.

Sib. Mit Brev? Maaskee du endnu forvarer det.

Scyt. „Det bevarer jeg til din Ære, og til mit
„Forsvar.

Sib. „Ak tænke paa min Sikkerhed. Myrteus er
„her: Han kunde, for sin Systers Skyld,
„hegne sig over mig.

Scit. Va pur sicuro,
A tutti il celerò. Ma corrisponda
Alla mia la tua fè: non dir che Idreno
In Egitto mi finì.

Sib. Io tel prometto.
Addio. (Torbido è il mare, il tempo è nero:
Bisogna in tanto rischio un gran nocchiero.)

(parte.)

Scena VIII.

Scitalce, Tamiri, indi Semiramide.

Scit. Chi fa? Forse il desio
Ingannar mi potrebbe. Al Re si vada;
Si ritorni a veder - - -

(in atto di partire.)

Tam. Dove Scitalce?

Scit. Al Monarca d'Assiria.

Tam. Egli s'appressa:
Fermati.

Scit. (Oh Dio! Che dubitarne? E' dessa.)

(vedendo Semiramide.)

Tam. Signor, brama Scitalce

(a Semiramide.)

Teco parlar.

Sem. (Vorrà scoprirsi.) Altrove

Piacciati, o Principessa,

Portare il piè. Tutta agli accenti tuoi

Lascia la libertà.

Tam.

Scyt. Vær kun forviffet om, at jeg skal fiule det for alle. Men lad din Troefkab svare til min: Siig ikke at jeg har givet mig ud for Hydres nus i Egypten.

Sib. Jeg lover dig det. Farvel. [Havet er opvørt, og Bøvret er mørkt: J saa stor en Fare behøves en god Søemand.

(gaaer bort.)

Ottende Scene.

Scytalces, Tamyris, derefter Semiramis.

Scyt. Hvo veed? Maaskee mit Forlangende kunde bedrage mig. Jeg maae gaae til Kongen; Jeg maae vende om igien at see

(i det han vil gaae bort.)

Tam. Hvorhen Scytalce?

Scyt. Til den Assyriske Monarch.

Tam. Han kommer herhid: Holdt stille.

Scyt. [Af Himmel! Hvad vil jeg meere tvivle derom? Det er hende selv.]

(i det han seer Semiramis.)

Tam. Herre, Scytalces forlanger at tale med dig.
(til Semiramis.)

Sem. [Han skal ville aabenbare sig.] Det behaage dig, Prinsesse, at gaae et andet Steds hen. Lad hans Ord al Frihed.

Tam. Parto. S'ei m'ami

Scorgi - - - Chiedi - - -

Sem. Và pur. Sò quel che brami.

(*Tamiri parte.*)

(Siam soli, or parlerà.)

Scit. (Parti Tamiri;

Or con me fi palesa.)

Sem. (Il rossor lo ritardà.)

Scit. (Teme quel cor fallace.)

Sem. (Tace, e mi guarda.)

Scit. (Ancor mi guarda a rase.)

Sem. Principe tu non parli?

Impallidisci, avvampi, e sei confuso?

Scit. Signor, nel tuo sembiante

Una donna inconstante,

Che in Egitto adorai,

Veder mi parve e mi turbò la mente:

Quell' infida direi, che in te si annida.

Sem. Se fu simile a me, non era infida.

Scit. Ah menzognera, ah ingrata - - -

(*alterato.*)

Sem. Olà! Scitalce

Così meco ragiona?

Scit. Io m'ingannai. Perdona.

(*si ricompone.*)

Uno sfogo innocente:

Quella crudel mi figurai presente.

Tam. Jeg gaaer. Fornem om han elsker mig = = =
Spørg = = =

Sem. Gaf kun. Jeg veed hvad du forlanger.
(Tamyris gaaer bort.)

[Vi ere allene, nu vil han tale]

Scyt. [Tamyris er gaaet bort; Nu aabenbarer han sig for mig.]

Sem. [Undseelse holder ham tilbage.]

Scyt. [Det falske Hierte frygter sig.]

Sem. [Han tier, og betragter mig.]

Scyt. [Endnu betragter hun mig og tier.]

Sem. Prins, taler du ikke? Bliver du bleeg, anstændes og forvirres?

Scyt. Herre. mig syntes at see i dit Ansyn et ubestændigt Fruentimmer, som jeg tilbad i Egypten, og dette forvirrede mit Sind: Jeg skulde snart sige at det var denne Utroe, som skulde sig i dig.

Sem. Dersom hun var mig liig, var hun ikke utroe.

Scyt. Af Usandsfærdige, af Utafnemmelige = = =
(med Brede.)

Sem. Holla! Scytalces, taler du saaledes med mig?

Scyt. Jeg har bedraget mig. Forlad

(kommer til sig selv igien.)

en uskyldig Brede: Denne Warmhiertige bildte jeg mig ind at være nærværende.

Sem. Pur se avessi presente
Allo sguardo colei come al pensiero;
Forse chi fa? Non ti vedrei sì fiero.

Scit. [Quale audacia! Comprendi
Alfin ch'io non la curo.] Ah se tu vuoi,
Questo mio core oppresso
Felice tornerà.

Sem. [Si scopre adesso.]
Parla.

Scit. Vorrei pietosa a' miei martiri,
Mercè del tuo favor, render Tamiri.

Sem. [Oh ingrato! Oh disleale!]

Scit. Ella è il mio foco:

Adoro il suo fombiante - - -

Sem. Non più. [Fingiam.] Ti compatisco amante,
A parlar con Tamiri:
Ogni tua brama a secondar m'apresto.

Scit. Torna appunto Tamiri. Il tempo è questo.

Sem. [Oh importuno ritorno!]

Scit. Or dir le puoi

Ch'è l'amor mio, ch'è il mio tormento estremo.

Sem. Allontanati, e taci. [Io fingo, e fremo.]

(*Scitalce si ritira indietro.*)

Sem. Dersom du dog havde denne saa nærværende for Dynnene, som for Tankerne; Maaskee hvo veed? da skulle jeg ikke see dig saa grim.

Scyt. [Hvilken Driftighed: Hun maae omsider begribe, at jeg ikke sfiotter om hende.] Al dersom du vil, skal dette mit undertrykte Hierte paa nye blive lykkelig.

Sem. [Nu aabenbarer han sig.] Tael.

Scyt. Jeg vilde, ved Hielp af din Gunst, opvække Medlidenhed hos Tamyris over mine Lidelser.

Sem. [Al Utaknemmelige! = = Al Troeløse!]

Scyt. Hun antænder mig til Kierlighed; Jeg tilbeder hendes Ansigt = = =

Sem. Ikke meere. [man forstille sig.] Jeg beskriager dig som Liebhaber. Jeg er bereed at tale med Tamyris: og at understytte alt dit Forlangende.

Scyt. Tamyris kommer just. Dette er den bedste Tid.

Sem. [Al ubelenlige Tilbagekomst!]

Scyt. Nu kand du sige hende, at hun er min Kierlighed, og at hun er min største Plage.

Sem. Gak bort herfra, og tie. [Jeg forstiller mig og snyser af Brede.]

(Scytalces gaar tilbage.)

Niende

Scena IX.

Tamiri e detti.

Tam. Signor, quali predici
Venture all'amor mio?

Sem. Poco felici.
Sudai fin'ora in vano
Con Scitalce per te. Di lui ti scorda;
Non è degno d'amor.

Tam. Perchè?

Sem. Ti basti

Saper che non si trova
Il più perfido core, il più rubello.

Scit. Signor, parli di me?

(avanzandosi.)

Sem. Di te favello.

Scit. (E pure impallidisce.)

(ritirandosi indietro.)

Tam. E s'ei non m'ama,

Perchè si fa rivale

D'Ircano e di Mirteo? Chiedasi - - -

Sem. Ah ferma.

(arrestandolo.)

Scit. Nino - - -

(appressandosi.)

Sem. Taci una volta.

(con impeto.)

Tam. Ma Scitalce io vorrei

Chiaro intendere alfin quai son gli affetti,

Che nascondi nel seno.

Scit.

Niende Scene.

Tamyris og de Forrige.

Tam. Herre, hvad for lykkelige Tilfælde spaaer du forud i min Kierlighed?

Sem. Ikke meget lykkelige. Jeg har hidindtil forgieves taget mig det meget nær med Scytalces for din Skyld. Slaae ham af dine Tanker; Han er ikke din Kierlighed værd.

Tam. Hvorfor?

Sem. Det maae være dig nok at vide, at der ikke findes et meere utroe og oprørisht Herte end hans.

Scyt. Herre, taler du om mig?

(nærmende sig.)

Sem. Jeg taler om dig.

Scyt. [Og dog alligevel bliver hun bleeg.]

(trædende tilbage.)

Tam. Men dersom han ikke elsker mig, hvorfor gjør han sig til Hyrcani og Myrtei Medbeiler?

Man spørge = = =

Sem. Af bliv her.

(holdende hende tilbage.)

Scyt. Minus = = =

(nærmende sig.)

Sem. Tie dog stille engang.

(med Hestighed.)

Tam. Men Scytalce, jeg vilde dog endelig vide tydeligen hvad Tilbøneligheder du skjuler i dit Bryst.

Scyt.

Scit. In seno ascondo
 Un'incendio per te. L' unico oggetto
 Sei tu di mia costanza:
 Il mio ben, l'idol mio, la mia speranza.

Sem. (Perfido!)

Tam. Io non intendo
 Se siano i detti tuoi finti, o veraci:
 Eccedi e quando parli, e quando taci.

Scit. Se intende si poco
 (a Semiramide.)

Che ho l' alma piagata,
 Tu dille il mio foco,
 Tu parla per me.
 (Sospira l'ingrata:
 Contenta non è.)

Sai pur, che l'adoro;
 (a Semiramide.)

Che peno, che moro,
 Che tutta si fida
 Quest' alma di te.
 (Si turba l'infida,
 Contenta non è.)

(parte.)

Scena X.

Semiramide e Tamiri.

Tam. Vdisti il Prence? Egli è diverso assai
 Da quel che lo figuri.

Sem.

Scyt. For dig bær jeg hemmelig i mit Bryst en Kierligheds Ild. Du er den eeneste Hensigt for min Bestandighed: Min Skat, min Afgud, mit Haab.

Sem. (Troeløse!)

Tam. Jeg forstaaer mig ikke paa, om dine Ord ere opdigtede, eller sandfærdige: Du gjør alt for meget deraf, baade naar du taler, og naar du tier.

Scyt. Dersom hun forstaaer saa lidet

(til Semiramis.)

at jeg har et saaret Hierte, sig du hende da min Ild, tal du for mig. (Den Utaknemmelige sukker: Hun er ikke fornøjet.)

Du veed dog, at jeg tilbeder hende;

(til Semiramis)

Alt jeg lider og døer, og at dette Hierte aldeles forlader sig til dig. (Den Utroe forvirres, og er ikke fornøjet.)

(gaaer bort.)

Tiende Scene.

Semiramis og Tamyris.

Tam. Har du hørt hvad Prinsen siger? Han er langt anderledes til Sinds, end du forestiller dig ham.

Sem.

Sem. Ah tu non fai
Quanto a fingere è avvezzo.

Tam. Pur non sembra così.

Sem. Di quel crudele
Non fidarti o Tamiri: altro interesse
Non ho che il tuo riposo.

Tam. Io ben m'avvedo
Del zelo tuo, ma sì crudel nol credo.

Ei d'amor quasi delira,
E il tuo labbro lo condanna:
Ei mi guarda, e poi sospira,
E tu vuoi che sia crudel!

Ma sia fido, ingrato sia,
So che piace all' alma mia:
E se piace allor che inganna,
Che farà quando è fedel?

(parte.)

Scena XI.

Semiramide, poi Ircano, e Mirteo.

Sem. Sarà dunque Scitalce
Sposo a Tamiri? E soffrirò che ad onta
Del nostro affetto antico - - -
Principi io vi predico
Gran disastri in amor. Se pigri siete,
La destra di Tamiri
Scitalce usurperà. Correte a lei

Ditele

Sem. Al du veed ikke hvor meget han er vandt ved at forstille sig.

Tam. Og dog lader det ikke saa.

Sem. Forlad dig ikke, o Tamyris, paa denne Utroe: Jeg har ingen anden Fordeel end din Koelighed.

Tam. Jeg er vel overbevist om din Midkierhed, men saa haard troer jeg ham ikke at være.

Han raser saa got som af Kierlighed, og din Mund fordømmer ham dog: Han seer paa mig, og siden sukker, og du vil dog, han skal være haard!

Men han maae være troe, eller utafnemmelig, dette veed jeg, at han behager mit Hierte: Og dersom han er saa behagelig naar han bedrager mig, hvad vil han ikke da være naar han er troe?

(gaaer bort.)

Ellevte Scene.

Semiramis, derefter Zyrchanus, og Myrteus.

Sem. Saa skal da endelig Scytalces være Tamyri Gemahl? Og skal jeg taale at til Skam for vores gamle Kierlighed = = = I Prinses, jeg spaaer eder stor Uheld i Kierlighed. Dersom I ere efterladne, vil Scytalces betage eder den Ret I kand have til Tamyri Formæling. Gaf

D

hastig

Ditele i vostri affanni:
 Pietà chiedete, e se pietà bramate
 Qualche stilla di pianto ancor versate.

Irc. Non è sì vile Ircano.

Mirt. A placar quell' ingrata il pianto è vano.

Sem. Voi non sapete quanto
 Giovi a destar faville
 Quell' improvviso pianto,
 Che versan due pupille
 In faccia al caro ben.

Ogni bellezza altera
 Và dell' altrui dolore:
 Si rende poi men fiera,
 E alfin germoglia amore
 Alla pietade in sen.

(parte.)

Scena XII.

Ircano e Mirteo.

Mirt. Che pensi Ircano?

Irc. Ai tu coraggio?

Mirt. Il brando

Risponderà quando tu voglia.

Irc. Andiamo

L' importuno rivale

Uniti ad assalir. Pur che si vinca

Lode al par del valor merta l'ingegno.

Mirt.

hastig til hende, fortæl hende eders Bekymringer: Begierer Medlidenhed, og dersom I forlanger samme, da udøs tillige nogle Graads Taare.

Syrc. Hyrcanus er ikke saa nedrig.

Myrt. Til at stille denne Utaknemmelige tilfreds er Graad forgieves.

Sem. I veed ikke hvor meget denne uforventede Graad af et Par Dyne i den fiere Elsktes Nærværelse, hielper til at opvække Kierligheds Tid.

Enhver Skionhed er stolt over den andens Sorrig: Den gjør sig siden mindre haard, og omsider føder Kierlighed, i Medlidenheds Barm.
(gaaer bort.)

Solgte Scene.

Hyrcanus og Myrtus.

Myrt. Hvad tænker du, Hyrcanus?

Syrc. Har du Mod?

Myrt. Min Kaarde skal svare, naar du forlanger.

Syrc. Lader os gaae, for mod sat let Magt at overfalde den besværlige Medbeyler. Naar man kun vinder, fortienet Forstanden ligesaavel at roses, som Styrken.

Mirt. Sol d'un tuo pari il bel pensiero e degno.
(parte.)

Scena XIII.

Ircano Solo.

Quanti inventan costoro

Incomodi riguardi! Eh ch'io non venni

Con essi a delirar. Tremi Scitalce:

La sua caduta è certa,

O frodi io tenti, o violenza aperta.

Talor, se il vento freme

Chiuso negli antri cupi,

Dalle radici estreme

Vedi ondeggiar le rupi,

E le smarrite belve

Le selve abandonar.

Se poi della montagna,

Esce dai varchi ignoti,

O v'è per la campagna

Struggendo i campi interi,

O dissipando i voti

De' pallidi nocchieri

Per l'agitato mar.

(parte.)

Fine dell' Atto Primo.

Myrt. Blot een af dine Eige er denne smukke Tanke
værd.

(gaaer bort.)

Trettende Scene.

Zyrcanus allene.

Hvilken en Hoben fortrædelige Betragtninger finder
ikke disse op! Ey, jeg er ikke kommen for at
blive affindig med dem. Scythaces skal skielve:
Hans Fald er ham vis, enten jeg nu gaaer det
an med Undersundighed, eller med aabenbare
BOLD.

Undertiden, naar Vinden bruser, som er indsluttet
i de dybe Huuler, da seer man Klipperne
at røre sig som Bølger, og de forvildede
Dyr at forlade Skovene.

Naar den siden farer ud af Biergenes ubekiendte
Gange, farer den over Landet, enten øde-
lægger hele Marker, eller til intet gjør de
bange Søefolks Onsker paa det oprørte
Hay.

(gaaer bort.)

Ende paa den første Act.

Atto Secondo.

Scena I.

Sala regia illuminata in tempo di notte. Varie cre-
denze intorno con vasi trasparenti. Gran mensa
imbandita nel mezzo con quattro sedili in-
torno, ed una sedia in faccia.

Sibari, e poi Ircano con spada nuda.

Sib. Ministri, al Re sia noto
Che già pronta è la mensa, (E beva in questo
(parte una guardia.)

Scitalce la sua morte. E' troppo il colpo
Necessario per me: Scoprir potrebbe
La sua voce, il mio scritto,
Quanto Sibari un dì finse in Egitto.)
Dove Signor? Qual ira

(ad Ircano.)

T' arma la destra?

Irc. Io vuo Scitalce estinto
Additami dov'è.

Sib. Taci se brami
Vederlo estinto.

Irc. Come?

Sib. In questo nappo
Preparai la sua morte.

Anden Act.

Første Scene.

En Kongelig Sahl illumineret ved Natte-Tid. Udskillige Credenz-Borde omkring med giennemskinnende Vaser. Et stort dækket Bord besat med Spise i Midten, med fire Stoele omkring, og en Stoel midt for.

Sibaris, og siden Hyrcanus med blottet Kaarde.

Sib. Tienere, det maae meldes for Kongen at Taffelet er allerede færdig. (Og ved dette skal Sychalces drikke sin Død. Denne Stræg er alt for nødvendig for mig: Hans Mund kunde forraade min Skrift; hvad Sibaris engang har opspunden i Egypten.) Hvorhen Herre? Hvad Brede
(til Hyrcanus.)

bevæbner din Arm?

Hyrc. Jeg vil have Sychalces udryddet. Viis mig hvor han er.

Sib. Tie stille dersom du forlanger at see ham udryddet.

Hyrc. Hvorledes?

Sib. I dette Begger har jeg tillavet hans Død.

Irc. Ma poi se tu m'inganni?

Sib. Ecco il veleno.

(gli mostra un picciol vaso)

Se nol porgo al rival passami il feno.

Irc. Mi fiderò; ma - - -

Sib. Il Re s'appressa - - - Taci.

Scena II.

*Semiramide, Tamiri, Mirteo, Scitalce, seguiti da
paggi, e cavalieri, e detti.*

Sem. Ecco il luogo, o Tamiri,

Ove gli altrui sospiri

Attendono da te premio, e mercede.

(Io tremo, e fingo.)

Tam. Ogni misura eccede

La real pompa.

Scit Ah se eletto foss'io,

Chi più di me faria felice?

(a Semiramide.)

Sem. *(Ingrato!)*

Più non si tardi. Ogn'uno

La mensa onori, e intanto

Misto risuoni a liete danze il canto.

(dopo seduta nel mezzo Semiramide, siedono alla destra di lei Tamiri, e poi Scitalce, alla sinistra Mirteo, poi Ircano. Sibari è in piedi appresso Ircano.)

Coro.

Zyrc. Men siden dersom du bedrager mig?

Sib. See der er Forgiften.

(Han viser ham et lidet Begger.)

Dersom jeg ikke rækker det til min Medbeyler,
da maae du giennemboere mit Bryst.

Zyrc. Jeg vil forlade mig derpaa; Men = = =

Sib. Kongen nærmer sig = = = Tie stille.

Anden Scene.

Semiramis, Tamyris, Myrteus, Scytalces,
efterfulgt af Pager og Cavallierer;
og de forrige.

Sem. See her er Stedet, Tamyris, hvor de andres Sukke venter Belønning og Naade af dig. (Jeg skjæler, og forstiller mig.)

Tam. Den Kongelige Pragt overgaaer al Naade.

Scyt. Af dersom jeg blev valgt, hvo vilde vel være meere lykkelig end jeg?

(til Semiramis.)

Sem. (Utafnemmelige!) Man tøve ikke meere. Enhver bæere Bordet, og imidlertid opstemme Sang, blandet med glade Danse.

(Efterat Semiramis har sat sig i Midten, sætter sig Tamyris ved hendes høyre Side, og siden Scytalces. Ved den venstre Side Myrteus, siden Hyrcanus. Sybaris bliver staaende hos Hyrcanus.)

Coro.

Il piacer la gioia scenda,
 Fidi sposi, al vostro cor:
 Imeneo la face accenda,
 La sua face accenda amor.

Parte del Coro.

Fredda cura, atro sospetto
 Non vi turbi, e non v'offenda:
 E d'intorno al regio letto
 Con purissimo splendor,

Coro.

Imeneo la face accenda,
 La sua face accenda amor.

Parte del Coro.

Sorga poi prole felice
 Che ne' pregi ugual si renda
 Alla bella genitrice,
 All' invitto genitor.

Coro.

Imeneo la face accenda,
 La sua face accenda amor.

Parte del Coro.

E se fia che amico nume
 Lunga età non vi contenda;
 A scaldar le fredde, piume,
 A destarne il primo ardor,

Coro.

Chorus.

Fornoyelse og Glæde nedstige, I tros Gemahler,
i eders Hierte: Hymen antænde sit Blus,
og Kierlighed ligesaa

Endeel af Chorus.

Koldfindig Bekymring, og ond Mistanke forstyr-
re og fortørne eder ikke; Og omkring den
Kongelige Seng, med den reneeste Glands,

Chorus.

Antænde Hymen og Kierlighed sit Blus.

Endeel af Chorus.

Opstaae siden en lykkelig Stamme, som i Dyrer
og Navn maae giøre sig liig sin smukke
Moder, og uovervindelige Fader.

Chorus.

Hymen antænde sit Blus, tilligemed Kierlighed
sit.

Endeel af Chorus.

Og dersom det skeer at en gunstig Guddom ikke
nægter eder et langt Liv; For at opvarme
den kolde Seng, og opvække deraf den før-
ste Tid,

Chorus.

Coro.

Irneneo la face accenda,
La sua face accenda amor.

Sem. In lucido cristallo aureo liquore
Sibari, a me si rechi.

Sib. (Ardir mio core.)
(Va a prender la tazza, e vi pone de-
stramente il veleno.)

Irc. (Il colpo è già vicino.)

Sem. (Oh Dio! S'appressa
Il momento funesto.)

Tam. (Che gioia!)

Scit. (Che farà?)

Mirt. (Che punto è questo!)

Sib. Compito è il cenno.
(posa la sottocoppa con la tazza avanti a Semi-
ramide, e va a lato d' Ircano.)

Sem. Or prendi,
Tamiri, e scegli. Il sospirato dono
(da la tazza a Tamiri.)

Presenta a chi ti piace:
E goda quegli il grande acquisto in pace.

Tam. Principi il dubbio, in cui fin'or m'involve
L' uguaglianza de' merti,
Discioglie il genio, e non offende alcuno
Se al talamo, ed al trono
L'uno, o l' altro solleva:
Ecco lo sposo, e il Re: Scitalee beva.

(Posa la tazza avanti a Scitalee.)
Sem.

Chorus.

Antænde Hymen sit Blus, ligesaavel som Kierlighed.

Sem. Sybaris! Man række mig, i et klart Kry-
stal-Glas, den Guldfarvede Drik.

Sib. (Vær dristig, mit Hierte.)

(gaaer hen at tage Beggeret, og kommer
behændig Forgiften deri.)

Zyre. (Ulykken er allerede nær.)

Sem. (Af Himmels! Det sørgelige Dyeblik nærmer sig.)

Tam. (Hvilken Glæde!)

Scyt. (Hvad vil der blive af?)

Myrt. (Hvad er dette for en Time!)

Sib. Befalingen er efterkommet.

(sætter Præsenteer-Tallerkenen med Beggeret
for Semiramis, og gaaer hen at staae
ved Siden af Hyrcanus.)

Sem. Tag nu Tamyris, og vælg. Den forønskte
Gave giv den som behager dig;
(giver Beggeret til Tamyris.)

Og samme nyde den store Erobring i Fred og
Roe.

Tam. Prinses! Den Tvivl, hvori den Liighed af
eders Fortienester, hidindtil har indviklet mig,
løser nu min Tilbøielighed op, og fortørner
dog ingen, dersom jeg ophøyer til Formæling og
til Thronen, enten den ene eller den anden. Her
er Brudgommen, og Kongen: Scytalces drik.
(sætter Beggeret for Scytalces.)

Sem.

Sem. (Io lo prevedi.)

Mirt. (Oh forte!)

Scit. [Ah qual' impegno!]

Sib. [Or s' avvicina a morte.]

Irc. Via Scitalce, che tardi? Il Re tu sei.

Scit. [E deggio in faccia a lei
Annodarmi a Tamiri?]

Tam. Egli è dubbioso ancora.

(a Semiramide.)

Sem. Al fin risolvi.

Scit. E Nino

Lo comanda a Scitalce?

Sem. Io non comando;

Fà il tuo dover.

Scit. Si lo farò. [L' ingrata

Si punisca così.] D'ogni altro amore

Mi scordo in questo punto --- Ah non ho core.

(volendo bere e poi s'arresta.)

Porgi a più degno oggetto.

Il dono, o Principessa, Io non l' accetto.

(posa la tazza.)

Tam. Come!

Sib. [Oh sventura!]

Irc. Scitalce, non devi

La tazza ricusar, prendila e bevi.

Tam. Principe, in van ti sdegni: ei col rifiuto

(ad Ircano.)

Non

Sem. [Jeg har seet det forud.]

Myrt. [Af Skæbne!]

Scyt. [Af hvilket Foretagende!]

Sib. [Nu nærmer han sig til Døden.]

Hyrc. Belan Scytalces, hvad tover du efter? Du er Kongen.

Scyt. [Men bør jeg i hendes Paasyn lade mig binde til Tamyris?]

Tam. Han er endnu tvivlsraadig.

(til Semiramis.)

Sem. Endelig beslut.

Scyt. Og Minus befaler Scytalces det?

Sem. Jeg befaler ikke; Gjør din Pligt.

Scyt. Ja jeg vil gjøre det. [Den Utafnemmelige straffe man saaledes.] All anden Kierlighed forglemmer jeg i dette Øyeblik = = = Af jeg har ikke det Hierte.

(vil drikke og siden standser.)

Ræk, o Prinsesse, Foræringen til en værdigere Person, jeg tager ikke imod den.

(sætter Beggeret ned.)

Tam. Hvorledes!

Sib. [Af Ulykke!]

Hyrc. Scytalces, du bør ikke veigre dig for Beggeret, tag det og drik.

Tam. Forgieves bliver du vred: Bed Afslaget

(til Hyrcanus.)

fortørner

Non me, se stesso offende;
E al demerito suo giustizia rende.

Irc. No no voglio ch'ei beva.

Sem. Eh taci.

Tam. Intanto

Per degno premio al tuo cortese ardire
L'offerta di mia mano
Ricevi tu con più giustizia, Ircano.

(in atto di dare la tazza ad Ircano.)

Irc. Io!

Tam. Sì, con questo dono

Te destino al mio Trono, al amor mio.

Irc. Sibari che farò?

(piano a Sibari.)

Sib. Mi perdo anch'io.

(piano ad Ircano.)

Tam. Perchè taci così? forse tu ancora
Vuoi ricusarmi?

Irc. No, non ti ricuso.

T'amo - - - Vorrei - - -

Tam. Ma parla.

Sem. Or sù, risolvi.

Irc. Ho, risoluto.

(salza e prende la tazza.)

Vada la tazza a terra.

(getta la tazza.)

Scit.

fortørner han ikke mig: men sig selv; og beviser hans ringe Fortieneste den tilbørlige Ret.

Hyrc. Nej, nej, jeg vil at han skal drikke

Sem. En! tie stille.

Tam. Imidlertid tag du, **Hyrcanus**, med meere Resfærdighed, imod Tilbudet fra min Haand, til en værdig Belønning for din høflige Dristighed.

(I det hun vil give Bæggeret til **Hyrcanus**.)

Hyrc. Jeg!

Tam. Ja med denne Gave, udvælger jeg dig til min Throne og til min Kierlighed.

Hyrc. **Sybaris**, hvad skal jeg gjøre?

(Sagte til **Sybaris**.)

Sib. Jeg er ogsaa selv fortabt.

(Sagte til **Hyrcanus**.)

Tam. Hvorfor tier du saaledes? Maaſtee du vil ogsaa afflaae mig det?

Hyrc. Nej, jeg afflaaer dig det ikke. Jeg elsker dig: jeg vilde

Tam. Men tael

Sem. Nu vel an, beslut.

Hyrc. Jeg har besluttet.

(Han staaer op og tager Bæggeret.)

Bæggeret maae fastes til Jorden.

(Faster Bæggeret.)

Scit. E qual furore infano - - -

Irc. Così riceve un tuo rifiuto Ircano;

Tam. Dunque ridotta io sono
A mendicar chi le mie nozze accetti?
Dunque per oltraggiarmi
In Assiria veniste? Il mio, sembriante
E' deforme a tal segno
Che a farlo tollerar non basta un regno?

Sem. E' giusta l'ira tua.

Mirt. Dell'amor mio
Dovresti, o Principessa - - -

Tam. Alcun d'amore

(s'alza e seco tutti.)

Più non mi parli. Io sono offesa, e voglio
Punito l'offensor. Scitalce mora.

Ei col primo rifiuto
Il mio dono avvill. Chi sua mi brama
A lui trafigga il petto;
Venga tinto di sangue, ed io l'accetto.

Tu mi disprezzi, ingrato,

(a Scitalce)

Ma non andarne altero:

Trema d'aver mirato,

Superbo il mio rossor.

Chi

- Scyt.** Men hvad for en ubesindig Raserie . . .
- Syrc.** Saaledes tager Hyrcanus imod det som du har forkaster.
- Tam.** Saa er det kommet saa vidt med mig, at jeg maae bette mig den til som vil tage imod min Formoelning? Saa ere I da Komne til Assyrien for at drive Spot med mig? Er vel mit Ansigt saa vanskabt, at et Kluge ikke er nok til at giøre det fordragelig?
- Sem.** Din Brede er retsærdig.
- Myrt.** Burde du, o Prinsesse, paa min Kierlighed = = =
- Tam.** Ingen tale mere til mig om Kierlighed.
(hun staaer op og alle med hende.)
Jeg er fortørnet, og jeg vil have den straffet som har fortørnet mig. Scytalces skal døe. Han har forringet min Gave ved sit første Afslag. Hvo som forlanger mig til Gemable inde, giennemboere hans Bryst; Lad ham Komme farvet med Blod, og jeg antager ham.

Du foragter mig, utaknemmelige,

(til Scytalces.)

men bliv ikke stolt deraf: Du maa skielve at du hoffærdig har anseet min Skamsfuldhed.

Chi vuol di me l'impero

Paffi quel core indegno.

Voglio, che sia lo sdegno

Foriero dell'amor.

(parte.)

Scena III.

Semiramide, Scitalce, Mirteo, Ircano e Sibari.

Sem. (Il mio bene è in periglio
Per essermi fedel.)

Irc. Scitalce, andiamo:

All' offesa Tamiri

Il dono offrir della tua testa io voglio.

Scit. Vengo, e di tanto orgoglio

Arrossir ti farò.

(in atto di partire con Ircano.)

Sem. (Stelle che fia!)

Mirt. Arrestatevi olà, l'impresa è mia.

Scit. A vendicar Tamiri

Venga Ircano, Mirteo, venga uno stuolo,

Solo io farò, ne mi sgomento io solo.

(in atto di partire.)

Sem. Fermati. Oh Dio!)

Scit. Che chiedi?

Sem. In questa reggia,

Su gli occhi miei Tamiri

Hvo som vil have Riget af mig, giennemboere dette uværdige Hierte. Jeg vil at Breden skal være Kierligheds Forløber.
(gaaer bort.)

Tredie Scene.

Semiramis, Scytalces, Myrteus, Hyrcanus og Sybaris.

Sem. (Min Effelige er i Fare, for at være mig troe.)

Hyrc. Scytalces, lad os gaae: Den fortørnede Tamyris vil jeg tilbyde en Foræring af dit Hoved.

Scyt. Jeg kommer, og vil gjøre dig skamrod, ved saa stort et Hovmod.

(i det han vil gaae bort med Hyrcanus.)

Sem. [Stierner, hvad vil her blive af.]

Myrt. Holla, holdt inde, dette Foretagende kommer mig til.

Scyt. For at hævne Tamyris maae Hyrcanus, Myrteus komme, og en heel Skare, jeg skal være allene, og jeg forskrækkes end ikke allene.

(i det han vil gaae bort.)

Sem. Bliv her. [Af Himmel!]

Scyt. Hvad forlanger du?

Sem. Paa dette Slot, I har Tamyris i min Nærværelse taalet at faae Afslag. Frem for no-

Il rifiuto soffrì. Prima d'ogn'altro
 Io son l'offeso, e pria d'ogni altro io voglio
 L'oltraggio vendicar: qui prigioniero
 Resti Scitalce, e qui deponga il brando.
 Sibari, fia tuo peso
 La custodia del reo.

Scit. Come!

Sib. Che intendo!

Sem. (Così non mi paleso, e lo difendo.)

Scit. Ch'io ceda il brando mio?

Sem. Non più, così comando, Il Re son'io.

Scit. Così comandi, e parli

A Scitalce così? Colpa sì grande

Ti sembra il mio rifiuto? Ah troppo insulti

La sofferenza mia: qui potrei farti.

(Forse arrossire

(getta la spada.)

Sem. Olà t'accheta, e parti.

Scit. Voi, che le mie vicende

Voi che i miei torti udite,

Fuggite, sì fuggite,

Qui legge non s'intende,

Qui fedeltà non v'è.

E puoi

gen anden er jeg den fortorneede, og frem for nogen anden vil jeg hævne den Beskæmmelse: Her forblive Scytalces som Fange, og her aflegge han sit Sværd. Sybaris, det være din Forretning at vogte den skyldige.

Scyt. Hvorledes!

Syb. Hvad hører jeg!

Sem. [Saaledes aabenbarer jeg mig ikke, og dog forsvarer jeg ham.]

Scyt. Jeg skal aflegge min Kaarde?

Sem. Tael ikke mere, saaledes befaler jeg, jeg er Kongen.

Scyt. Befaler du saaledes, og taler saaledes til Scytalces? Synes dig mit Afslag saa stor en Forseelse? Af du bespottes alt for meget min Taalmodighed. Her kunde jeg maaskee gjøre dig skamfuld = = =

(Kaster Kaarden.)

Sem. Holla, Die stille og gaae.

Scyt. J som hører mine Hændelser og mine Uretter, flyer, ja skynder eder herfra, her vil man ingen Lov vide af, og her er ingen Troeskab.

E puoi tiranno, e puoi

(a Semiramide.)

Senza rossor mirarmi?

Qual fede avrà per voi,

Chi non la serba a me?

(parte con Sibari.)

Scena IV.

Semiramide, Ircano, e Mirteo.

Sem. (Conoscerai fra poco
Che son pietosa, e non crudel.)

Mirt. Perdona,
Signor, s'io troppo ardisco. Il tuo comando
Scitalce a un punto, e la mia speme oltraggia.

Irc. Perchè mi si contende
Il trionfar di lui?

Sem. Chi mai t'intende?
Or Tamiri non curi, ed or la brami.

Mirt. Ma tu l'ami, o non l'ami?

Irc. Nol so.

Sem. Se amavi allor, come in te nacque
D'un rifiuto il desio?

Irc. Quante richieste! Alfine
Che vorreste da me?

Sem. Da te vorrei
Ragion dell' opre tue.

Mirt.

Men kan du vel, du Tyran

(til Semiramis.)

anseer mig uden at skamme dig? Hvad Værlighed kan den have for eder, som ikke holder Love med mig?

(gaaer bort med Sybaris.)

Fjerde Scene.

Semiramis, Zyrchanus og Myrteus.

Sem. [Du skal kiende inden kort Tid, at jeg er medlidende, og ikke haard.]

Myrt. Forlad, Herre, i fald jeg er for dristig. Din Befaling fortørner Sentalces og mit Haab tillige.

Zyrc. Hvorfor vil man forhindre mig at triumfere over ham!

Sem. Hvo kan vel forstaae dig? Nu skiotter du ikke om Tamyris, og nu forlanger du hende.

Myrt. Men elsker du hende, eller elsker du hende ikke?

Zyrc. Jeg veed det ikke.

Sem. Dersom du elskede hende den Tid, hvorledes er da denne Billie til at give hende Afslag opkommen hos dig?

Zyrc. Hvor mange Spørsmåale! Hvad vilde J da endelig af mig?

Sem. Jeg viide vide Aarsagen til dine Gierninger.

Mirt. Saper desio
Qual core in seno ascondi.

Sem. Spiegati.

Mirt. Non tacer.

Sem. Parla.

Mirt. Rispondi.

Irc. Saper bramate

Tutto il mio core?

Non vi sdegnate,

Lo spiegherò.

Mi da diletto

L'altrui dolore;

Perciò d'affetto

Cangiando vò.

Il genio è strano,

Lo veggo anch'io:

Ma tento in vano

Cangiar desio,

L'istesso Ircano

Sempre farò.

(parte.)

Scena V.

Semiramide e Mirteo.

Mirt. Vedi quanto son' io

Svenurato in amore.

A me si preferisce.

Sem.

Myrt. Jeg forlanger at vide, hvad for et Hierte
du skjuler i dit Bryst.

Sem. Forklar dig.

Myrt. Tie ikke.

Sem. Tael.

Myrt. Svar.

Myrc. J forlanger at vide mit gandske Hierte?
Bliver ikke fortornede, jeg skal forklare
eder det. Andres Sorrig fornøyer mig;
Derfor forandrer jeg min Kierlighed.

Den Tilbøielighed er underlig, jeg seer det ogsaa
selv: Men jeg søger forgieves at forandre
mit Sind, vil derfor altid blive den
samme Hyrcanus.

(Gaar bort.)

Femte Scene.

Semiramis og Myrteus.

Myrt. Du seer hvor uløkkelig jeg er i Kierlighed.
En saadan Medbeyler fortrækker man mig.

Sem.

Sem. A tuo favore
Tutto farò. Ti bramerei felice.

Mirt. Come goder mi lice
La tua pietà?

Sem. Ti maravigli, o Prence,
Perchè il mio cor non vedi:
Và: più caro mi sei di quel che credi.

Mirt. A te risorge accanto
La speme nel mio sen:
Come dell' alba al pianto
Sull' umido terren
Risorge il fiore,

Se guida mia si fa
L' amica tua pietà,
Non temo del mio ben
Tutto il rigore,

(parte.)

Scena VI.

Semiramide solo.

Di Scitalee il rifiuto

E' una prova d'amor. Questa mi toglie
De' tradimenti suoi

L' imagine dal cor; Questa risveglia

Le mie speranze, e questa

Sem. Til din Fordeel vil jeg giøre 'alting. Jeg vilde ønske at see dig lykkelig.

Myrt. Hvoledes tillades det mig at nyde din Medlidenhed?

Sem. Du forundrer dig, o Prins, fordi du seer ikke mit Hjerte: Gaf! Du er mig kiere, end du troer.

Zyre. Ved Siden af dig opstaaer Haabet i mit Bryst: Ligesom Blomsteret opstaaer ved Morgen-Duggen, paa den fugtige Jord.

Derfom din gunstige Medlidenhed giør sig til min Ledsager, da frygter jeg ikke for al min Eiskeliges Haardhed.

(gaaer bort.)

Siette Scene.

Semiramis allene.

Scytaleis Afslag er en Prøve paa Kierlighed. Denne borttager Forestillingen af hans Forræderier, som var i mit Hjerte: Denne opvaagner mine Forhaabninger, og denne opvækker

Mille teneri affetti in sen mì desta.
 T'intendo amor; mi vai
 La sua fè rammentando, e non gl'inganni.
 Quanto facile è mai
 Nelle felicità scordar gli affanni.

Il pastor, se torna aprile
 Non rammenta i giorni argenti:
 Dall' ovile
 All' ombre usate
 Riconduce i bianchi armenti,
 E l'avena abbandonate
 Fa di nuovo risuonar.

Il nocchier, placato il vento,
 Più non teme, e si scolara;
 Ma contento
 In su la prora
 Va cantando in faccia al mar.

Quarto

Scena VII.

Appartamenti terreni.

Ircano strascinando a forza Sibari.

Irc. Sieguimi. In van resisti.

Sib. Ma che vuoi?

Irc. Che a Tamiri
 Discolpi il mio rifiuto.

Sib.

vækker tusinde omme Sinds Bevægelse i mit
 Bryst. Jeg forstaaer dig Kierlighed; Du
 erindrer mig om hans Troeskab og ikke om
 hans Bedragerier. Hvor let er det vel ikke,
 i de lykkelige Tider, at forglemme Bekym-
 ringer.

Hyrden, naar April-Maaned kommer, erindrer
 ikke de kolde Dage: Men fører igien det
 hvide Qvæg ud af Stalden til de sæd-
 vanlige Skygger, og lader paa ny sin
 forladte Pibe høre.

Seemanden, naar Vinden er stillet, frygter
 ikke, og bliver ikke mere bange; men
 gaaer fornøjet paa Forstavnen og synger
 imod Havet.

(gaaer bort.)

Syvende Scene.

Bærelser ved Jorden.

Syrscanus trækkende Sybaris med Mags
 efter sig.

Syrc. Folg mig. Forgieves staaer du imod.

Syb. Men hvad vil du have?

Syrc. At du undskylder for Tamyris mit Afslag.

Syb.

Sib. È come?

Irc. A lei
Scoprendo il ver.

Sib. E publicar vogliamo
Un delitto comun?

Irc. Voglio esser reo
D'un desio di vendetta,
Non d'un rifiuto. Andiamo.

Sib. Senti. (Al riparo.) Io parlerò se vuoi:
Ma col parlar scompongo
Un idea più felice.

Irc. È qual?

Sib. Non al
Pronte tu su l'Eufrate a' cenni tuoi
Navi, seguaci, ed armi?

Irc. È ben, che giova?

Sib. Ai reali giardini il fiume istesso
Bagna le mura, e si racchiude in quelli
Di Tamiri il soggiorno: ove tu voglia
Col soccorso de tuoi

L'impresa assicurar; per tal sentiero
Rapar la sposa, e a te recarla io spero.

Irc. Parmi che a poco a poco
Mi piaccia il tuo pensier; ma non vorrei.

Sib. Fidati. Io vado: e a me co' tuoi più fidi
Sollecito ti rendi

Syb. Og hvorledes?

Syrc. Ved at aabenbare hende Sandheden.

Syb. Men vil vi da giøre en Forseelse offentlig bekiendt, som angaaer os begge.

Syrc. Jeg vil være skyldig i Billien til at hegne mig, og ikke i at give hende Afslag. Lad os gaae.

Syb. Hor. (man forhindre det.) Jeg skal tale, dersom du vil: men ved at tale forvirrer jeg en Tanke som kunde være mere lykkelig.

Syrc. Hvad er dette for en?

Syb. Har du ikke Skibe, Følge, og Baaben fær- dige til din Befaling paa Floden Euphrates?

Syrc. Nu vel, hvad hjælper dette?

Syb. Den samme Flod fynder forbie de Kongelige Haver, og i disse er Tamyris Boelig: Hvor du ved Hielp af dine maae forsikre dette Foretagende; Paa denne Bey haaber jeg at bortsnappe Bruden og at overlevere dig hende.

Syrc. Mig synes at dine Tanker efterhaanden behager mig; men jeg vilde ikke = = =

Syb. Forlad dig til mig. Jeg gaaer: Og skynd dig snart at komme til mig, med dine troeste Folf.

S

Syrc.

Irc. A momenti verrò, vanne e m'attendi.

Sib. Vieni; che poi sereno
 Alla tua bella in seno
 Ti troverà l'aurora
 Quando riporta il dì.

Farai d'invidia allora
 Impallidir gli amanti:
 E senza affanni e pianti
 Tu goderai così.

(parte.)

Scena VIII.

Ircano, Tamiri, e poi Mirteo.

Irc. Oh qual rossore avranno
 Se m'arride il destino,
 E Scitalce, e Mirteo, Tamiri, e Nino!
 (in atto di partire.)

Tam. Che si fa? Che si pensa? Ancor non turba
 Il valoroso Ircano
 Ne pur con la minaccia i sonni al reo?

Irc. Ai difensor più degno. Ecco Mirteo.
 (addita ironicamente Mirteo che viene:
 e poi parte.)

Tam. Mirteo son vendicata?
 E' punito Scitalce?

Mirt. Egli di Nino
 E' prigionier. Come assalirlo?

Tam.

Zyrc. Jeg skal komme inden faae Øyeblik, gaaf og vent mig.

Sib. Kom; Thi Morgenrøden skal derefter finde dig fornøyet i din Skønnes Arm, naar den anden Dag kommer.

Du skal da giøre de elskende Liebhabere blege af Misundelse; Og uden Befymringer og Graad skal du saaledes fornøye dig.

(gaaer bort.)

Ottende Scene.

Zyrcanus, Tamyris og siden Myrteus.

Zyrc. Al hvor skal de ikke bestaae med Skamme, baade Scytalces og Myrteus, Tamyris og Minus, dersom Skiebnen er mig gunstig.

(i det han vil gaae bort.)

Tam. Hvad gjør man? Hvad tænker man? Endnu forstyrrer ikke den tapre Zyrcanus den Skuldige i sin Søn, end ikke med Trudsel?

Zyrc. Du har en værdigere Forsvarer. See der Myrteus.

(peegende med Spodskbed paa Myrteus, som kommer. Og gaaer derpaa bort.)

Tam. Myrteus, er jeg hevet? Er Scytalces straffet?

Myrt. Han er Mini Fange. Hvorledes skal man falde ham an?

Tam. E Nino

Perchè l'imprigionò?

Mirt. Perchè ti offese

Nella sua reggia: e vuole

Della sorte del reo

Che decida Tamiri.

Tam. Addio Mirteo.

(in atto di partire in fretta.)

Mirt. Dove?

Tam. A Nino.

(come sopra.)

Mirt. Ah si presto

Tiranna m'abbandoni?

Tam. (Oh che importuno!)

(impaziente.)

Mirt. Non ho pace per te: de'miei sospiri

Tu sei l'unico oggetto - - -

Tam. Mirteo cangia favella, o cangia affetto.

Io tollerar non posso

Un querulo amator che sempre innanzi

Mesto mi venga; e che tacendo ancora

Con la fronte turbata

Mi rimproveri ogn'or ch'io sono ingrata.

L'eterne tue querele

Soffribili non sono:

Odiami: ti perdono,

Se amar mi vuoi così.

Tam. Og hvorfor har Ninus fængslet ham?

Myrt. Fordi han fortørnede dig paa Slottet: Og hun vil at Tamyris skal fælde den Skyldiges Skiebne.

Tam. Farvel Myrteus.

(i det hun med Hast vil gaar bort.)

Myrt. Hvorhen?

Tam. Til Ninus.

(som tilførn.)

Myrt. Af Tyran, forlader du mig saa hastig?

Tam. (Af hvilken besværlig!]

(utaalmødig.)

Myrt. Jeg har ikke Noe for din Skyld: Du er den eeneste Hensigt for mine Sukke " "

Tam. Myrteus, forandre din Tale, eller din Kierlighed. Jeg kand ikke fordrage en klagende Liebhaber, som altid kommer bedrøvet for mine Døne; og som tillige stütiende, med et forvirret Ansigt altid bebreider mig, at jeg er utafnømmelig.

Dine bestandige Klager ere utaaelige: Had mig: Jeg tilgiver dig, dersom du vil elske mig saaledes.

Co' pianti dell' aurora

Cominciano i tuoi pianti!

Ne son finiti ancora

Quando tramonta il dì.

(parte.)

Scena IX.

Mirteo, Semiramide, e Sibari.

Mirt. Più sventurato amante

Non v'è di me.

Sem. Ne giunge ancor? S'affretti

(verso la scena.)

Scitalce.

Mirt. Ah se sapessi,

Signor, quai torti io soffro - - -

Sib. Il prigioniero,

(a Semiramide.)

Signore, è qui.

Sem. Fa che s'appressi.

(parte Sibari.)

Mirt. Oh Dio

Un solo istante . . .

Sem. Parti, Mirteo. Codesta

Tua soverchia premura è poco accorta.

Mirt. Ah per me la pietà nel mondo è morta.

(parte.)

Sc-

Med Morgenrødens Raare begynder din Graad:
 Og de ere endnu ikke endte naar Solen
 gaaer ned.

(gaaer bort.)

Tiende Scene.

Myrteus, Semiramis og Sybaris.

Myrt. En uhyksaligere Etskende end jeg findes ikke.

Sem. Endnu kommer han ikke? Man skynde paa
 Scytalces.

(imod Siden af Skuepladsen.)

Myrt. Ak dersom du vidste, Herre, hvad Uretter
 jeg fordrager = = =

Syb. Herre, Fangen er her.

(til Semiramis.)

Sem. Lad ham komme nærmere.

(Sybaris gaaer bort.)

Myrt. Ak Himmel, et eeneste Dneblif = =

Sem. Gaf bort, Myrteus. Denne din alt for
 store Hast er lidet forsigtig.

Myrt. Ak for mig er Medlidenhed i Verden ud-
 død.

(gaaer bort.)

Scena X.

Semiramide, Scitalce, Sibari.

Sem. Come mi balza in petto
Impaziente il cor! Più non poss'io
Con l'idol mio dissimular l'affetto.

Scit. Eccomi. A che mi chiedi?

Sem. Or lo saprai.

(a Scitalce.)

Sibari t'allontana.

(a Sibari che parte.)

A nuovi oltraggi

Vuoi forse espormi, o di mia morte è l'ora?

Sem. E come hai cor di tormentarmi ancora?

Deh non fingiamo più: dimmi che vive

Nel petto di Scitalce il cor d'Idreno.

Io ti dirò che in seno

Vive del finto Nino

Semiramide tua: che per salvarti

Ti resi prigionier: ch'io fui l'istessa

Sempre per te, che ancor l'istessa io sono:

Torna, torna ad amarmi, e ti perdono.

Scit. Mi perdoni! e qual fallo?

Forse i tuoi tradimenti?

Sem. Oh stelle! Oh Dei!

I tradimenti miei! Dirlo tu puoi?

Tu puoi pensarlo?

Scit.

Tiende Scene.

Semiramis, Scytalces og Sybaris.

Sem. Hvorledes slaaer ikke mit utaalmodige Hierte i mit Bryst! Jeg kand ikke meere skiule min Kierlighed for den jeg elsker.

Scyt. See her er jeg. Til hvad Ende forlanger du mig?

Sem. Nu skal du faae det at vide.

(til Scytalces.)

Sybaris gaa til Side.

(til Sybaris som gaaer bort.)

Vil du maaskee udsætte mig for flere Bestiennemesser, eller er denne min Døds Time?

Sem. Men hvorledes har du det Hierte endnu at plage mig? Ak lad os ikke meere forstille os: Siig mig, at Hydreni Hierte lever i Scytalcis Bryst. Jeg vil siige dig, at din Semiramis lever i den forstilte Mini Bryst: At jeg, for at fresse dig har gjort dig til Fange: At jeg endnu er den selvsamme som jeg altid har været for dig: Vend om, vend om igien at elske mig, og jeg tilgiver dig.

Scyt. Du tilgiver mig! Og hvad for Forseelse? Maaskee dine Forræderier?

Sem. Ak Stierner! Ak Guder! Mine Forræderier! Kand du siige dette? Kand du tænke dette?

Scit. Eh ti conosco.

Sem. Udite,
Se mostra de' tuoi falli alcun rimorso!
Io priego, egli m'insulta,
Io tutta umile, egli di sdegno acceso;
La colpevole io fembro, ed ei l'offeso.

Scit. No no, la colpa è mia, pur troppo sento
Rimorso al cor, ma fai di che? D'un colpo
Che lieve fù, nè vendicarmi allora.

Sem. Barbaro, non dolerti, ai tempo ancora.
Eccoti il ferro mio, da te non cerco
Difendermi, o crudel: faziati, impiaga;
Passami il cor; già la tua mano apprese
Del ferirmi le vie. Mira, son queste
L'orme del tuo furor: Ti volgi altrove?
Riconoscile, ingrato, e poi mi svena.

Scit. Và, non ti credo.

Sem. O crudeltade! o pena!

Tradita, sprezzata

Che piango! che parlo!

(*da se.*)

Se pieno d'orgoglio
Non crede al dolor!
Che possa provarlo,
Quell' anima ingrata,

(*a Scitalce.*)

Quel petto di Scoglio,
Quel barbaro cor.

Scyt. En; jeg kiender dig?

Sem. Hør engang, om han viser nogen Fortrydelse over sine Fejler! Jeg beder, han bespottet mig, jeg er gandske ydmyg, han er optændt af Brede; jeg synes at være den Skyldige, og han den Fortørnede.

Scyt. Ney ney, Skylden er min, jeg finder desværre Fortrydelse i Hiertet, men veed du hvorover? Over et Stød, som var saa ringe, at jeg ikke paa den Tid hevnedede mig.

Sem. Barbar, beklag dig ikke, du har endnu Tid. See der har du min Kaarde; for dig, du Grumme, forlanger jeg ikke, at forsvare mig; Mæt dig', saar mig, giennemboer mit Hierte; din Haand har allerede lært Beyene at saare mig paa. See disse ere Fodspor paa din Galsenskab. Vender du dig andensteds hen? Erkiend de samme, Utafnemmelige, og siden dræb mig.

Scyt. Gaf, jeg troer dig ikke.

Sem.. Af Grumhed! Af Pine!

Forraad, og foragtet, hvorfor græder jeg! Hvorfor taler jeg! (for sig selv.)

Dersom han, fuld af Stolthed, ikke troer min Sorig! Sid han maae forsøge det, den utafnemmelige Siel,

(til Scytalces.)

Det Steen-Hierte, det Barbariske Hierte.

At

Sentirsi morire,
Dolente

(*da se.*)

E perduta.
Trovarsi innocente!
Non esser creduta!
Chi giunge a soffrire
Tormento maggior!

(*parte.*)

Scena XI.

Scitalce.

Parti l'infida, o mi lasciò nel seno
Un tumulto d'affetti
Fra lor nemici. Il suo dolor mi spiace,
La sua colpa abborrisko; e il core intanto
Di rabbia freme, e di pietà sospira:
E mi si desta il pianto in mezzo all'ira.
Così fra dubbj miei
Son crudo a me, non son pietoso a lei.

At finde Døden, sørgende og fortabt.

(for sig selv.)

At befinde sig uskyldig! ikke være troet!
Hvo kommer vel til at taale større Pine!

(gaaer bort.)

Ellevte Scene.

Scytalces.

Den Utroe er gaaet bort, og har efterladt mig en Uroelighed af stridige Tilbøneligheder i mit Bryst. Hans Sorrig mishager mig, for hans Fejl bær jeg Affkye; imidlertid snyser mit Hierte af Brede, og sukker af Medlidenhed: og jeg opvækkes til Graad midt i Breden. Saaledes, ved mine Tvivl, er jeg haard mod mig selv, og ikke medlidende mod hende.

Swalen,

Rondinella, a cui rapita

Fù la dolce sua compagna

Vola incerta, va smarrita

Dalla selva alla campagna,

E si lagna

Intorno al nido

Dell' infido

Cacciator.

Chiare fonti, apriche rive

Più non cerca, al dì s'invola;

Sempre fola

E finche vive

Si rammenta il primo amor.

Fine dell' Attò Secondo.

Svalen, som har mistet sin kiære Mage flyver,
uvis og forvildet fra Skoven til Marken,
og beklager sig omkring sit Reede over den
falske Jæger.

Den søger ikke meere klare Kilder, og angene
Maer, men flyer for Dagen; Altid allene
og saa længe den er til, erindrer den sig den
første Kierlighed.

Ende paa den anden Act.

Atto Terzo.

Scena I.

Campagna fu le rive dell' Eufrate. Mura de' giardini reali da un lato con cancelli aperti. Navi nel fiume che ardono.

Zuffa già incominciata fra le guardie Assire, e Soldati Sciti, gli ultimi de' quali si disperdono inseguiti dagli altri. Poi

Ircano, e Mirteo combattendo. Il primo cade: L'altro gli guadagna la spada.

Mirt. Cedi il ferro, o t'uccido.

Irc. Il ferro avrai
Quand'io rimanga estinto.

Mirt. Empio vivrai: ma disarmato e vinto.
(*gli leva la spada.*)

Irc. Astri nemici!

Mirt. Assiri.
Al Re lo Scita altero
Prigionier conducete.

Irc. Jo prigioniero!
Quest' insolente oltraggio
Pagherai col tuo sangue.

Mirt.

Tredie Act.

Første Scene.

En Mark ved Floden Euphrates. Mure af de Kongelige Haver, paa den ene Side med aabne Skranker. Skibe paa Floden som staaer i Brand.

Striden er allerede begyndt imellem den Assyriske Bage og de Schytiske Soldater, hvilke sidste bliver slagne og forfulgt af de andre. Derefter

Zyrcanus, og Myrteus stridende. Den første falder: Den anden bliver Mester af hans Kaarde.

Myrt. Overgiv din Kaarde, eller jeg dræber dig.

Zyrc. Du skal faae min Kaarde, naar jeg bliver dræbt.

Myrt. Du Ugudelige skal leve: Men værgeløs og overvunden.

(fratager ham Kaarden.)

Zyrc. Ugunstige Stierner!

Myrt. Assyrer, fører den hovmodige Schytier fangen til Kongen.

Zyrc. Jeg fangen! Denne overmodige Beskæmmelse skal du betale med dit Blod.

Mirt. Eh di minace

Tempo or non è. Grazia, e pietade implora

Irc. Grazia, e pietà? Farò tremarvi ancora.

In mezzo alle tempeste

Scoglio battuto in mar,

Da lungi fa tremar

Navi e nocchieri.

Fra l' onde più funeste

Lo scoglio tuo farò:'

E il fasto io frangerò

De' tuoi pensieri.

(Ircano parte fra le guardie Assire.)

Scena II.

Mirteo, Sibari con spada nuda.

Sib. Mirteo respira, ormai salva è Tamiri:

Lode agli Dei.

(rimette la spada.)

Mirt. Quanto ti deggio, amico!

(l'abbraccia.)

Sib. Il tuo maggior nemico

Non ti è noto però.

Mirt. Lo so: Scitalce

Funesto è all'amor mio.

Sib.

Myrt. Ey! det er nu ikke Tid til Trudser. Beed om Naade og Medlidenhed.

Syr. Naade og Medlidenhed? Jeg vil endnu komme eder til at skielve.

Midt i Storm og Uvænr, kommer en Klippe som staaer langt borte i Havet, Skibe og Søerfolk til at skielve.

Blant de grueligste Bolger skal jeg være din Klippe: Og jeg skal bryde dine Tankers Stolthed.

(Syrعانus gaaer bort blant den Assyriske Bagt.)

Anden Scene.

Myrteus, Sybaris med blottet Kaarde.

Syb. Myrteus faae til Live igien, nu er Lampris frelst: Himlen være lovet.

(stikker sin Kaarde ind igien.)

Myrt. Hvormeget er jeg dig skyldig min Ven!

(omfavner ham.)

Syb. Din største Fiende er dig dog ikke bekiendt.

Myrt. Jeg veed det: Scytalces, er skadelig for min Kierlighed.

Sib. Scitalce è quella
Che col nome d' Idreno
Ti rapì la germana.

Mirt. Oh Dei! che dici!

Sib. Non dubitarne: è desso.

Mirt. Ah non a caso il cielo
Il reo mi guida innanzi. Il suo castigo
E' mio dover.

(in atto di partire.)

Sib. Dove t' affretti? Ascolta:

(trattenendolo.)

Regola almen lo sdegno.

Mirt. Non soffre l'ira mia freno, e ritegno.

(parte.)

Scena III.

Sibari solo.

Quell'ira ch'io destai

Molto giovar mi può. Scitalce estinto

Dal timor mi difende

Ch'ei palesi il mio foglio:

E di lei che m'accende

Un'inciampe mi toglie al letto, al foglio.

Syb. Scythaces er den som under Navn af Hydrenus bortsnappede din Søster.

Myrt. Ak! Himmel! Hvad siger du?

Syb. Tvivl ikke derom: Han er den selvsamme.

Myrt. Ak Himlen fører mig ikke af en Hændelse den Skyldige for Dydene. Hans Straf er min Pligt.

(i det han vil gaa bort.)

Syb. Hvor haster du hen? Hør:

(Holdende ham tilbage.)

Styr i det mindste din Brede.

Myrt. Min Brede taaler ikke Tomme og Tilbagehold.

(gaaer bort.)

Tredie Scene.

Sybaris allene.

Den Brede som jeg har opvaakt fandt hielp
 mig meget. Scythacis Udryddelse forsvarede
 mig for den Frygt at han maatte aabenbare mit
 Brev: Og borttager mig en Ansteds Steen,
 at jeg fandt nyde Seng og Throne med den
 som antænder mig.

Or che sciolta è già la prora
Sol si pensi a navigar.

Quando fu nel porto ancora
Era bello il dubitar.

(parte.)

Scena IV.

Gabinetti reali.

Semiramide, uno de' custodi, poi Scitalce.

Sem. Nol voglio udir. Da questa reggia Ircano
Parta a momenti. Io tremo

(alla guardia che parte)

Ripensando a Mirteo. Con quale orgoglio
Or mi parlò! Non è suo stil. Che avvenne?

Che vuol? Mi ravvisò? Principe ah siamo

(a Scitalce che arriva.)

In gran periglio entrambi. Ho gran sospetto
Che Mirteo ci conosca.

Per questi istanti a pena

Ch'io parlo teco a differir la pugna

Indussi il mio furor.

Scit. Rendimi il brando,
Lasciami dunque in libertà.

Sem. Vincendo

Che giovi a me, quando ei mi scopra? Ah pensa.

Che

Nu da Skibet er løst og færdig, tænke man eene
paa at sejle.

Da det endnu var i Havnen, var det vel nok at
sviøle.

(gaaer bort.)

Fjerde Scene.

Kongelige Cabinetter.

Semiramis, en af Vagten, derefter Scytalces.

Sem. Jeg vil ikke høre ham. Hyrcanus skal paa
Dyeblikket gaae bort fra dette Kongerige.

(til Vagten, som gaaer bort.)

Jeg skiøder ved at tænke paa Myrteus. Med
hvilken Stolthed talte han nu med mig! Det
er ikke hans Maade. Hvad er hendet? Hvad
vil han? Er han bleven mig! var? Prins, at
vi ere begge i en stor Fare.

(til Scytalces som kommer.)

Jeg har en stor Mistanke om at Myrteus
maae kiende os. I dette Dyeblik, da jeg
neppe begyndte at tale med dig, har jeg over-
talt min Hidsighed til at opsætte Striden.

Scyt. Giv mig min Kaarde igien, lad mig da i
Frihed.

Sem. Om jeg end vinder, hvad Kænd det hiel-
pe mig, naar han rober mig? Af betænk

Che all'estrema sventura
Io ridotta farei.

Scit. Questa è tua cura.

Sem. Ma se senza tuo danno
Tu potessi salvarmi,
Nol faresti o crudel?

Scit. La tua salvezza
Non dipende da me.

Sem. Da te dipende.
Odimi sol.

Scit. Parla. (Che mai puo dirmi.)

Sem. Se la tua man mi porgi
Tutto in pace farà. Vedrà Mirteo
Col felice Imeneo
Giustificato in noi l'antico errore.
L'armi d'Egitto, i miei fedeli, e i tuoi,
Se ben scoperta io sono
Saran bastanti a conservarci il trono.
Oh viver fortunato,
Oh dolce uscir di vita
Coll' Idol mio, col mio Scitalce unita!

Scit. (Se men la conoscessi io cederei.)

Sem. Parla.

Scit. Rendimi il brando.

Sem. A ciò rispondi.

Scit.

at jeg ville blive bragt til den yderste Ulyk-
ke.

Scyt. Det er din Sag.

Sem. Men dersom du uden din Skade kunde frelse
mig, vilde du ikke giøre det, du' grumme?

Scyt. Din Frelse staaer ikke til mig.

Sem. Det staaer til dig. Hør mig kuns.

Scyt. Tal. (Hvad kand hun vel sige mig?)

Sem. Dersom du rækker mig din Haand vil al-
ting forblive i Fred. Myrteus vil see, ved en
lykkelig Formæling, den gamle Bildfarelse rets-
færdiggjort i os. De Egyptiske Baaben,
mine troe Undersaatter tillige med dine, om jeg
end bliver robet, skal være magtige nok til at
bevare os Thronen. Af lykkelige Liv, af
hvilken sød Udgang af Verden, foreenet med
min Elskelige, med min Scytalces!

Scyt. (Dersom jeg kiendte hende mindre ville jeg
give efter.)

Sem. Tal.

Scyt. Giv mig 'min Raarde igien.

Sem. Svar dertil.

Scit. Vuoi dunque ch'io risponda? Odimi. Esposto
 Degli uomini allo sdegno,
 All'ira degli Dei
 Prima d'esserti sposo esser vorrei.

Sem. E questa è la mercede,
 Che rendi a tanto amore,
 Anima senza legge, e senza fede?

Scit. E ancor con tanto orgoglio - - -

Sem. Taci, ingiurie novelle udir non voglio.
 Custodi olà, rendete
 Il brando al prigionier; libero sei;
 Va pur dove ti guida
 Il tuo cieco furor: vanne ma pensa
 Ch'oggi ridotta alla sventura estrema
 Vendicarmi saprò; pensaci e trema.

Fuggi dagli occhi miei
 Perfido, ingannator.
 Ricordati che sei,
 Che fosti un traditor,
 Ch'io vivo ancora.

Misera a chi serbai
 Amore, e fedeltà?
 A un barbaro che mai
 Non dimostrò pietà,
 Che vuol ch'io mora.

(parte.)

Scce-

Scyt. Vil du da at jeg skal svare? Hør mig. Jeg vilde hellere være blottet for Menneffenes og Gudernes Bredde, førend jeg vilde være din Gemahl.

Sem. Og dette er Belønningen, som du giengies der saa stor en Kierlighed med, o Siel uden Love, og uden Troe?

Scyt. Og endnu med saa stor en Stolthed . . .

Sem. Tie stille, jeg vil ikke høre nye Skieldsoord. Holla Bøgttere, giv den Fangne Raarden tilbage; Du er frie; Gaf kun hvorhen din blinde Raserie leeder dig: Gaf, men tænk, at da jeg i Dag er bragt i den yderste Ulykke, jeg skal vide at hevne mig; Tænk derpaa og skjælv.

Stye fra mine Dyne, Utroe, Bedrager, erindre dig at du er og har været en Forræder, at jeg endnu lever.

Jeg elendige, for hvem har jeg bevaret Kierlighed, og Troeskab? For en Barbar, som aldrig har viist Medlidenhed, og som vil min Dod.

(gaaer bort.)

Scena V.

Scitalce, poi Tamiri.

Scit. Dove son! Che ascoltai! Tanta fermezza
 Può mostrar chi tradisce? oh Dei! Se mai
 Ingannato io mi fossi? - - - eh che son folle:
 Risolviti o Scitalce,
 E detesta una volta i tuoi deliri.

Tam. Principe - - -

Scit. Alfin Tamiri

(risoluto.)

M'avveggo dell'error. Teco un ingrato
 So che fin'ora io fui: ma più nol sono.
 Concedimi, io l'imploro, il tuo perdono.

Tam. (Nino parlò per me.) Finger tu puoi.
 Nol crederò se pria
 La tua destra non stringo.

Scit. Ecco la destra mia. Vedi s'io fingo.

Scena VI.

Mirteo, e detti.

Mirt. Così vieni a pugnar? Chi ti trattiene?

Scit. Mirteo per quanto io tardi,
 Troppo sempre a tuo danno
 Sollecito farò.

Mirt

Femte Scene.

Scytalces, derefter Tamyris.

Scyt. Hvor er jeg! Hvad har jeg hørt! Saa stor Bestandighed fand den vise som er en Forræder? Af Himmels! Dersom jeg vel nogentid havde bedraget mig? = En hvor er jeg taabelig. Beslut dig til noget, o Scytalce, og fat engang Afstye for dine Raserier.

Tam. Prins.

Scyt. Omsider Tamyris,

(behjertet.)

bliver jeg Bildfarelsen var. Jeg veed at jeg hidindtil har været en Utaknemmelig mod Dig: Men jeg er det ikke meere. Forund mig din Forladelse, jeg beder.

Tam. (Minus har talt for mig.) Du fandt forstille dig. Jeg vil ikke troe det, dersom jeg ikke først saer din Haand.

Scyt. Der er min Haand. See om jeg forstiller mig.

Siette Scene.

Myrteus og de forrige.

Myrt. Saaledes kommer du at stride? Hvem holder dig tilbage?

Scyt. Myrteus, saa længe jeg end tover, vil jeg dog altid til din Skade være hastig nok.

Myrt.

Mirt. Dunque si vada.

Tam. No no: già tutto è in pace;
Che si pugni per me più non intendo.

Scit. Sodisfarlo convien. Prence t'attendo.

Odi quel fasto?

(a Tamiri.)

Scorgi quel foco?

Tutto fra poco

Vedrai mancar

Al gran contrasto

Vedersi appresso,

Non è l'istesso

Che minacciar.

(parte.)

Scena VII.

Tamiri e Mirteo.

Tam. (S'impedisca il cimento;
Si voli al Re.)

(in atto di partire.)

Mirt. Così mi lasci? Almeno
Guardami ingrata, e parti.

Tam. Mirteo non lusingarti. Io ben conosco
Tutti i meriti tuoi.
Ma Scitalce mi piace:
Sol per lui di catene ho cinto il core.

Mirt.

Myrt. Man gaae da.

Tam. Ney ney: Alting er allerede fredelig. Jeg forlanger ikke meere at man stride for mig.

Scyt. Man maae fyldestgiøre hans Forlangende. Prins jeg venter dig.

Horer du hvilken Hoffærdighed?

(til Tamyris.)

Seer du hvilken Tid? Men alting skal du inden kort Tid see at falde.

At see sig nær ved en stor Striid, er ikke det samme som at bruge Trudsel.

(gaaer bort.)

Syvende Scene.

Tamyris og Myrteus.

Tam. (Man forhindre Striden: Man haste til Kongen.)

(i det hun vil gaae bort.)

Myrt. Forlader du mig saaledes? Betragt mig i det mindste, du Utafnemmelige, og gaa bort.

Tam. Myrteus, smigre ikke for dig selv. Jeg kien-der vel alle dine Fortienester. Men Scytalces behager mig: Allene for hans Skyld har jeg omgivet mit Hierte med Vænker.

Myrt.

Mirt. Ma la ragion?

Tam. Ma la ragione è amore.

D'un genio che m'accende

Tu vuoi ragion da me?

Non ha ragione amore,

O se ragione intende,

Subito amor non è.

Un' amoroso foco

Non può spiegarsi mai.

Dì, che lo sente poco

Chi ne ragiona affai,

Chi ti fa dir perche,

(parte.)

Scena VIII.

Mirteo solo.

Or v'è, fervi un'ingrata: il tuo riposo

Perdi per lei, consacra a suoi voleri

Tutte le cure tue, tutti i pensieri.

Ecco con qual mercè

Poi si premia la fè di chi l'adora,

Diviene infida, e ne fa pompa ancora.

Myrt. Men Aarsagen?

Tam. Aarsagen er Kierlighed.

For en Tilbøielighed som antænder mig forlanger du Aarsag af mig? Kierlighed har ingen Aarsag, og dersom den har saadant, da er den straxen ikke Kierlighed.

En brændende Kierlighed kan aldrig forklare sig. Siig, at den finder lidet dertil, som taler meget derom, og som veed at sige dig Aarsagen.

(gaaer bort.)

Sttende Scene.

Myrteus allene.

Gaf nu hen, og tien en utaknemmelig: Din Roelighed taber du for hendes Skyld, opofre til hendes Billie al din Omhue og alle dine Tanker. See saa med hvad Belønning man vederlægger dens Troeskab som tilbeder hende. Hun bliver utroe, og berømmes sig endnu der af oven i Riøbet.

Sentirsi dire

Dal caro bene,
Ho cinto il core
D'altre catene!

Quest' è un martire,
Quest' è un dolore,
Che un'alma fida
Soffrir non può.

Se la mia fede

Così l'affanna,
Perchè tiranna
M'innamordò.

(parte.)

Scena IX.

Anfiteatro con cancelli chiusi dai lati, e trono
da una parte.

*Semiramide, con guardie, e popolo, Sibari,
poi Ircano.*

Sem. Fra tanti affanni miei

Vorrei - - -

Ma poi mi pento

E palpitando io vo - - -

Irc. A forza io passerò. (di dentro.)

Sib. Quai grida io sento!

Irc. Mi si contende il varco?

(alle guardie entrando in scena.)

Sem. Così partisti?

Qual mai ragion sopra una man pretendi
Che ricusasti?

Irc.

At høre sig sige, af sin Kiære Eftkelige, mit Hierte
er fængslet med andre Baand! Dette er
en Plage, dette er en Sorrig, som en
troe Siel ikke kan taale.

Naar min Troeskab saaledes besvæerer hende, hvore
for har da den Tyran gjort mig forelsket.
(gaaer bort.)

Niende Scene.

En Skueplads med lukte Skranke paa Siderne, og
Throne paa den eene Side.

Semiramis med Dag, og Folket, Sybaris,
derefter Zyrkanus.

Sem. Ved saa store Bekymringer vilde jeg = = =
men siden fortryder det mig, og jeg
skielver = = =

Zyrc. Med Magt vil jeg trænge igiennem.
(inden for.)

Syb. Hvad for en Raaben hører jeg!

Zyrc. Forhindrer man mig Indgangen?

(til Dagten i det han kommer ind
paa Skuepladsen.)

Sem. Er du saaledes bortreist? Hvad Ret for-
meener du vel at have over en Haand som du
har aflaaet?

Irc. Io ricufai la morte:

Avvelenato il nappo

Sibari avea. Fu suo consiglio ancora

La tentata rapina. Egli è l'autore

D'ogni mio fallo.

Sib. Ah mentitor!

Irc. Su gli occhi

Del tuo Re questo acciar - - -

(in atto di ferire.)

Sem. Non più. Per ora'

Non voglio esaminar qual sia l'indegno.

Olà. Si dia della battaglia il segno.

(mentre Semiramide va sul trono, Ircano si ritira da un lato in faccia a lei. Sibari resta alla sinistra del trono; suonano le trombe, s'aprono i cancelli, dal destro de' quali viene Mirteo e dall'opposto Scitalce, ambedue senza spada, senza cimiero, e senza manto.)

Scena ultima.

Mirteo, Scitalce, poi Tamiri, e detti.

Mirt. (Al traditore in faccia il fangue io sento

Agitar nelle vene.

(guardando Scitalce.)

Scit. (Io sento il core

Agitarsi nel petto in faccia a lei.

(guardando Semiramide.)

Sem. (Spettacolo funesto agli occhi miei!)

(Due Capitani delle guardie presentano l'armi a Scitalce, e a Mirteo e si ritirano appressò i cancelli. Mentre Mirteo e Scitalce si muovono per combattere esce frettolosa Tamiri.)

Tam.

Hyrc. Jeg har afflaaet at døe: Sybaris havde for-
givet Beggeret. Det var tillige hans Tanke
at løbe af med Byttet. Han er Ophavsmand
den til al min Fejl.

Syb. Af Logner!

Hyrc. For din Konges Dyne skal denne Kaarde : : :
(i det han vil støde til.)

Sem. Ikke meere. For nærværende Tid vil jeg
ikke undersøge hvo den uværdige maae være.

Holla. Man give Tegn til Striden.

(Imidlertid Semiramis gaaer paa Thronen begi-
ver Hyrcanus sig til en Side lige før hen-
de. Sybaris bliver staaende ved den
venstre Side af Thronen; Under Trom-
petters Lyd, aabnes Skranterne, fra
hvis højre Side Myrteus kommer, og
fra den venstre Scytalces, begge uden
Kaarde, uden Hielm, og uden Kappe.)

Sidste Scene.

Myrteus, Scytalces, derefter Tamyris
og de forrige.

Myrt. (I Forræderens Nærværelse merker jeg
Blodet at bevæge sig i mine Aarer.
(seende paa Scytalces.)

Scyt. (Jeg føler Hjertet at slaae i mit Bryst, i
hendes Aasyn.
(seende paa Semiramis.)

Sem. (Et bedrøvet Syn for mine Dyne!)
(Tvende Hovedsmænd af Bagten rejser Scytal-
ces og Myrteus Vaabnene, og gaaer til
side ved Skranterne. Imidlertid Myr-
teus og Scytalces bevæger sig for at stri-
de kommer Tamyris hastig frem.)

Tam. Ah fermati Mirteo. Sai ch'io non voglio
Più vendetta da te.

Mirt. Vendico i miei
Non i tuoi torti: è un traditor costui,
Mentisce il nome: egli s'appella Idreno;
Egli la mia germana
Dall'Egitto rapì.

Sib. (Stelle che fia!)

Scit. Saprò qualunque io fia - - -

Sem. Mirteo t'inganni.

Mirt. Nella reggia d'Egitto
Sibari lo conobbe egli l'afferma.

Sib. (Aime!)

Scit. Che! Mi tradisci (a Sibari.)
Perfido amico! „E ver mi finì Idreno:
„E' ver la tua germana
„Là del nilo alle sponde
„Rapii: trafissi: e la gittai nell'onde.

Mirt. „Empio! Inumano! „

Scit. In questo foglio vedi,
S'ella fu, s'io son reo.
Sibari lo vergò, leggi Mirteo.
(lo da a Mirteo.)

Sib. (Tremo.)

Sem. (Che foglio è quello?)

Mirt. Amico Idreno (legge.)
Ad altro amante in seno

Tam. Af holdt inde, Myrteus. Beed du vel, at jeg ikke forlanger mere Hevn af dig.

Myrt. Jeg hevner mine og ikke dine Uretter: Dens ne er en Forræder, han fornægter sit Navn: Han kalder sig Hydrenus; Han bortsnappede min Søster fra Egypten.

Syb. (Stierner! Hvad vil her blive af.)

Scyt. Jeg skal vide i hvo som helst jeg er . . .

Sem. Myrteus, du bedrager dig.

Myrt. I Kongeriget Egypten har Sybaris fiendt ham, han bekræfter det.

Sib. (Af vee mig!)

Scyt. Hvad! Forraader du mig, trolose Ven!
 „Det er sandt, jeg gav mig ud for Hydrenus:
 „Det er sandt jeg bortsnappede din Søster ved
 „Strandbredden af Floden Nilus: jeg dræbte
 „hende, og kastede hende i Floden.

Myrt. „Ugudelige? Umenneskelige!..

Scyt. See her i dette Blad, om hun var den skuldige, eller om jeg er det, Sybaris har skrevet det, læs Myrteus.

(han giver det til Myrteus.)

Syb. (Jeg skielver.)

Sem. (Hvad er dette for et Brev?)

Myrt. Min Ven Hydrenus.

(han læser.)

Du fører selv din Semiramis i en anden

Semiramide tua porti tu stesso;
L'insidia è al Nilo appresso. Ella che brama
Solo esporti al periglio
Di doverla rapir, ti finge amore,
Fugge con te, ma col disegno infame
Di privarti di vita,
E poi trovarsi unita
A quello, a cui la stringe il genio antico.
Vivi; ha di te pietà Sibari amico.

Sem. (Anima rea.)

Tam. (Che incontro!)

Mirt. „Sibari: Io non t'intendo. In questo foglio
 „Sei di Scitalce amico: e pur poc'anzi
 „Da me (lo fai) tu lo volevi oppresso.
 „Come amico e nemico
 „Di Scitalce esser può Sibari istesso?

Sib. „Allor --- (Mi perdo.) Io non credea --- Parlai --

Mirt. „Perfido ti confondi. Ah Nino, è questi
 „Un traditor: da labbri tuoi si tragga
 „A forza il ver.

Sem. „(Se qui a parlar l'astringo,
 „Al popolo ei mi scopre.) In chiuso loco
 Costui si porti. E farà mia la cura
 „Che tutto ei sveli.

Sib. „A che portami altrove?
 Qui parlerò.

Sem. „No, vanne, i detti tuoi
 „Solo ascoltar vogl'io.

Liebhåberes Arm; Snaren er opsat tæt ved Nil-Strømmen. Hun som allene forlanger at udsætte dig for Faren med at bortsnappe hende, forstiller sin Kierlighed til dig, og flygter med dig, men med det skammelige Forsæt at stille dig ved Livet, og siden at finde sig foreenet med den hun har knyttet sit gamle Kierligheds Baand. Lev vel; Sybaris din Ven har Medlidendhed med dig.

Sem. (Banartige Siel.)

Tam. (Hvilket Møde!)

Myrt. „Sybaris: Jeg forstaaer dig ikke. I dette Brev er du Scytalces Ven: Og dog for kort Tid siden (du veed det selv) vilde du have ham undertrykt. Hvorledes kan den samme Sybaris være Ven og Fiende tillige af Scytalces?

Syb. „Paa den Tid = = = (Jeg bliver borte i det) Jeg troede ikke = = = jeg talte = = =

Myrt. „Troeløse, du forvilder dig. Af Minus, denne er en Forræder: Man tvinge Sandheden af hans Mund med Magt.

Sem. (Dersom jeg her tvinger ham til at tale, rober han mig for Folket.) Man bringe denne til et indelukket Sted. Og det skal være min Sag at faae ham til at aabenbare Alting.

Syb. „Til hvad Ende skal jeg gaae andensteds hen? Her vil jeg tale.

Sem. „Nej, Gaf, dine Ord vil jeg allene høre.

Scit. „Perchè ?

Mirt. „Resti.

Irc. „Si senta.

Sib. „Udite.

Sem. „(Oh Dio !)

Sib. „Semiramide ami. Lo tacqui, intesi
 „L'amor suo con Scitalce. A lei concessi
 „Agiò a fuggir: quanto quel foglio afferma
 „Finsi per farla mia.

Scit. „Fingesti! Io vidi
 „Pure il rival: vidi gli armati.

Sib. „Io fui
 „Che mal noto fra l'ombre
 „Su'l Nilo v'attendea. Volli assalirti
 „Vedendoti con lei.
 „Ma fra l'ombre in un tratto io vi perdei.

Scit. „Ah perfido! (Che feci!)

Sib. „Udite: ancora
 „Molto mi resta a dir.

Sem. „Sibari, basta.

Irc. „No, pria si chiami autore
 „De' falli apposti a me.

Sib. „Tutti son miei.

Sem. „Basta, non più.

Sib. „No, non mi basta.

Sem. „(Oh Dei!)

Sib!

Scyt. „Hvorfors?

Myrt. „Bliv her.

Hyrc. „Man høre ham.

Syb. „Hører.

Sem. „(Af Himmel!)

Syb. „Semiramis har jeg elsket. Jeg har fortiet det,
 „da jeg merkede hendes Kierlighed til Scytalces.
 „Jeg forskaffede hende beqvem Leylighed til at
 „sngte: Alt hvad dette Blad bekræfter har jeg op-
 „spundet, for at gjøre hende til min Eyendom.

Scyt. „Du har opspunden det! Jeg saae dog Med-
 „beileren: Jeg saae de bevæbnede.

Syb. „Jeg var den som ubekiendt i Skyggen ved
 „Nil-Strommen ventede paa eder. Jeg vilde
 „overfalde dig, da jeg saae dig med hende. Men
 „i Mørket forsvandt I for mig i et Øyeblik.

Scyt. „Af Troelose! (Hvad har jeg gjort!)

Syb. „Hør: endnu bliver der meget for mig tilba-
 „ge at sige.

Sem. „Sybaris, det er nok.

Hyrc. „Men; Først kalde man Ophavsmanden til
 „de Forseelser mig ere tillagde.

Syb. „De ere alle mine.

Sem. „Nok sagt, ikke meere.

Syb. „Men, det er mig ikke nok.

Sem. „(Af Himmel!)

Syb.

Sib. Giacchè perduto io sono,
 Altri lieto non sia. Popoli a voi
 Scopro un'inganno, aprite i lumi: ingombra
 Una femina imbellè il vostro impero. - - -

Sem. Taci. (E' tempo d'ardir.) Popoli è vero.
 (*s'alza in piedi su'l trono.*)

Semiramide io son: del figlio in vece
 Regnai fin'or, ma per giovarvi „Io tolsi
 „Del regno il freno ad una destra imbellè
 „Non atta a moderarlo: io vi difesi
 „Dal nemico furor: d'ecclèse mura
 „Babilonia adornai:
 „Coll'armi io dilatai
 „I regni dell'Assiria. Assiria istessa
 „Dica per me, se mi provò fin ora
 „Sotto spoglia fallace
 „Ardita in guerra, e moderata in pace.,,
 Se sdegnate ubbidirmi, ecco depongo
 Il ferto mio, non è lontano il figlio:
 (*depone la corona sul trono.*)

Dalla reggia vicina
 Porti su'l trono il piè.

Coro.

Viva lieta, e sia Regina
 Chi fin'or fu nostro Rè.
 (*Semiramide si ripone in capo la corona.*)

Mirt. Ah germana!

Sem. Ah Mirteo!

(*scende dal trono, ed abbraccia Mirteo.*)

Scit.

Syb. Siden jeg dog er i Fordervelse, skal en anden heller ikke være glad. I Folk! Eder aabenbarer jeg et Bedragerie, aabner Dynene: Et svagt Fruentimmer besidder eders Rige . . .

Sem. Tie stille (Det er Tid at tage Mod til sig.)
I Folk! det er sandt.

(reiser sig op paa Thronen.)

Jeg er Semiramis. I min Sønns Sted har jeg hidindtil regieret; men til eders Gavn og Beste. „Jeg har borttaget Regjeringens Tømme fra en svag Haand, som ikke var skicket til at styre den: Jeg har forsvaret eder fra en fiendtlig Brede: jeg har prydet Babylon med høye Muure; Jeg har med Baaben udviidet Assyriens Riger. Assyrien selv maa sige det for mig, om den ikke har fundet mig, under den forstilte Klædning, mandig i Krig, og maadelig i Fred.“ Dersom det mishager eder at adlyde mig, da seer, jeg nedlægger min Krone, Sønnen er ikke langt borte.

(nedlægger Kronen paa Thronen.)

Fra det næste Sløt komme han at bestige Thronen.

Chorus.

Leve fornøjet, og være vor Dronning, hun som hidindtil har været vores Konge.

(Semiramis sætter sig Kronen igien paa Hovedet.)

Myrt. Af Søster!

Sem. Af Myrteus!

(stiger ned fra Thronen og omfavner Myrteus.)

Scyt.

Scit. Perdono, o cara,
 Son reo - - - (s'inginocchia.)

Sem. Sorgi, e t'assolva
 Della mia destra il dono.
 (porge la mano a Scitalce.)

Scit. Oh Dio, Tamiri
 Coll idol mio sdegnato
 Io ti promisi amor.

Tam. Tolgano i Numi
 Ch'io turbi un sì bel nodo: in questa mano
 Ecco il premio, Mirteo, da te bramato.
 (dà la mano a Mirteo.)

Scit. Anima generosa!

Mirt. Oh me beato!

Irc. Lasciatemi svenar Sibari, e poi
 Al Caucafo natio torno contento.

Sem. D'ogni esempio maggiori,
 Principe, i casi miei vedi che sono.
 (ad Ircano.)

Sia maggior d'ogni esempio anche il perdono.

Coro.

Donna illustre, il ciel destina
 A te regni, imperi a te.

Viva lieta, e sia Regina
 Chi fin'or fu nostro Re.

Fine del Dramma.

Scyt. Forladelse, o fiere, jeg er den skyldige
(falder paa Kne.)

Sem. Staa op, og min Haands Gave frikiender dig.
(rækker Scytalces Haanden.)

Scyt. Af Himmel, Tamyris, da jeg var fortor-
net med min Effelige, lovede jeg dig Kierlighed.

Tam. Det bevare Guderne at jeg skulle forstyre et
saa smukt Egte-Baand: See her Myrteus, i
denne Haand den Belønning, du har ønsket dig.
(giver Haanden til Myrteus.)

Scyt. Edelmødige Siel!

Myrt. O jeg lykkelige!

Hyrc. Lad mig omkomme Sybaris, og siden ven-
der jeg fornøjet igien om til Bierget Caucasus,
hvor jeg er født.

Sem. Prins, du seer, at mine Hændelser, ere saa
store at de ikke har Lige.
(til Hyrcanus.)

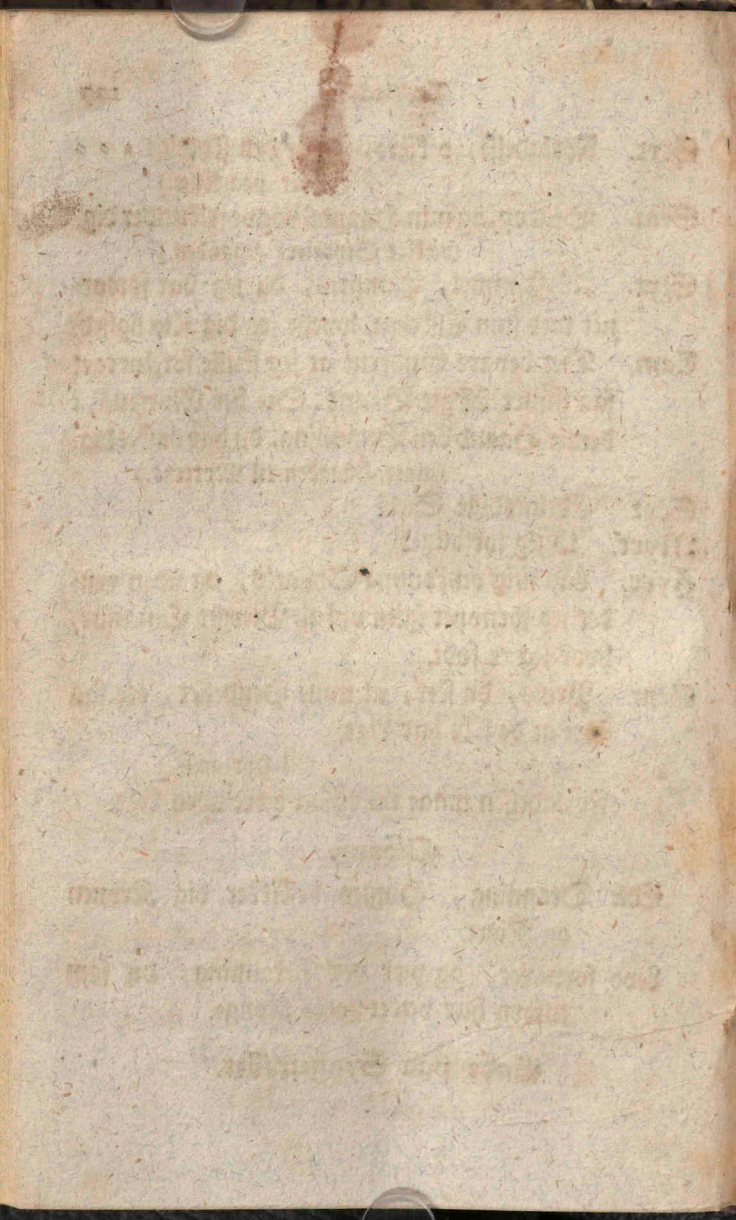
Forladelsen maae nu ogsaa være uden Lige.

Chorus.

Edle Dronning, Himlen beskikker dig Kronen
og Riget.

Leve fornøjet, og vær vor Dronning, du som
tilforn har været vores Konge.

Ende paa Syngespillet.

L'AVARO BURLATO.

Operetta Comica,

Da rappresentarsi

ful

Regio Teatro Danese,

L' autunno dell' Anno 1762.

Den bestæmmede
Gnier.

Et lystigt

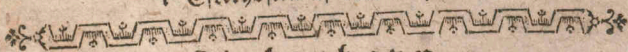
Musikalisk Skue=Spil,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Efterhøsten af Maaret 1762.

Kjøbenhavn,

Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Personaggi.

Parpagna, vecchio avaro, amante di *Serpilla*.

Il Signor *Giuseppe Secchioni*.

Pasqualone, Figlio di *Parpagna*, amante di *Serpilla*.

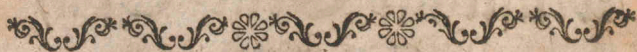
Il Signor *Antonio Boscoli*.

Serpilla, Serva di *Parpagna*.

La Signora *Vittoria Galeotti*.

Tantillo, Precettore di *Pasqualone*, amante di *Serpilla*.

Il Signor *Giano Musted*.

La Scena è in casa di *Parpagna*.

La Musica è la più parte del Signor *Scolari*.

Scena

Personer.

Parpagna, en gammel Snier, forelsket i Serpilla.

Monsr. Joseph Secchioni.

Pasqualone, en Son af Parpagna, forelsket i Serpilla.

Monsr. Antonius Boscoli.

Serpilla, Tienestepige hos Parpagna.

Madsell. Victoria Galeotti.

Tantillo, Skolemester for Pasqualone, forelsket i Serpilla.

Monsr. Jens Musted.

Skuepladsen er i Huset hos Parpagna.

Musikken er mestendeels af Signor Scolari.

Atto Primo.

Scena Prima.

Camera di Parpagna, con uno Scrigno.

Parpagna a un tavolino esaminando conti. *Tantillo*
dall' altra parte sdrajato sopra una sedia, con un
libro in mano. *Pasqualone* nel mezzo in
piedi col Abecedario studiando la
lezione.

Tant. **V**ieni - - sù via - - che fai, grosso somaro.
Questo è toccato a me bravo scolaro.

Pasq. Signor - - vengo - - ma sappia - -
Tempo non ebbi da studiar.

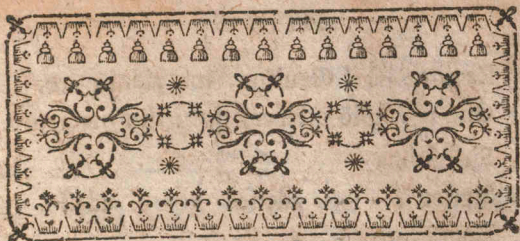
Parp. Furfante,

Quest' è una bugia nera.

Mà il male stà che ti perdi a mangiare

Dalla mattina ognor fino alla sera.

Tant.

Første Act.

Første Scene.

Et Kammer hos Parpagna, med et Skrin.

Parpagna ved et lidet Bord efterseende Regninger.
Tantillo paa den anden Side udstrakt paa en Stoel
med en Bog i Haanden; Pasqualone staaende i
Midten med et A B C = Bret, at læse
over paa sin Lectie.

Tant. **S**om = = = Nu fort = = = Hvad
gior du, store Esel! Denne brave
Discipel er ogsaa falden i min Lod.

Pasq. Min Herre = = = jeg kommer = = = Men
han maae vide = = = jeg har ikke havt Tiid at
læse over.

Parp. Du skarnagtige, dette er en skammelig Logn.
Men Ulykken bestaaer deri, at du hænger al-
tiid i at spiise fra Morgen indtil Aften.

Tant. Ragione hà il Genitor, ma vieni pure,
Che ti voglio osservar quant' hò promesso.

Parp. Sù camina.

Pasq. Signor - - adesso - - adesso.

Tant. Leggi pur - -

Parp. Somarone, in questa età
Ne ancor legger e scrivere non sà.

Pasq. A - - Bi - - Erre - -

Tant. Che?

Pasq. Oh nò;

Emme - - ah sì - - *Effe* - - egli è un O

Tant. Afinaccio - - stolto.

Pasq. Ahi - - Ahi - -

Parp. Così forse imparerai.

Tant. Guarda, che questi è un Ci - -

Pasq. E' vero, Signor sì.

Ci De Emme,

Tant. Nò - -

Pasq. *Effe* - - *Enne* - -

Tant. Disgraziato - -

Parp. Ah scioccone.

Pasq. Sì Signore, hò fallato.

Tant. E quando imparerai - -

Pasq. Adesso - - adesso - - ahi - - ahi.

Parp. Tuo danno.

Tant.

Tant. Din Far har Ret; men kom kun, jeg vil holde hvad jeg har lovet dig.

Parp. Nu fort af Sted.

Pasq. Min Herre = = = Nu = = straxen = =

Tant. Læs kun = = =

Parp. Den store Esel, paa denne Alder kan han endnu hverken læse eller skrive.

Pasq. A B K.

Tant. Hvad siger du?

Pasq. O Ney;

M = = = Af ja = = F = = = det er et O.

Tant. Esel = = = Taabe.

Pasq. Ai = = = Ai = = =

Parp. Saaledes skal du maaskee lære.

Tant. See, dette er jo et E = = =

Pasq. Det er sandt, ja min Herre, E, D, M.

Tant. Ney = = =

Pasq. S = = = N = = =

Tant. Ulyksalige = = =

Parp. Af store Taabe.

Pasq. Ja min Herre, jeg har feilet.

Tant. Men naar vil du lære = = =

Pasq. Nu = = = strax = = Ai = = Ai.

Parp. Det er din egen Skade.

- Tant.* Mostra un poco
L' a, bi, ci, ch' hai copiato.
- Pasq.* Or, or - - me meschin! me'l fon scordato.
- Tant.* Scordato? una bugia - -
Ma avrai le staffilate
- Parp.* Dagliene quattro ancor da parte mia.
- Tant.* Intanto a scriver vieni.
- Pasq.* Vengo - -
- Tant.* Prendi la penna; non va bene:
Tenerla in questo modo si conviene;
Così, così strambone.
- Parp.* Oh di nome, e di fatti Pasqualone.
- Tant.* Bagna la penna, presto - -
- Pasq.* Ohimè, da ver non feci aposta questo.
- Tant.* E ben - - para la mano.
- Parp.* Para pur ignorante, e godo anch'io.
- Pasq.* Aspetti - - farò meglio, Babbo mio.
- Tant.* Nò, para pur la man - -
- Pasq.* Ah per pietà - -
- Parp.* A batterti si fà una carità.
- Pasq.* (Oh carità pelosa.)
- Tant.* Sbrigati, para dico - -
- Parp.* E imparerai di studiare, amico.

Tant. Vilis lidt det A, B, C, som du har skrevet,

Pasq. Paa Timen = = = jeg Styntper! Jeg har glemt det.

Tant. Glemte det? En Løgn = = = Men du skal have Daff.

Parp. Giv ham endnu fire paa mine Begne.

Tant. Kom imidlertid at skrive.

Pasq. Jeg kommer = = =

Tant. Tag Venner; Det gaaer ikke godt: Paa denne Maade maae man holde den; Saaledes, saaledes Uforstandige.

Parp. Ak, baade i Navn og i Gierning en Dofmer.

Tant. Dyp Venner, strax = = =

Pasq. Ak Himmel, dette gjorde jeg i Sandhed ikke med Billie.

Tant. Nu vel = = = Hold ud.

Parp. Hold kun ud Dofmer, jeg har ogsaa mit Fornoyelse deraf.

Pasq. Wie lidt = = = Jeg skal gjøre det bedre en anden gang, Papa.

Tant. Ney, hold kun Haanden ud = = =

Pasq. Ak af Medlidenhed = = =

Parp. Man gjør en Kierligheds Gierning med at slaae dig.

Pasq. [O en eegennyttig Kierlighed.]

Tant. Skynd dig, Hold ud siger jeg = = =

Parp. Og du skal lære at læse over, gode Ven.

Pasq. *Ahi, ahi, ahi, senta m'ascolta:*
Farò meglio un'altra volta.
Ahi, ahi, ahi, Signor maestro:
Ahi, ahi, ahi abbi pietà.
Basta aspetti, oh che dolore:
Ahi, ahi, ahi, che crudeltà.

Scena II.

Tantillo, e Parpagna.

Tant. Pericolo non v'è che nulla impari.

Parp. Lo credo anch'io; ma spesso
 La colpa del maestro han gli scolari.

Tant. Io faccio quanto posso.

Parp. Ma costui è venuto grande e grosso;
 Hò speso i miei denar nelle mesate,
 Senza costrutto alcun, e quel ch'è peggio,
 Il termine è vicin, da me accordato,
 Per le sue nozze con Madonna Olimpia.
 Che dirà s'ella trova questo allocco
 Asinaccio, ignorante come un Zocco?

Tant. Varj sono i cervelli.

Parp. Temo che nol vorrà:
 E una fortuna tal si perderà.

Tant. Io non saprei che farmi.

Parp. Povere mie speranze!

Tant.

Pasq. *Hi, Hi, Hi, hør hvad jeg vil sige: Jeg skal gjøre det bedre en anden gang. Hi, Hi, Sr. Magister Hi, Hi, Hi, hav Medlidenhed; Nok, tie, Alt hvilken Pine: Hi, Hi, Hi hvilken haard Medfart.*

Anden Scene.

Tantillo, og Parpagna.

Tant. Det har ingen Fare, at han skulle lære noget.

Parp. Det troer jeg med; Men ofte har Disciplerne Skolemesterens Fejl.

Tant. Jeg gjør saa meget jeg kan.

Parp. Men denne er bleven stor og tyk; Jeg har givet mine Penge ud til hans Underviisning, uden nogen Frugt; og det som værre er, Tiemen er for Haanden, som jeg har tilsagt for hans Brollup med Jomfrue Olympia. Hvad vil hun vel sige, dersom hun finder denne Tosse og Esel saa vankundig som en Knub?

Tant. Der ere adskillige Hoveder til.

Parp. Jeg frygter at hun ikke vil have ham: Og man vil da miste sliig en Lykke.

Tant.. Jeg veed ikke hvad jeg skulle gjøre.

Parp. Mine stakkels Forhaabninger!

Tant.

Tant. M'ingegno quanto sò, ma credo poi
 Che sia la colpa vostra,
 Se il figlio Pasqualone
 Sarà sempre ignorante e vil poltrone.

Quand' era piccolo

Le gatte smorfie

Le gattarigole

Gli avete fatto;

E s'egli è un bindolo,

Voi siete un matto

A lamentarvene

Ora con me.

Scena III.

Parpagna, poi Serpilla, in fine Pasqualone.

Parp. Io temo che costui
 Mi rubi e m'assassini,
 E vesti si sfarzoso
 Coll' andarfi pigliando i miei quattrini - -
 Ma' vien Serpilla.
 Quanta grazia hà costei; proprio mi sento,
 Quando la vedo, il core a palpar.
 E se accasato un dì il figlio vedrò,
 Vò godermela alfin, la sposerò.

(Si ritira indietro non veduto da lei.)

Serp.

Tant. Jeg besitter mig saa meget jeg veed, men jeg troer for Resten, at det er Eders Skyld dersom Eders Son Pasqualone altid forbliver en vankundig og nedrig Poltron.

Da han var liden, har J seet mildt til ham og Kielet for ham; Og i Fald han er en Dofmer, da er J en Gief at beklage Eder nu for mig derover.

Tredie Scene.

Parpagna, siden Serpilla, omsider
Pasqualone.

Parp. Jeg frygter at den Kart besticeler og udplyndrer mig, og at han fører sig saa frisk op, med at gaae og tage mine Penge = = =
Men Serpilla kommer. Hvilken Yndighed besidder hun ikke; jeg finder ret, hvor mit Hierte slaaer, naar jeg seer hende. Og dersom jeg en Gang seer min Son gift, vil jeg omsider blive Eyer af hende og tage hende til Kone.

(gaaer tilbage uden at hun seer ham.)

Serp.

Serp. *Sin che son fresca,
Sin che son bella,
L'amor martella,
E fa ti ti:
Ribatte amore,
E fa tu tu.*

*Ma se s'increspa
Un di la pelle,
O donne belle,
Non lo fa più.*

Parp. E' ver Serpilla mia.

Serp. (Ohimè hà sentito!)
Cosa, Signor?

Parp. Quel che cantavi adesso.

Serp. E' una canzon che presso
La mia nonna imparai.

Parp. E credo che non la sprezzasti mai.

Serp. Io non l'intendo.

Parp. Nò? (Quant' è innocente!)
Ciò è: il frutto mai miglior sapor non hà,
Che al vero punto di maturità.

Serp. Come farebbe a dire?

Parp. Che tu giovine, bella, e in conclusione
Sei giusto un bocconcin sol da padrone.

Serp.

Serp. Saa længe jeg er frisk, saa længe jeg er smuk, slaaer Kierlighed, som med en Hammer, og gjør Ti Ti: Kierlighed slaaer tilbage og gjør Tu Tu.

Men dersom Zuden engang slaaer Rynker, O I smukke Fruentimmer, da gjør Kierlighed ikke saaledes meere.

Parp. Det er sandt min Serpilla.

Serp. [Væe mig, han har hørt det!] Hvad for noget min Herre?

Parp. Det som du sang nu nyelig.

Serp. Det er en Viise, som jeg har lært hos min Bestemoder.

Parp. Jeg troer og at du aldrig har forsmaaet den.

Serp. Jeg forstaaer det ikke.

Parp. Men? [Hvor er hun dog uskyldig!] Det er: En Frugt har aldrig bedre Smag, end paa den rette Tid, naar den bliver moed.

Serp. Hvorledes skulle dette være at forstaae?

Parp. At du er ung, smuk, og folgelig just eeneste en Lækkerbidstken for en Hosbonde.

Serp.

Serp. Così schernir vi piace
Una povera ferva - -

(finge di piangere)

Parp. Nò, nò, ben mio - -

(mi cava il core)

T'afficuro che parla il puro amore.

Pasq. Babbo, è qualcun di là che vuol parlarvi.

Parp. Ah! chi viene in malora a importunarmi!

Pasq. Ei parla di sensale - -

Parp. Ah - -

*(Lazzi d'irresoluzione d'andare o restare,
poi si risolve.)*

vado subito.

Scena IV.

Serpilla, Pasqualone, poi Tantillo.

Pasq.

(Stà qualche poco senza parlare guardando sott'occhio Serpilla, che fà lo stesso, poi subitanamente la prende per la mano.)

Ah cara Serpilletta!

Serp. Ahi! mi fai male.

Pasq. Um! sei ben doglietta!

Serp. Io sono tenerella.

Pasq. Ma pur tu sei la mia Serpilla bella.

Serp. Andate, andate dalla vostra sposa.

Pasq. E chi è?

Serp.

Serp. Saaledes behager det Eder at drive Spot
med en stakkels Tienestepige = = =
(lader som hun græder.)

Parp. Ney, Ney min Skat = = = [Hun river
mit Hjerter af mit Bryst.] Jeg forsikrer dig,
at den rene Kierlighed taler.

Pasq. Papa, der er nogen hisset, som vil tale
med Eder.

Parp. Ak! Hvo kommer, for en Ulykke at giøre
mig Ulyglighed.

Pasq. Han taler om en Mæsker = = =

Parp. Ak = = =

(Bewæggelse af Uvished med at gaae eller
forblive, siden griber han til en
Sluening.)

Jeg gaaer strax.

Fjerde Scene.

Serpilla, Pasqualone, derefter Tancillo.

Pasq.

(staaer en kort Tiid uden at tale, seende
Serpilla under Dynene, som giør
det samme ved ham, siden tager
han bejde i en Hast ved Haanden.)

Ak Kiere lille Serpilla.

Serp. Ai! Du klemmer mig.

Pasq. Hum! Du er vel omskindet.

Serp. Jeg er spædlemmet.

Pasq. Men dog er du min smukke Serpilla.

Serp. Gaae, gaae til Eders Brud.

Pasq. Og hvem er det?

B

Serp.

Serp. Madonna Olimpia
Che fra poco verrà.

Pasq. Io non la voglio.

Serp. Eh che la prenderai.

Pasq. Ma s'io dico di nò.

Serp. E' ricca affai.

Pasq. Sì, sì mà è vecchia; e poi
Non voglio tante istorie.

Ma vorrei, sò ben io - -

Una bella cofetta - -

Serp. E chi vorreste aver?

Pasq. Una Servetta - -

Serp. Chi mai farà costei?

Pasq. Che tel dica?

(*videndo.*)

Serp. Sì, sì.

Pasq. Quella tu fei.

Serp. Sarà difficile - -

Pasq. Ah nò, coccoletta,

(*Tant. viene, e s'arresta indietro ad
osservare.*)

Non mi far disperar - -

Tu fei la mia bambina bella, bella.

Tant. (Lo sciocco a quel ch'io vedo non s'inganna)

(*come sopra.*)

Pasq.

Serp. Jomfrue Olympia, som inden kort Tiid
skal komme.

Pasq. Jeg vil ikke have hende.

Serp. Ey! vist vil du tage hende.

Pasq. Men naar jeg siger Ney.

Serp. Hun er meget riig.

Pasq. Ja, ja men hun er gammel; og derforuden
vil jeg ikke have saa mange Historier. Men
jeg vilde, jeg veed nok selv = = = En
smuk lille Ting = = =

Serp. Og hvad vilde J vel have?

Pasq. En lille Tienestepige = = =

Serp. Hvem skal vel den være?

Pasq. Skal jeg vel sige dig det?

(leende.)

Serp. Ja, ja.

Pasq. Denne er du.

Serp. Det skal være vanskeligt = = =

Pasq. Af ney, lille Dufke,

(Cantillo kommer, og bliver staaende
tilbage at høre til.)

Rom mig ikke til at fortvivle = = = Du
er mit allerdeyligste lille Barn.

Tant. [Tossen, saa vidt jeg seer, tager ikke feyl.]

(som tilforn.)

Pasq. Via dammi la manina - -

(*Serpilla avvedendosi accortamente di Tantillo, prende l'aria seria.*)

Serp. Non ve la voglio dar.

(*và slontanandosi ed egli le và dietro.*)

Tant. (Può giovar ancor questo a miei disegni:
Già di lui non saprei esser geloso.)

Pasq. Via - -

(*Serpilla prende la fuga, e Pasqual: correndole dietro s'inciampa in Tantillo e vuole abbracciarlo.*)

Tant. Ehi, ehi - -

Pasq. Ah - h! - -

(*s'avvede dell' errore.*)

Serpilla! - -

(*volgendosi per veder dove sia andata.*)

Tant. *Serpilla!* - - *Serpilla.*

(*chiamandola.*)

Serp. Cosa comanda?

Tant. Che servono segreti? hò visto tutto.

Serp. (Povera me!)

Tant. Anzi posso ajutarvi.

Serp. Come! E credete voi - -

(*piano a Tantillo.*)

Tant. Fingi, che fingo.

(*piano a Serpilla.*)

Pasq. Certo, se voi volete
Metter una parola - -

Tant.

Pasq. Nu saa kom og giv mig den lille Haand = =
 (Serpilla blivende ved sin Forsighed Tantillo
 vaer, sætter en alvorlig Mine op.)

Serp. Jeg vil ikke give Eder den.
 (gaaer bort fra ham, og han gaaer bag
 efter hende.)

Tant. (Ogsaa han kan hielpe til mine Hensigter!
 Over ham kunde jeg ikke være mistænkelig.)

Pasq. Nu kom = = =
 (Serpilla tager Flugten, og Pasqualone i det
 han løber bag efter hende, løber imod
 Tantillo, og vil omfavne ham.)

Tant. Ey, Ey = = =

Pasq. Ah = h! = = =
 (bliver Bildfarelsen vaer)

Serpilla! = = =
 (vendende sig om for at see hvor han er
 gaaet hen.)

Tant. Serpilla! Serpilla.
 (kaldende paa hende.)

Serp. Hvad befaler?

Tant. Hvortil nytter Hemmeligheder? Jeg har
 seet Alting.

Serp. [Jeg elendige!]

Tant. Jeg kan endog hielpe Eder.

Serp. Hvorledes! Og troer I = = =
 (sagte til Tantillo.)

Tant. Forstil du dig, saa forstiller jeg mig.
 (sagte til Serpilla.)

Pasq. Til visse, dersom I vilde lade et Ord
 falde = = =

Tant. Lasciate fare a me, tutto otterrete.

Serp. (Uh fosse vero.)

Pasq. Ah mia Serpilla - .

(saltando passa vicino a Serpilla.)

Serp. Flemma:

La cosa non è fatta.

Pasq. Ma il cor mi batte, e non hà renitenza - -

Serp. Oh, se sapeste, anch'io - -

(dà un'occhiata a Tantillo.)

Ma pur ci vuol pazienza.

Il mio amor è un diavoletto

Spiritofo, e stizzosetto.

Che ognor salta or quà, or là.

Or lo vedi salir sù:

Or lo vedi calar giù;

E mai pace non si dà.

Scena V.

Pasqualone e Tantillo.

Pasq. Oh che gusto che averò - -

Tant. Salta, salta,

Mà al becco mal non ti vuol far.

Pasq. Perchè?

Tant. Tu conosci tuo padre, e tu fai pure

Il trattato di nozze.

Pasq.

Tant. Lad mig raade, J skal erholde Alting.

Serp. [Alk var det sandt.]

Pasq. Alk min Serpilla = = =

(kommer hoppende ved Siden af Serpilla.)

Serp. Taalmodighed: Tingen er ikke afgjort endnu.

Pasq. Men mit Hjerter slaaer, og har ingen Tilbagehold = = =

Serp. Alk, dersom J vidste, ogsaa jeg = = =

(gior et Dyekast til Tantillo.)

Men der horer dog Taalmodighed til.

Min Kierlighed er en liden Dievel, munter,
og hastig til Vrede, som altid springer
nu her nu der. Nu seer du den
springe op: Nu seer du den stunke
ned; Og den giver sig aldrig Roe.

Femte Scene.

Pasqualone og Tantillo.

Pasq. Alk hvilken Lyst som jeg skal have = = =

Tant. Spring, spring; men du skal ikke smøre
din Mund derpaa.

Pasq. Hvorfor?

Tant. Du kiender din Fader, og du veed endeligen
ogsaa den Accord om Brøllupet.

Pasq. Non si potrebbe immaginare mai - -

Tant. Io saprei la maniera:

Ma denari vi vuole, e tu non ne hai.

Pasq. E' ver, non hò ne anche un quattrino.

(*piangendo.*)

Tant. Ma come si farà?

Pasq. Anderò a dimandar la carità.

Tant. Sciocco che sei! vedi là quello scrigno?

Là vi son gran denari.

Pasq. Mà è ferrato.

Tant. Che serve?

Pasq. Nò?

Tant. Se prima tu prometti

Di non dirlo a nissun -

Pasq. Ve lo prometto.

Tant. Questa è una contrachiave.

Aprilo, e prendi quanto puoi, ma poscia

Il tutto a me consegnerai.

Pasq. Che astuzia!

(*osservando la contrachiave.*)

Tant. Sbrigati.

Pasq. Vado.

(*và ad aprir lo scrigno.*)

Tant. Intanto stò a spiare,

Se vien nissun - - fa presto.

Pasq. Ci è una scattola piena - -

Tant.

Pasq. Man skulle aldrig indbilde sig = = =

Tant. Jeg skulle vel finde Maaden: Men der hører Penge til, og dem har du ingen af.

Pasq. Det er sandt, jeg har end ikke en halv Skilling.

(græbende.)

Tant. Men hvorledes skal man bære sig ad?

Pasq. Jeg vil gaae omkring at begiere Almisse.

Tant. Den Tasse du er! Seer du hisset dette Skrin?
Der ere mange Penge udi.

Pasq. Men det er luft.

Tant. Hvad skader dette?

Pasq. Ikke?

Tant. Dersom du først lover, ikke at sige det til nogen = = =

Pasq. Det lover jeg dig.

Tant. Dette er en estergjort Nøgle. Luf Skrinet op, og tag saa meget du kan, men siden skal du levere Alting til mig.

Pasq. Hvilken List!

(betragtede den estergjorte Nøgle.)

Tant. Skynd dig.

Pasq. Jeg gaaer.

(gaaer hen at lukke Skrinet op.)

Tant. Imidlertid passer jeg paa, om der kommer nogen = = = vær snart.

Pasq. Der er en Eske fuld = = =

Tant. Dammi quella.

Subito.

Pasq. Eccola.

(gli porta la scatola, e Tantillo mette i denari in faccoccia.)

Tant. Rimettila, e dammi

La contrachieve. Presto.

Pasq. La contrachieve.

(gli porta la contrachieve.)

Tant. Serra.

Pasq. Come?

Tant. Spingi:

Che si ferra da sè.

(E questa volta il colpo è fatto affè.)

(corre via con i denari.)

Scena VI.

Pasqualone, poi Parpagna.

Pasq. Avanti di ferrare vuò vedere

Se trovo qualche cosa

Da donar a Serpilla - - oh questa è bella - -

(prende una grossa moneta.)

Questa farà per la scialoppa - -

(ne vâ prendendo delle altre.)

Questa

Tant. Giv mig den. Snart.

Pasq. Der er den.

(bringer ham Esken, og Tantillo legger
Pengeene i sin Lomme.)

Tant. Sæt den hen igien, og giv mig Nøglen.
Snart.

Pasq. Nøglen.

(bringer ham Nøglen.)

Tant. Luk til.

Pasq. Hvorledes.

Tant. Tryk til: Thi det gaaer i at sig selv.

[Og denne gang er i Sandhed Spillet vundet.]

(løber bort med Pengeene.)

Siette Scene.

Pasqualone, derefter Parpagna.

Pasq. Før end jeg lukker, vil jeg see, om jeg finder
noget at give Serpilla = = = Af dette
er kosteligt = = =

(tager en stor Penge.)

Denne skal være til en Saloppe = = =

(han tager flere Penge.)

Denne

Questa

Per il capello - - e questa - -

(in questo mentre arriva Parpagna. che avvedendosi del furio, s'avvicina a poco a poco a Pasqualone, al quale poi dalla paura gli cascan le monete e resta immobile.)

Parp. Ah pezzo di furfante!

Questo bastone - -

(corre via, e Parpagna dietro.)

Scena VII.

Tantillo, poi Parpagna.

Tant. Ah, ah, lo sciocco matto!

S'è lasciato cogliere in sul fatto.

Ed or vomita tutto;

Ma ripiego ci vuole. Faccia franca.

Cos'è Signor Parpagna - -

(a Parpagna che torna.)

Parp. Oh che buon precettore!

Tant. Verbi grazia?

Parp. Addottrinato avete Pasqualone
Bravamente nell'arte del ladrone.

Tant. Mi stupisco di voi.

Parp. Eh non v'è male:

Mà si vedrà l'affare in criminale.

Tant.

Denne til en Hat = = = og Denne = = =

(Parpagna kommer imidlertid derover, som da han bliver Experiet vaer, nærmer sig lidet efter lidet til Pasqualone, som siden af Frygt lader Pengene falde fra sig, og bliver staaende ubevægelig.)

Parp. Af dit Skarn! Denne Stof = = =
(løber bort, og Parpagna bag efter.)

Syvende Scene.

Tantillo, derefter Parpagna.

Tant. Af, Af, den daarlige Siæf! har ladet sig gribe ved Sierningen. Og nu rober han Alting; Men der maae raades Bod herpaa. Et frit Ansigt. Hvad er paa færde, Hr. Parpagna = = =
(til Parpagna, som kommer tilbage.)

Parp. Af hvilken god Skolemester!

Tant. Hvem for Exempel?

Parp. J har brav underviist Pasqualone i den Kunst at sticse.

Tant. Jeg forbauses over Eder.

Parp. Ey det er ingen ond Ting: Men vi skal see Sagen i Process.

Tant.

Tant. Son Giovine d'onor.

Parp. Vedrai ladro, furfante,

E farai persuaso

Che le mosche cavar mi fò dal naso.

In galleria sì ti voglio,

Furfantaccio disgraziato:

M'hai tradito, m'hai spogliato.

Dov' è andato il mio denar!

Ah che pena, ah che dolore:

Già vi piango dissipati

Miei carissimi ducati.

Me lo dice mesto il core,

E lo sento palpar.

Ladro, parla, di, rispondi:

Non m'inganno a miei occhiali.

Ti fai rosso, ti confondi;

Ma se vaglion tribunali

Il mio soldo hai da trovar.

Scena VIII.

*Tantillo, Pasqualone, che vien pian piano guardando,
se Parpagna è partito.*

Tant. Strilla pur quanto vuoi: La robba è in salvo;

E ti farò vedere

Che certo la fò lunga più di te.

Pasq.

Tant. Jeg er et Menneſke ſom ſtaaer paa ſin Ære.
 Parp. Du ſkal ſee, du Tyv og Skielm, og blive
 overbeviiſt om, at jeg kan jage Gjuerne fra
 min Næſe.

Paa Galeyerne, ja der vil jeg have dig.
 Du ulykſalige Skielm: Du har for-
 raadet mig, du har udplyndret mig.
 Hvor ere mine Penge blevne af!

At hvilken Pine, at hvilken Smerte: Jeg
 begræder allereede mine allerkiereste
 forødte Ducater. Mit ſorrigfulde
 Zierte ſiger mig det, og jeg finder
 det at ſlaae i mit Bryſt.

Tyv! tael, ſiig, ſvar: Jeg bedrager mig
 ikke med mine Briller. Du bliver
 rød, du forvirres; Men derſom Lov
 og Ret formaaer noget, da ſkal du
 ſtaffe mine Penge tilbage.

Ottende Scene.

Tantillo, Paſqualone, ſom kommer gandſke
 ſagte, ſeende ſig omkring, om Parpagna
 er gaaet bort.

Tant. Skriig du kun ſaa meget du vil: Tøyet er i
 Sikkerhed; Og jeg ſkal lade dig ſee, at jeg til
 viſſe forſtaaer Kommelen langt bedre end dig.

Pasq.

Pasq. Oh poveretto me!

Tant. L'hai fatta bella!

Pasq. M'hà sul fatto trovato.

Tant. E senza corda avete confessato.

Pasq. Domattina - - in prigione!

(*piangendo.*)

Tant. Ed io in una Gallera.

Pasq. Almeno assieme

Andassimo, e Serpilla ancor ci fosse.

Tant. Si vede in conclusione,

Che voi sempre sarete Pasqualone.

Pasq. Mà che far?

Tant. Scappar via di casa.

Pasq. Il Babbo

Hà le porte ben ferrate

Tant. (Al ripiego!)

Vieni con me in cucina,

Ivi t'asconderò; dimani prenderemo

Di buon ora, Serpilla, e fuggiremo.

Pasq. Mà il Babbo mi spaventa.

Tant. Eh! non aver paura:

Sieguimi, e lascia tutta a me la cura.

(*parte.*)

Pasq. Io son tutto in confusione,

E mi par di sentire il fischio del bastone.

Pasq. Af jeg Staffel!

Tant. Du har gjort det ret smukt!

Pasq. Han har fundet mig ved Gierningen.

Tant. Og I har bekjent uden Pinebænk.

Pasq. I Morgen tillig $\approx \approx \approx$ i Fængsel!

(grædende.)

Tant. Og jeg paa en Galley.

Pasq. Kunde vi i det mindste følges ad, og kunde
Serpilla tillige komme med.

Tant. Man seer, til Slurning, at I altid skal
være og blive Pasqualone.

Pasq. Men hvad skal vi gjøre?

Tant. Løbe bort af Huset.

Pasq. Papa holder Dørene vel tillukkede.

Tant. [Vi maae finde paa en Konst!] Kom med
mig i Kioffenet, der vil jeg skule dig; I Mor-
gen, i god Betids, vil vi tage Serpilla, og
flye bort sammen.

Pasq. Men jeg er bange for Papa.

Tant. Ey! vær ikke bange: Følg mig efter, og
kast al den Sorg paa mig.

(gaaer bort.)

Pasq. Jeg er reent i Forvirring, og mig synes at
høre Lyden af Rieppen.

*Già mi sento che il bastone
Sulle spalle fa tic tac.
Ahi, ahi, povro Pasqualone,
Quanto male ti farà.*

(parte.)

Scena IX.

Cucina con forno e mattera.

Tantillo, poi Pasqualone tutto tremante.

Tant. Quanto stà mai costui!
Mi preme d'allogarlo,
Acciò che non disturbi
Colle sue scioccherie li miei disegni.

Pasq. Tantillo! ehi Tantillo - -

Tant. Finisci di tremar, sù vieni via.

Pasq. Ma c'è nissun? - -

Tant. E chi vuoi che ci fia?

Pasq. E dove andar dovrò?

Tant. Nel forno.

Pasq. E voi?

Tant. Ed io - -

Nella mattera andrò.

Pasq. E tutta questa notte

Di star chiuso nel forno hò da soffrire?

Tant.

Mig synes allerede, at Rieppen gjør Tic Tac paa min Ryg. Ai, ai, stakkels Pasqualone, hvor meget Ondt vil den ikke forvolde dig.

(gaaer bort.)

Niende Scene.

Et Kioffen med Bager-Dov og Bage-Trug.

Tantillo, derefter Pasqualone gandske skielvende.

Tant. Hvorlænge bliver han vel borte! Det ligger mig Nagt paa at faae ham paa sit Sted, paa det han ikke maatte forstyrre mine Hensigter, med hans Narrerier.

Pasq. Tantillo! Hey Tantillo = = =

Tant. Hold op at skielve, nu kom af Sted.

Pasq. Men er her slet ingen? = = =

Tant. Og hvem vil du at her skulle være?

Pasq. Men hvor skal jeg gaae hen?

Tant. I Bager-Dovnen.

Pasq. End I?

Tant. Og jeg = = = vil legge mig i Bage-Truget.

Pasq. Og jeg skal taale, at være saaledes indelukt i Dovnen denne gandske Nat?

Tant. Orsù, meno discorsi,
Se ti preme Serpilla, fatti ardire.

Pasq. Mi preme affai, a dirla; ma se male
Và la faccenda ci hò a pensar sol io.
(*và verso il forno, e Tantillo lo fa entrar a
forza, e ferra il forno.*)

Tant. Sù, sù, franco, Poltron - - or questa è fatta:
Alfin son liberato da costui.
Vuò fin che il vecchio dorma là nascondermi,
Per poi far miglior furto,
E via men fuggirò;
E meco ancor Serpilla,
Voglia, o resista, a forza condurrò.
(*si nasconde nella mattera.*)

Scena X.

Serpilla con lume in mano, e detti nascosti.

Serp. Oh povera Serpilla sventurata!
Non v'è per te riposo una giornata!
Or convien settacciare la farina,
Per poi all'alba il pan far domattina.
Cominciam pure il solito esercizio.
(*và ad aprir la mattera, e mette la farina
nello settaccio.*)

Tant. Nu fort, mindre Snak, dersom det ligger dig Magt paa at faae Serpilla, fat Mod.

Pasq. Det ligger mig meget Magt paa, om jeg skal sige det; Men dersom Tingen løber ilde af, da kommer det paa min Regning altsammen.

(gaaer hen til Ønen, Tantillo sætter ham ind med Magt, og lukker Ønen.)

Tant. Nu, nu, frisk, Poltron = = = Nu er dette gjort: Endelig har jeg faaet mig ham fra Halsen. Jeg vil, saalænge den Gamle sover, sfiule mig hisset, for siden at gjøre et bedre Tyverie. Saa vil jeg løbe bort; Og Serpilla vil jeg endnu føre med mig, enten hun vil eller ey.

(Han sfiuler sig i Bagetruget.)

Tiende Scene.

Serpilla med Lys i Haanden, og de forrige i Skiul.

Serp. Af stakkels uhyksalige Serpilla! Der er ikke Noe for dig en Dag til Ende! Nu maae jeg sigte Meel, for siden at faae baget Brød, i Morgen Tüllig, naar det bliver Dag. Jeg maae da begynde min sædvanlige Dvelse.

(gaaer hen at aabne Bagetruget, og kommer Meel i Sigten.)

Un avaro Padrone
 Vuol da una ferva sol più d'un servizio.
 Benchè mi fa le smorfie il babuino
 Non mi farebbe grazia d'un quattrino.
 Che mestier sonnacchioso!
 Ah peggio poi a star così soletta:
 Ah - - cantar voglio un pò una canzonetta.

Fra piatti e scudelle

Quel surbo d'amore

Nascosto si stà

Nel far le fritelle

Mi ruba il mio core,

E a Ciccio lo dà.

Mio caro Ciccino:

Via dammelo quà.

Pasq. Dammelo, dammelo - -

(nel forno.)

Serp. Ohimè!

Parmi, o sento colà une voce ottusa! - -

(stà in ascolto.)

Sarà la mia opinione.

Mio caro Ciccino - -

Pasq. Mia cara Serpillina - -

(nel forno.)

Serp.

En gierrig Husbonde vil, at en Tienestepige skal være meere end et Sted. Omendskiont, den Abe sætter et venligt Ansigt op mod mig, saa skulle han dog ikke skienke mig en halv Skilling. Hvilken søvning Bestilling! Af det er endnu værre at staae saaledes alleene: Af = = = jeg vil synge en lille Viise.

Blant Sæde og Tallerkener er den Skalk Kierlighed skult.

Naar jeg staaer og bager Vblestiver, sticler han mit Hjerte bort, og giver det til lille Frans.

Min Kiere lille Frans: Fort giv mig det her.

Pasq. Giv mig det, giv mig det = = =
(i Ovnen.)

Serp. Af! Mig synes, eller jeg hører hissed en dæmpet Røst! = = =
(hører til.)

Det bliver min Indbildning.

Min Kiere lille Frans = = =

Pasq. Min Kiere lille Serpilla = = =
(i Ovnen.)

Serp. Povera me! Non mi sono ingannata.
 Mi par che sia nel forno! è pur ben chiuso!
 Fosse uno spirito! Ahi mi trema il core - -
 Sarà poi forse un panico timore
 Coraggio! per svanir questa spina,
 Voglio metter nel forno una fascina.

(nel mentre che vuol metter dentro la fascina

Pasq. mette fuori la testa.)

Pasq. Serpilla per pietà - -

Serp. Misericordia!

Tant. Ehi, Serpilla - -

(mettendo fuori la testa.)

Serp. Aiuto! misera me!

(correndo verso la scena.)

Signor Padron - -

Scena XI.

Parpagna, Serpilla, e i due nascosti.

Parp. Che cosa c'è?

Serp. Ahimè! Il diavolo è là - -

Parp. Dove?

Serp. E un altro ve n'è là - -

Parp. Possibile!

Serp. Uno è bianco, e l'altro è nero.

Parp. Ti farà parfo, ma non farà vero.

Serp. Io gli ho veduti con questi due occhi.

Parp.

Serp. Jeg Stakkel! Jeg har ikke bedraget mig.
 Mig synes at det er i Dønen! Den er dog
 vel tillukket! Det var maaskee en Geist! Ai!
 mit Hierte skielver : : : Det bliver maaskee
 en utiindig Frygt. Griff Mod! For at bortjag-
 ge disse Griller, vil jeg lægge et Knippe
 Brænde ind i Dønen.

(Imidlertid hun vil stifte Brændet ind,
 stikker Pasqualone Hovedet ud.)

Pasq. Serpilla for Himlens Skyld : : :

Serp. Barmhiertighed!

Tant. Hey, Serpilla : : :
 (stikkende Hovedet frem.)

Serp. Hielp! Jeg Elendige!
 (løbende til Siden af Skuepladsen.)
 Husbonde : : :

Ellevte Scene.

Parpagna, Serpilla, og de tvende i Skjul.

Parp. Hvad er paa færde?

Serp. Ak Himmel! Fanden er hisset : : :

Parp. Hvor?

Serp. Og en anden Magen til hiin er her : : :

Parp. Er det mueligt!

Serp. Een er hvid, og den anden er sort.

Parp. Det har vel syntes dig; men det er ikke sandt.

Serp. Jeg har seet dem med disse Toe Døne.

Parp. Ah, Ah, Ah, Ah, (quant'è semplice affè!)

Fà il tuo affar mia Serpilla,

E non aver paura

Serp. Io non resto quì sola,

Se d'oro mi donaste una misura.

Parp. (Quì ripiego ci vuol.) Sò fare una malia,

Che il diavol dalle case manda via.

Serp. Davvero?

Parp. Tu il vedrai,

Che in questo luogo non verranno più mai.

Serp. Fate presto ch'io tremo di paura.

Parp. (Bisogna far di tutto,

Per calmar questa povera creatura.)

Diavolone brutto e nero,

Diavolino bianco e bello

Presto andate via di quà.

Tant. Camerata.

(a Pasqualone mettendo fuori ambidue la
testa poi la ritirano.)

Serp. Ahimè!

Tant. In cervello.

Parp. (Ah che vedo! ohimè! son quelli.

Oh che brutti fanfarelli:

Non resisto in verità.)

Serp.

Parp. Ha, Ha, Ha, Ha [Hvor er hun virkelig eenfoldig!] Gjør din Forretning, min Serpilla. og frygt ikke.

Serp. Jeg forbliver her ikke alleene, om I gav mig en Skieppe med Guld.

Parp. [Her maae raades Bod paa!] Jeg kan gjøre en Besværelse, som jager Fanden fra Husene.

Serp. Alvorlig?

Parp. Du skal see det, at de skal ikke komme meere paa dette Sted.

Serp. Gjør det snart; thi jeg skielver af Frygt.

Parp. [Man maae gjøre Alting, for at stille dette stakkels Barns Sind.]

Du store hestlige og sorte Dievel, og du lille hvide og smukke Dievel, gaa straxen bort herfra.

Tant. Camerad.

(til Pasquatoue, stikkende begge Hovedet frem, som de siden tage tilbage igien.)

Serp. Ak Himmel!

Tant. Brug din Forstand.

Parp. [Ak hvad seer jeg! Ak Himmel! Er det dem. Ak hvilke hestlige Dievlesunger: Jeg staaer dem i Sandhed ikke imod.]

Serp.

Serp. Che spaventi, che paure;
Oh che brutte creature!
Non mi tengo in verità.

Parp. (Vuò veder cosa farà.)
Diavolacci fora fora.

(vogliono scappare.)

Serp. Aspettate un poco ancora.

Parp. Dentro - -

(tornano dentro)

Fora, via di quà.

(Tantillo accenna a Pasqual. di venir fuori.)

Pasq. (Hò paura - -)

(a Tantillo che lo minaccia.)

Serp. Per pietà - -

(scappano.)

Pasq. Ah vogliamo noi Parpagna

Tant. Solamente via portar.

Serp. Ah Padrone - -

Parp. Non lo fate.

Pasq. Tira tira,

Tant. Tira tira,

Serp. Ahimè!

Parp. Lascia,

Pasq. Tira tira,

Tant. Tira tira,

Parp.

Serp. Zvilken Stræk, hvilken Frygt: Af
hvilke heflige Kreaturer! Jeg holder
mig i Sandhed ikke.

Parp. [Jeg vil see, hvad der skal blive af.]
J heflige Dievle, herud, herud.
(de vil gaas ud.)

Serp. Vie endnu lidt.

Parp. Herind = = =
(de gaaer ind igien.)

Herud, fort herfra.

(Tantillo betegner Pasqualone at han
skal komme ud.)

Pasq. [Jeg er bange = = =]
(til Tantillo som truer ham.)

Serp. Sor Himlens Skyld = = =
(de kommer ud.)

Pasq.] Af vi vil kun eeneste føre Parpagns
Tant.] bort med os.

Serp. Af Hosbond = = =

Parp. Giør ikke dette.

Pasq.] Træk, Træk.
Tant.]

Serp. Af Himmel!

Parp. Lad være.

Pasq.] Træk, Træk.
Tant.]

Parp.

Parp. Un bastone
Qualchedun venga a portar.

Pasq. Ah nol fate; Pasqualone
(si butta in ginocchio.)
La sua pelle raccomanda.

Tant. Poltronaccio!
(a Pasqualone.)

Serp. Pasqualone!

Parp. Ah briccone,
Me l'avrai ben da pagar.

Pasq. Non son io. Tantillo è stato
(accennando Tantillo.)
Che colà m'ha fatto andar.

Serp. Voi Tantillo!

Parp. Ah birbanti tutti quanti
Me l'avete da pagar.

Serp. Un diavol di quà,
Un altro di là.

Tant. Birbante, furfante.
(a Pasqualone.)

Pasq. Ajuto, pietà!

Serp.

Parp. Lad en komme at bringe mig en
Stof.

Pasq. At gjør det ikke; Pasqualone
(kaster sig paa Knæe.)
beder for sit Skind.

Tant. Høflige Polstron!
(til Pasqualone.)

Serp. Pasqualone!

Parp. At din Skielm, du skal godt betale
mig det.

Pasq. Det er ikke mig. Tantillo har været
(peegende paa Tantillo.)
den, som har kommet mig til at gaae
hisset ind.

Serp. J Tantillo!

Parp. At Skielmer, saa mange som J ere,
J skal vel betale mig det.

Serp. En Dievel her, en anden der.

Tant. Du Skielm og Skarn.
(til Pasqualone.)

Pasq. Hielp, Medlidenhed!

Serp.

Serp. Andate, fuggite.

Parp. Fermate, sentite - - -

a 4. Un diavol di quà,

Un altro di là.

Che imbroglio!

Che scoglio!

Che scena!

Che pena!

Ansante,

Tremante,

Ciafuno sen vâ.

Fine dell' Atto Primo.

Atto

Serp. Gaaer, flyer.

Parp. Die, hör = = =

a. 4. En Dievel her

En anden der.

Hvilken Forvirring!

Hvilken farlig Klippe!

Hvilken Comoedie!

Hvilken Sortræd!

Sukkende,

Skielvende

Gaaer enhver sin Vey.

Ende paa den Første Act.

Q

Anden

Atto Secondo.

Scena Prima.

Giardino.

*Parpagna tirando per un orecchio Pasqualone ,
poi Serpilla.*

Parp. T'hò acchiapato, afinaccio.

Pasq. Ahi, Ahi, l'orecchia mia.

Parp. Per il giardino
Scapar fuori di casa!

Pasq. Ah per pietà!
Babbo, nol farò più.

Serp. Perdonateli alfin più nol farà.

Parp. In grazia tua gli voglio perdonare,
Purchè vogli studiare.

Serp. Sentite?

Pasq. Studierò!

Parp. Che quando viene la tua sposa Olimpia
Non ti trovi così grande scioccaccio.

Pasq. Per mia sposa vorrei - - lo sò ben io - -

Parp. Chi?

Pasq.

Anden Act.

Første Scene.

En Have.

Parpagna, trækkende Pasqualone ved Øret;
derefter Serpilla.

Parp. Jeg har faaet Fingre paa dig, Esel.

Pasq. Ali, Ali, mit Øre.

Parp. Igiennem Haven at løbe bort ud af Huset!

Pasq. Al for Himmens Skyld! Papa, jeg skal
ikke gjøre det meere.

Serp. Forlad ham dog; han vil ikke gjøre det
meere.

Parp. For din Skyld vil jeg tilgive ham det, naar
han kun vil læse over.

Serp. Hører I?

Pasq. Jeg skal læse over:

Parp. Al naar din Brud Olympia kommer, hun
da ikke skal finde dig saa stor en Tasse.

Pasq. Til min Brud ville jeg ~ ~ ~ Jeg veed
det vel selv jeg ~ ~ ~

Parp. Hvem?

Pasq. Serpilla.

Parp. Chi?

(alterato.)

Pasq. Serpilla!

(con timore.)

Parp. Ah insolente, briccone - - -

*(gli corre dietro, minacciandolo; e Pasqual:
passa accanto a Serpilla prendendola
per mano.)*

Pasq. Io voglio questa.

Parp.

(s'inframezza, e li divide.

Che! anche tu - - -

(a Serpilla.)

Serp. Non Signore, io non fò niente.

Pasq. Ma Serpilla mi piace.

Parp. Taci là.

Eh Serpilla non vuol ora marito.

(guardandola amorosamente.)

Serp. Io non saprei chè farne.

Pasq. Ma io la voglio.

Parp. T'infrangerò la testa

Pasq. Caschi il mondo, non voglio altri che questa.

*(vuol andar vicino a Serpilla: e Par-
pagna l'impedisce.)*

Parp.

Pasq. Serpilla.

Parp. Hvem?

(forandret.)

Pasq. Serpilla.

(med Frygt.)

Parp. Af uforkammede Skielm = = =

(løber bag efter ham, truende; og Pasqualone
gaaer til Siden af Serpilla, tagende
hende ved Haanden.)

Pasq. Jeg vil have denne.

Parp.

(gaaer imellem og skiller dem ad.)

Hvorledes! Ogsaa du = = =

(til Serpilla.

Serp. Ney min Herre, jeg veed af ingen Ting.

Pasq. Men Serpilla behager mig.

Parp. Sie du der stille. Ey! Serpilla vil endnu
ingen Mand have.

(seende venligen til hende.)

Serp. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gjøre med
ham.

Pasq. Men jeg vil have hende.

Parp. Jeg skal slaae dit Hoved i Stykker.

Pasq. Jeg er tilfreds Verden gaaer af Lave, saa
vil jeg ingen anden have end hende.

(Han vil gaae hen ved Siden af Serpilla,
og Parpagna forhindrer ham.)

Parp. E ben Signor si

(a. Pasqualone.)

*Vogliamo impazzir!
 Che cosa volete,
 Che avete da dir?
 Se pazzo tu infissi
 T'avrai da pentir.
 Guardate che cesta
 Da far a suo modo!
 Ma il dico sul sodo
 Non t'hà da riuscir.*

*Sguajato, mal nato,
 Birbante, Seccante,
 Melinso, insensato,
 Il Diavolo t'abbia,
 Ti venga la rabbia;
 Ma s'hà da finir.*

(parte.)

Scena II.

Serpilla, e Pasqualone.

*Pasq. Adesso ch'è partito
 Sposiamoci da noi.*

Serp. Non son si matta.

Pasq. Perchè?

Serp.

Parp. Tu vel, ja min Herre!
(til Pasqualone.)

Vi vil løbe gal!
 Hvad vil J,
 Hvad har J at sige?
 Dersom du farer fort i Galenskab,
 Da skal det fortryde dig.
 See engang hvilken smuk Person
 At spille efter sit eget Loved!
 Men jeg siger dig alvorligen,
 Det skal ikke lykkes dig.

Du liderlige Sugl, Vanartige,
 Skielm, Fortredelige
 Doyne, Affindige,
 Gid du var Skam i Vold,
 Gid du blive gal;
 Men her maae gøres en Ende paa.
 (gaaer borr.)

Anden Scene.

Serpilla, og Pasqualone.

Pasq. Nu da han er gaaet sin Bey, lad os gifte
 os paa vor egen Haand.

Serp. Jeg er ikke saa taabelig.

Pasq. Hvorfor?

Serp. Come salvarsi.
Si potrebbe dell'ire di Parpagna.

Pasq. Scappiamo via.

Serp. Che cosa poi vorreste
Mangiare, e voi ed io,
Se un foldo non avete?

Pasq. E' ver. Tantillo ingrato!
Tutti i denari miei m'hà via portato.

Serp. Dunque se sciocco fiète,
Altro non c'è da far.

Pasq. Però vedrete - - -
(pensando.)

Che questo si può fare.

Serp. Che cosa mai.

Pasq. Anderemo a cercare.

Serp. Orsù per questa volta la bocchina,
Vi potete pulir.

Pasq. Non mi volete?

Serp. Non Signore.

Pasq. Ingrataccia.

Sà che le voglio bene e amor mi nega.

Serp. O bene, o non bene

Serpilla non s'annega.

Pasq.

Serp. Hvorledes skulle man hytte sig for Parpag-
nas Brede.

Pasq. Vi løber bort.

Serp. Hvad ville I vel siden faae til Livs Ophold,
baade I og jeg, naar I ikke har en Skil-
ling?

Pasq. Det er sandt. Utafnemmelige Tancillo!
Han har taget alle mine Penge bort med sig.

Serp. Naar I endeligen er en Toffe, da er der
ikke noget andet derved at giøre.

Pasq. I skal dog see
(pønsende.)

At man kan giøre dette.

Serp. Hvad for noget vel.

Pasq. Vi vil gaae omkring at begiere Almisse.

Serp. Velan da, saa kan I tørre jer om Munden
for denne Gang.

Pasq. Vil I ikke have mig?

Serp. Ney min Herre.

Pasq. Utafnemmelige.

Hun veed, at jeg vil hende vel, og nægter
mig sin Kierlighed.

Serp. Enten vel eller ilde, Serpilla drukner sig
ikke derfor.

Pasq. Vi protesto che non c'è
 Un altr'uomo come me.
 Qualchedun vi sposerà
 Che dirà:
 Passa quà:
 Va di là:
 Che il bastone adoprerà.

Io son buonino,
Tenerino,
Non sò gridare,
Sò ben trattare
Con la ragazza - - -
Povera pazza!
Non mi volete?
Voi non direte
Sempre così.

Scena III.

Serpilla, poi Tantillo.

Serp. Povero Pasqualone!
 Benchè sia sciocco, e pur mi piace. Anzi
 Non v'è cosa migliore
 Che un marito così.
 Si può fare a suo modo, a tutte l'ore.
 Ma vi mancan denari. Se Tantillo

Pasq. Jeg forsikrer Eder, at der ikke er nogen anden Mandsperson som jeg. Der kan en ægte Eder, som vil sige: Kom her hid: Gaae der hen: Og som vil bruge Kieppen.

Jeg er eye god, om og kierlig, Jeg kan ikke skiende, jeg veed vel at omgaaes med Sruentimmer = = = Din stakkels Tosse! Vil du ikke have mig? Du vil ikke altiid sige saaledes som nu.

Tredie Scene.

Serpilla, derefter Tantiillo.

Serp. Stakkels Pasqualone!

Omendskiont han er en Tosse, saa behager han mig dog. Derforuden saa er ingen bedre Ting i Verden end saadan en Mand. Man kan gaae altiid efter sit eget Hoved. Men her fattes Penge. Dersom Tantiillo var her, for at komme mig til Hielp; da vilde jeg

Qvi fosse a secondarmi; a suo dispetto,
 E di Parpagna ancora,
 Studierei l'invenzione
 Per contentar Serpilla e Pasqualone.

Tant. Serpilla - - -

Serp. Siete qui? (fon a cavallo.)

Tant. Sì mia Serpilla.

Cauto il vecchio hò spiato; or ch'è sortito
 Vò dargli l'ultima asciugata.

Serp. (All' arte.)

E Serpilla?

Tant. E Serpilla.

A me non mancherà modo d'averla.

Serp. Bravo! così si fà!

Far prima il suo negozio, poi agli altri
 Pensar un'altra volta.

Tant. Come faresti tu.

Serp. Non hai ingegno

Bastante per trovar altra maniera,
 E Parpagna obligar a ben dottarmi,
 E sotto finto nome a te sposarmi?

Tant. Sì, - - - sì - - - hai ben ragione,
 Mandami Pasqualone;

(*rissoluto in atto di partire.*)
 Là nascosto l'attendo.

Serp.

jeg, til Trods for ham, og for Parpagna med, studere paa en Opfindelse for at fornøye Serpilla, og Vasqualone.

Tant. Serpilla = = =

Serp. Er J her? [Nu er jeg oven paa.]

Tant. Ja min Serpilla. Jeg har udspioneret den forsigtige gamle Mand; Nu han er gaaet ud, vil jeg gjøre reent Huus for den sidste Gang.

Serp. [Her maae bruges Snedighed.] Og Serpilla?

Tant. Og Serpilla, mig skal ikke fattes Maade at faae hende paa.

Serp. Bravo! Saaledes bærer man sig ad! Giøre først sin egen Sag i Stand, siden derefter at tænke paa de andre.

Tant. Hvorledes vilde du giøre.

Serp. Har du ikke Forstand nok til at udfinde en anden Maade, at forbinde Parpagna til at give mig en god Udstyr, og at gifte mig med dig under et andet opdigtet Navn?

Tant. Ja = = = ja = = = Du har vel

Ret. Send mig Vasqualone,

(behieret i det han vil gaane bort.)

Jeg venter ham hisset i Skjul.

Serp.

Serp. Non dubitar Tantillo, ora tel rendo.
(*in atto di partire.*)

Sarà poi mio pensiero tutto in favore
Di rivoltar per chi mi porta amore.)

Tant. Senti. Tornato il vecchio tu il trattieni
(*ritornando a dietro.*)

In camera fin ch'è veniamo noi.

Serp. Lasciami far.

Tant. Ci vederemo poi.
(*parte.*)

Serp. Intanto se non ero ben all'erta;
Costui spogliava il vecchio, e sen fuggiva;
E Serpilla delusa quì restava,
Senza modo d'aver più Pasqualone:
Eh Tantillo, se ben sei sopra fino,
Là sò lunga di te più d'un tantino.

Ci vuol maniera;
Ci vuol Giudizio;
Con certe sorte
D'innamorati,
Che fanno fare
Li spasmati,
Ma se si mettano
Poi nell' impegno,
Alfin burlate
Ci fan restar.

(*parte.*)

Scena

Serp. Eviol ikke Tantilto, nu sender jeg dig ham.
(i det han vil gaae bort.)

[Det skal siden være min Sag at vende alting om, til Fordeel for den som elsker mig.]

Tant. Hör. Naar den Gamle kommer, da hold
(vendende tilbage.)
du ham op i Kammeret, indtil vi kommer.

Serp. Lad mig raade.

Tant. Vi sees siden.
(gaaer bort.)

Serp. Dersom jeg imidlertid ikke stød vel paa min Post, da plyndrede han den Gamle ud, og løb sin Bey; Og den bedragede Serpilla blev her tilbage uden Forhaabning at faae meere Pasqualone. Ey! Tantilto, omendskiønt du er overmaade listig, saa veed jeg dog bedre at finde mig derudi, og dette ikke saa lidet.

Der vil Naade

Og Forstand

Med visse Slags

Sorelskte,

Som veed at forstille sig

Med at falde i Asmagt.

Men dersom de sætter

Sig ellers en Ting for,

Maae vi omsider

Staae tilbage med Skamme.

(gaaer bort.)

Fierde

Scena IV.

Boschetto nel Giardino.

*Pasqualone, e Tantillo.**Pasq.* Ehi Tantillo, Tantillo, il mio denaro.*Tant.* Zitto, Zitto, che ti venga la rabbia.

Senti: tuo Padre vuol sposar Serpilla,

Se subito non fiam pronti al rimedio.

Pasq. Poder di Bacco! e quale?*Tant.* Sconosciuti

Convien che noi fingiamo - - -

Pasq. Addio Tantillo.*Tant.* Dove vai?*Pasq.* Le mie orecchie, - - - le mie spalle - - -

Non ne vò saper altro.

Tant. E ben, dunque Serpilla non t'importa.*(finge voler partire.)**Pasq.* Sì, sì verrò, ma poi che devo far?*Tant.* Tu mi seconderai, ma sopra tutto

Guarda di parlar poco.

Pasq. Se poi son conosciuto? - - -*Tant.* Non ti conoscerà.*Pasq.* E se mi guarda con gli occhiali?*Tant.* Allora

Fingerai di tossire, e di sputare.

Pasq. Sì ben, sì ben - - -*Tant.*

Fjerde Scene.

En liden Skov i Haven.

Pasqualone og Tantillo.

Pasq. Cy Tantillo, Tantillo, mine Venge.

Tant. Eys, Eys, det du blive gal. Her: Din Fader vil ægte Serpilla, dersom vi ikke straxent ere færdige til at afvende det.

Pasq. Hillemeænd! og hvad Middel?

Tant. Vi maae stille os ubekiendte an = = =

Pasq. Farvel Tantillo.

Tant. Hvor gaaer du hen?

Pasq. Mine Drer = = mine Skuldre = = =
jeg vil ikke viide meere.

Tant. Nu vel, saa ligger Serpilla dig da ikke paa Hjertet.

(lader som han vil gaae bort.)

Pasq. Ja, ja, jeg skal komme; Men hvad skal jeg giøre siden?

Tant. Du skal gaae mig til Haande; Men for Altting hyt dig, at du taler lidet.

Pasq. Dersom jeg siden bliver kiendt? = = =

Tant. Han skal ikke kiende dig.

Pasq. Men dersom han seer mig med sine Brilller.

Tant. Da skal du forstille dig med at hoste og spytte.

Pasq. Ja vel, ja vel = = =

E

Tant.

Tant. Or sù vieni, che affè
E Serpilla e denari avrai.

(volendo partire, Pasqualone s'arresta.)

Pasq. Ohimè.

Io mi sento il sangue freddo

Che minaccia una sciagura:

Non vorrei aver paura,

Non mi sò determinar.

Tant. Non'è niente.

Pasq. Come niente?

Così indifferente

La cosa non è.

Tant. Mà perchè?

Pasq. Si può provar.

Tant. Dunque via.

Pasq. Maledetta gelosia,

Ah che tosa mi fai far!

Tant. Presto.

Pasq. Aspetta.

Tant. O sù, o no.

Pasq. Hò risolto: Si verrò.

(partono.)

Tant. Nu velan, kom, saa skal du i Sandhed
baade faae Serpilla og Penge.

(i det han vil gaae bort, bliver Pasqua-
lone tilbage.)

Pasq. Af Himmel.

Jeg finder mit kolde Blod, som truet
med en Ulykke! Jeg vilde ikke være
bange, jeg kan ikke holde mig.

Tant. Det har slet intet at betyde.

Pasq. Hvorledes slet intet?

Tingen er ikke
Saa liigegyldig.

Tant. Men hvorfor?

Pasq. Man kan forsøge.

Tant. Saa fort.

Pasq. Forbandede Jalousie, at hvad kom-
mer du mig til at gjøre!

Tant. Vær snart.

Pasq. Bie lidt.

Tant. Enten Ja, eller Ney.

Pasq. Jeg har besluttet: Ja jeg vil
komme.

(De gaaer bort.)

Scena V.

Sala.

Parpagna con lettera in mano, e *Serpilla*.

Parp. Ehi *Serpilla*.

Serp. Signore.

Parp. Dov'è *Pasqualone*?

Serp. Nol sò.

Parp. Via presto

A rassiettar le stanze,

A ripolir la sala,

Ed a metterti in gala;

Che la sposa è vicina; e mentre io vado

Col figlio incontro a lei,

Penfa tu a farti onore,

Che assegno a te la carica novella,

Di farle come vada la damigella.

(in atto di partire.)

Serp. M'ascolti; e da qual parte

Comincerò a far io la cameriera,

Che non l'hò fatta mai tutta la vita?

Parp. Non ci vuol molto alfin.

Serp. Caro Padrone.

Giacchè fiam noi due soli in questo loco,

Quello che avrò da far proviamlo un poco.

Parp. Bene; t'insegnerò quel che non sai.

Serp.

Femte Scene.

En Sahl.

Parpagna med et Brev i Haanden, og
Serpilla.

Parp. Ey Serpilla.

Serp. Herre.

Parp. Hvor er Pasqualone?

Serp. Det veed jeg ikke.

Parp. Fort, snart, at pynte op i Bærelserne, at
giøre reent i Sahlén, og at iføre dig din
Stads; Thi Bruden er ikke langt borte: og
imidlertid jeg gaaer hende i Møde med min
Søn, da vær du betænkt paa at indlegge dig
Vre; Thi jeg tilskikker dig den nye Bes-
stilling, at være hendes Kammer-Jomfrue,
som det sommer sig.

(i det han vil gaae bort.)

Serp. Hør mig; Og fra hvilken Side skal jeg
begynde at være Kammerpige, thi dette har
jeg aldrig forsøgt, saa længe jeg har levet?

Parp. Der hører endeligen ikke meget til.

Serp. Kiere Herre. Siden vi To ere her alleene
paa dette Sted, da lad os sætte et lidet For-
søg paa det, som jeg skal giøre.

Parp. Vel: Jeg skal lære dig det som du ikke veed.

Serp. Incominciamo ommai.

Fate voi da Padrona,
E chiamatemi un poco.

Parp. Eh là Serpilla.

Serp. Eccomi quà, Illustrissima,

(tornando con più riverenze.)

Per cosa m'hà chiamata?

Parp. Porta la Cioccolata,

Serp. La servo in un momento;

Eccola bella, e fatta,

La beva - - che a lei tocca;

E a polirsi la bocca,

Se non hà fazzoletto,

Le può servir il mio Zinal, ch'è netto - -

Parp. Brava, da ver, bravissima;

Mà un'altra cosa adesso,

Serp. Mi comandi, Illustrissima.

(con riverenze come sopra.)

Parp. Apparecchia, che hò fretta,

Da rassettarmi il capo alla Tolletta.

Serp. Oh! La servo alla presta,

Qui c'è appunto il bisogno:

Ecco una Sedia, e la Toletta è questa,

Ferma ben colla testa - - oh! che pasticci

Son mai questi tuoi ricci! - -

Li rassetto di quà - -

(gli guasta col pettine la conchiatura.)

Parp.

Serp. Lad os nu begynde. Stil Husbond sig nu an som Frue, og kald engang paa mig.

Parp. Hey, Serpilla.

Serp. Her er jeg, Velbaarne Frue.

(kommer tilbage med mange Reverenker.)

Hvorfor haver hun kaldet mig?

Parp. Bring mig Choccoladen.

Serp. Det skal skee i et Øyeblik; See der er den baade god og lavet. Drik hun = = thi det falder hende til; Og dersom hun ikke har Forklæde at tørre sin Mund med, da kan mit Forklæde tiene hende, som er reent = = =

Parp. Det er brav, i Sandhed, meget brav; Men nu en anden Ting.

Serp. Befal mig, Velbaarne Frue.

(med Reverenker som forhen.)

Parp. Lav til, thi jeg har Hast, at pynte mig paa Hovedet, ved Natbordet.

Serp. Ak! Det skal skee meget snart. Her er just det Fornødne: See her er en Stool, og dette er Natbordet. Hold Hovedet vel stift = = Ak! Hvilket sammenbaget Tøy ere ikke disse hendes Lokker! = = Jeg accomoderer dem her paa denne Side = = =

(Hun fordærver hans Haar med Kammen.)

Parp. Tu me li guasti.]

Serp. Oh perdoni, Illustrissima:

Così van ben; s'usa così, e le basti.

Or da quest' altra parte

Ci vorrian le sue carte.

(fà lo stesso dall' altra banda.)

Parp. Nò, che peggio farai,

Serp. Eh si lasci fervire;

Che al suo viso così v'è meglio assai.

Parp. Oh! sono i miei capegli in buone mani;

Ne così vuò portarli

Serp. Bisogna impolverarli;

Ed eccola servita.

(gli impolvera tutto il viso.)

Parp. Basta, basta t'hò detto.

Serp. Ci vuol ora sul viso il suo rossetto.

Parp. Oibò.

Serp. Qui ci stà bene.

(gli dà del rossetto a capriccio.)

Parp. E' troppo, alla buon ora.

Serp. Qui ci stà meglio ancora.

(glie ne dà in altro loco.)

Parp. M'è nò; che un ubriaco io parerei.

Serp. Ora le metto i nei

Parp. Non la finiamo più.

Serp.

Parp. Du forderver mig dent.

Serp. Af forlad, Velbaarne Frue: Saaledes staaer de vel; Man bruger dem saaledes, og det kan være hende nok. Nu ville der paa den anden Side nogle Papirer til.

(Hun gjør det samme paa den anden Side.)

Parp. Ney, du vil gjøre det værre.

Serp. Ey lad hun sig opvarte; Thi saaledes lader meget bedre for hendes Ansigt.

Parp. Af! mine Haar ere i gode Hænder; Jeg vil ikke gaae med dem saaledes.

Serp. Man maae pudre dem; Og see der er dette bestilt.

(pudrer ham heele Ansigtet.)

Parp. Nok, nok har jeg sagt dig.

Serp. Nu vil der Sminke paa Ansigtet.

Parp. O ney.

Serp. Her lader det vel.

(Hun sminker ham paa en Tres.)

Parp. Det er for meget, for en Ulykke.

Serp. Her lader det endnu bedre.

(giver ham meere paa et andet Sted.)

Parp. Men Ney; jeg ville see ud som jeg var besbkiendet.

Serp. Nu sætter jeg hende Skionpletterne.

Parp. Det faaer aldrig Ende.

Serp. Quì sulle ciglia,

(gli mette un neo grandissimo sopra un occhio.)

Questo v`a a meraviglia.

Parp. Nò, ch'egli è troppo grande, e se nol levi,

L'aria del volto mio tu mi rovini.

Serp. Lij metterò di quà più piccinini.

(ne mette altrove degli altri poco minori.)

Parp. M'hai fatto una figura

Da spiritar chi vede.

Serp. E' una pittura.

E si guardi allo specchio,

Se di me non si fida.

(gli presenta uno Specchio.)

Parp. Non mi posso guardar senza ch'io rida.

Serp. E a me par che così siate più bello.

Parp. Ti piaccio?

Serp. Signor sì.

Parp. Non hò la gamba lesta?

(spasseggia per il Teatro.)

Serp. Parmi che siate un ballerin da festa.

Parp. Oh per ballar non son mai stato amante.

Serp. E pur ballar dovrete a queste nozze.

Parp. Sai tu ballar Serpilla?

Serp. Imparai qualche poco da mia nonna.

Parp. Insegnami un pocchetto

Come si f`a a ballare il minuetto.

Serp.

Serp. Her paa Dynebrynene,
 (sætter ham en stor Skionplet paa et Øye.)
 lader denne fortreffelig.

Parp. Men, den er alt for stor, og dersom du ikke tager den bort, forderved du mit Ansigt.

Serp. Jeg vil sætte dem paa denne Side, som ere meget mindre.
 (Hun sætter nogle, lidt mindre, paa andre Steder.)

Parp. Du har sat mig i saadan en Skikkelse, som kan gjøre dem bange som seer paa mig.

Serp. Hun seer ud som hun var skildret. Og hun maae see sig i Spejlet, dersom hun ikke forlader sig paa mig.
 (leverer ham et Spejl.)

Parp. Jeg kan ikke see mig selv, uden at jeg maae lee.

Serp. Men mig synes, at I saaledes er smukkere end ellers.

Parp. Behager jeg dig?

Serp. Ja min Herre.

Parp. Har jeg ikke lette Beene?
 (spadserer paa Theatro.)

Serp. Mig synes I er ret en Dandsemester.

Parp. Na! af Dans har jeg aldrig været Elsker.

Serp. Og dog burde I dandse til dette Brollup.

Parp. Kan du dandse, Serpilla.

Serp. Jeg har lært noget lidt hos min Bestemoder.

Parp. Vil mig lidt, hvorledes man bærer sig ad at dandse en Menuet.

Serp.

Serp. Subito. Sù la testa, e i piedi in fuor.

Parp. Ohimè! mi stropplierai.

Serp. Via cominciate, sù.

Parp. Alla buon ora.

(*Serpilla gli fa cominciare il minuetto.*)

Serp. No, non v'è bene:

La riverenza

Con sua Licenza

Si fa così.

(*gl'insegna.*)

Farvi maestro

Prendo l'impegno,

Quando le insegno

Tre o quattro dì.

Parp. A Serpilletta

Sarò obligato,

Perfezzionato

Sarò così.

Serp. Ecco Signore

Il pas de Bourré.

Parp. Codesto passo

Non fa per me.

Serp. Provate.

(*gli v'è facendo far tutti questi passi.*)

Mirate,

I passi col Bilanzé.

Parp.

Serp. Strapen. Hovedet i Beyret, og Fodderne ud ad.

Parp. Al! Du vil lemlestte mig.

Serp. Nu fort begynd, frisk.

Parp. For en Ulykke.

(Serpilla lader ham begynde Meenesten.)

Serp. Ney, ney det gaaer ikke godt.

Reverengen,

Med hans Tilladelse,

Gjør man saaledes.

(hun viser ham det.)

Jeg forbinder mig til,

At gjøre ham til Mester,

Naar jeg lærer ham

Tre eller Fire Dage.

Parp. Lille Serpilla

Vil jeg være forbunden,

Og saaledes skal jeg

Blive fuldkommen.

Serp. See her min Zerre,

En Pas de Bourree.

Parp. Dette Pas

Er ikke for mig.

Serp. Forsøg det.

(Hun lader ham gjøre alle disse Pas.)

See engang

Disse Pas med Ballance.

Parp.

Parp. Questi fioretti
Nan fan per me.

Serp. Vi si può fare
La piroletta.
Si suole usare
La caprioletta.

a. 2. Che bel piacere,
Che bel vedere,
Farsi vedere
Col miuè.

(vien battuto alla porta.)

Serp. Sento battere.

(va à vedere.)

Parp. Ohimè! Poder di Bacco!
Ecco la sposa.

Serp. Un forastiere; e un feryo

(tornando.)

Son quì mandati da Madonna Olimpia.

Parp. Ah! Ah! che entri.

(le va incontro.)

Scena

Parp. Disse konstige Pas
 Ere ikke for mig.

Serp. Man kan gjøre
 En Piroler.

Og man pleyer at bruge
 En liden Capriol.

Begge. Hvilken smuk Fornøvelse,
 Hvilket deyligt Syn,
 At lade sig see
 Med en Menuet.

(der bliver banket paa Døren.)

Serp. Jeg hører banke.

(gaaer hen at see.)

Parp. Af Himmels! Hillemand!
 See der er Bruden.

Serp. En Fremmed, og en Tiener

(kommende tilbage.)

ere hidsendte fra Troiken Olympia.

Parp. Ha! Ha! Lad dem komme ind.

(gaaer dem i Møde.)

Siette

Scena VI.

Pasqualone vestito da Spaccamontagne, con naso finto,
e baffi; *Tantillo* da suo servo con
naso finto, e detti,

Parp. Padrone ben venuto.

(fanno tutti riverenze caricate.)

Che buone nuove di Madonna Olimpia?

Fors' è poco lontana?

Pasq. Brr- - - -

(Parpagna fa' lazzi di meraviglia.)

Tant. Senta: questo Signore parla poco,

(a Parpagna tirandolo in disparte)

Io l'onore averò di ben spiegarle

I sentimenti di Madonna Olimpia.

Parp. Oh che uomo curioso!

*(s'avvicina a Pasqualone per guardarlo,
egli finge di tossire.)*

E'raffreddato?

(a Tantillo.)

Tant. In grazia si ritiri; che se sputa,

Son cannonate tali

Che un regimento amazzerebbero.

Parp. Alla larga!

Serp. Guardatevi Padrone.

Tant.

Siette Scene.

Pasqualone, Klædt som en, der er Karl for sin
 Hat, med paasat Næse og Anebelsbart;
 Tancillo som hans Tiener, med paasat
 Næse, og de forrige.

Parp. Min Herre: Velkommen.

(De giøre alle latterlige Complimenter.)

Hvad godt Nyt fra Donna Olympia?
 Maaskee hun er ikke langt borte?

Pasq. Brr " " "

(Parpagna giør Geberder af Forundring.)

Tant. Hør: Denne Herre taler lidet.

(til Parpagna, tagende ham til Side.)

Jeg skal have den Ære, at forklare ham
 Donna Olympiæ Tanker.

Parp. Af hvilket artigt Menneske!

(Nærmer sig til Pasqualone for at betragte ham,
 og han lader som han hoster.)

Er han forkjølet?

(til Tancillo.)

Tant. For Altting gaae tilside; Thi dersom han
 spytter, er det saadan en Cannonade der kunde
 fælde et heelt Regiment.

Parp. Gaf mig fra Livet!

Serp. Forvar Eder Herre.

Tant. Non è vero, o Signore,
 Che Olimpia in breve arriva,
 E vuol che in questa casa
 Sia pronto un altro matrimonio ancora,
 Per giunger con più fasto in doppio nozze?
 (*accennando a Pasqualone di dir di sì.*)

Pasq. Sì sì.

(*con voce alterata.*)

Serp. (Fin quì v'è bene.)

Parp. La cosa si può far: v'è quì Serpilla,
 Che vuole il suo padrone; altro non resta
 Che darle la mia man - - -

(*porgendo la mano, e Pasqualone tosse forte
 contro di lui.*)

Serp. Si guardi - -

Parp. Ajuto!

Tant. Vede! non vuol così; Se mai v'è in colera
 Sputa faette.

Parp. Ahimè! Mà che hò da fare?

Serp. Contentarlo convien.

Parp. (Stò per crepare.)

Pasq. A un vecchio non tocca

Sposar giovinetta;

E lei poveretta

Un giovine avrà

Parp. Non sono decrepito - -

Pasq. Ti fò far un crepito.

Serp.] Eh via non resista;

Tant.] Che in colera andrà.

Pasq. Io voglio una festa

Serp.

Tant. Er det ikke sandt min Herre, at Olympia kommer inden kort Tid, og vil, at her i Hus set skal være lavet til for et andet Brollup endau, for at celebrere med desto større Pragt en dobbelt Fest?

(betegnende Pasqualone, at han skal bekræfte det)

Pasq. Ja, ja.

(med forandret Røst.)

Serp. [Hidindtil gaaer det godt.]

Parp. Tingen kan lade sig gjøre: Her er Serpilla, som vil have sin Husbonde; Der fattes ikke andet end at give hende min Haand, , , ,

(rækkende Haanden frem, og Pasqualone hoster stærk imod ham.)

Serp. Tag sig i Agt , , ,

Parp. Hielp!

Tant. Seer I vel, saaledes vil han ikke have det; Derfom han bliver vred, spytter han Pille fra sig.

Parp. Ak Himmel! Men hvad skal jeg gjøre?

Serp. Man maae stille ham tilfreds.

Parp. [Jeg er færdig at briste.]

Pasq. Det kommer ey en gammel Mand til at ægte en liden ung Pige: Og hun, lille Skakkel, skal have en ung Karl.

Parp. Jeg er ikke udlevet , , ,

Pasq. Jeg skal give dig din Rest.

Serp.] Ey fort, staaer ikke imod;

Tant.] Thi van bliver ellers vred.

Pasq. Jeg vil have en Fest.

Serp.]
Tant. } *Si, sì, sì farà.*

Parp.]

Pasq. *Sonate il violin.*

(a Parpagna.)

Parp. *Tin tin tirin tin.*

Serp. *Grazioso!*

Tant. *Galante!*

Pasq. *Ancor la spinetta.*

Parp. *Tin tin toron ton.*

Tant. *Galante.*

Serp. *Grazioso.*

Pasq. *Allon, la trombetta.*

Parp. *Tu tu toron ton.*

Serp.] *Che gusto! che spasso!*
Tant. }

Parp. *Finiam questo chiaffo,
Finiamo per or.*

Pasq. *Battete il tamburo.*

Parp. *Tin tin toron ton.*

Serp.] *Che gusto! che gusto!*

Pasq.] *Evviva l'amor.*

Tant. }

Pasq. *Or venga la sposa.*

Tant. *Serpilla graziosa.*

Serp. *Son quà, chi mi vuol?*

(và verso Pasqualone, e Tantillo la
tira a se.)

Tant.

- Serp. }
 Tant. } Ja, ja, det skal stee.
 Parp. }
- Pasq. Spill paa Violin.
 (til Parpagna.)
- Parp. Tin tin tirin tin.
 Serp. Dakkert!
 Tant. Smukt!
 Pasq. Endnu paa Spinet.
 Parp. Tin tin toron ton.
 Tant. Smukt.
 Serp. Artigt.
 Pasq. Allon, paa Trompet.
 Parp. Tu tu toron ton.
 Serp. }
 Tant. } Zvilken Lyst! Zvilken Tidsfordriv.
 Parp. Lad os ende denne Allarm,
 Lad os nu holde op.
 Pasq. Slaae paa Tromme.
 Parp. Tin tin toron ton.
 Serp. }
 Pasq. } Zvilken Lyst! Zvilken Lyst!
 Tant. } Kierlighed leve.
 Pasq. Lad nu Bruden komme.
 Tant. Artige Serpilla.
 Serp. Her er jeg, hvem vil have mig?
 Hun gaaer imod Pasqualone, og Cantillo
 drager hende til sig.)

Tant. Sù vieni da me.

Pasq. Tantillo galante,
La voglio per me.

Parp. (Tantillo!) che c'è?
(s'inframezza.)

Serp. Tacete, tacete;
Ch'or tempo non è.

Tant. Ma siate tranquillo,
(a Parpagna.)

La sposa a me tocca:
Va tutto da se.

Pasq. Nò babbo, è Tantillo
(palesandosi.)

Vorrebbe Serpilla,
La voglio per me.

Parp. Ah traditori!
A disgraziati!
Tutti appiccati.
Or vi vedrò.

Serp. Io non sò niente - -

Pasq. Non è mia colpa - -

Tant. Io sulla forca
(beffandosi di Parpagna.)

Nò non andrò.

4. Che rabbia!
Che pena!
Che caso!
Che Scena!
Più freno non hò.

Fine dell' Atto Secondo.

Atto

Tant. Nu kom da til mig.

Pasq. Min smukke Tantillo,
Hende vil jeg have for mig.

Parp. [Tantillo!] Hvad er dette?
(gaaer imellem.)

Serp. Tier, tier;
Thi nu er det ikke Tid.

Tant. Men værre stille,
(til Parpagna.)

Bruden hører mig til:
Alting flyder af sig selv.

Pasq. Ney Papa, Tantillo
(givende sig tilkiende.)

Ville have Serpilla,
Hende vil jeg have for mig.

Parp. At Forrædere!
At Ulyksalige!
Nu skal jeg see Eder
Alle ophængte.

Serp. Jeg veed af ingen Ting = = =

Pasq. Det er ikke min Skyld = = =

Tant. Jeg vil ikke,
(sigerende Parpagna.)

Gaae hen at hænges.

Siire. Hvilken Galenskab!
Hvilken Fortræd!
Hvilken Hændelse!
Hvilken Comoedie!!
Jeg kan ikke meere styre mig.

Ende paa den Anden Act.

Atto Terzo.

Scena Prima.

Boschetto nel giardino.

Serpilla, Tantillo, poi Parpagna con lo schioppo.

Serp. E' certo che se tu solo farai,
Nella nuova invenzione,
Meglio il tutto anderà.

Tant. Come t'hò detto:
Un alchimista a lui mi fingerò,
E tutti i beni suoi
A te donar farò:
Così tu sceglierai me per tuo sposo,
E caccieremo fuori il vecchio odioso.

Serp. Sì sì, hò inteso.

Tant. Ahimè! vien già Parpagna - -

Serp. Nasconditi colà.

Parp. Dov'è quel scelerato?

Voglio amazzarlo.

Serp. A quella parte è andato,

*(accennandoli la parte opposta al luogo dov'è
Tantillo, ed egli vi corre.*

Fin che ti cerca, presto scappa via,

(a Tantillo.)

Innanzi che nissuno ti palesi.

Tant. Vado subito.

Serp.

Tredie Act.

Første Scene.

En liden Skov i Haven.

Serpilla, Tantillo, derefter Parpagna
med en Flint.

Serp. Dersom du bliver alleene i det nye Opsund,
da vil Alting visseligen gaae bedre.

Tant. Som jeg har sagt dig: Jeg vil give mig ud
for en Guldmager, og vil komme ham til at
give dig alle sine Midler; Saaledes kan du
udvælge mig til din Mand, saa vil vi jage
denne gamle Forhadte ud paa Døren.

Serp. Ja ja, jeg har forstaaet det.

Tant. Af Himmels! Parpagna kommer alt = =

Serp. Skiul dig hisset.

Parp. Hvor er det Skarn? Jeg vil dræbe ham.

Serp. Han er gaaet til denne Side.

(peegende paa det Sted som er tværtimod, og
han løber derhen.)

Tmedens han søger efter dig, løb hastig bort
(til Tantillo.)

førend nogen røber dig.

Tant. Jeg gaaer strax.

Serp. Addio.

Tant. Ci siamo intesi.

(parte.)

Scena II.

Serpilla.

Sì sì, per l'interesse
 Tu mi vorresti aver, non per l'amore;
 Mà ingannar ti saprò;
 E veder ti farò,
 Quanto più vale di Serpilla il core.

Denne List man dog forlader :

*Thi jeg Skalk og Gnier hader ;
 Men uskyldig Ven belønner,
 Som paa Troe og Elskov skionner.*

Pasqualone mig indtager.

Siig, Parterre! hvad behager?

Har Serpilla ikke Ret?

Pasqualone mig behager,

Pasqualone bliver det.

Scena

Serp. Farvel.

Tant. Vi forstaaer os sammen.

(gaaer bort.)

Anden Scene.

Serpilla.

Ja ja, for Fordeelens Skyld vilde du have mig, ikke af Kierlighed; Men jeg skal viide at fixere dig; Og jeg skal viise dig, hvor meget meere Serpillæ Hjerter er af Værd.

Questa scaltrezza però si perdona:

Ch'io il furbo detesti e l'avarò;

Mà ch'io premj l'innocente amico,

Il quale riconosce la fede e l'amore.

Pasqualone m'inamora.

Dite, Auditori! qual più vi piace?

Non hà Serpilla ragione?

Pasqualone mi piace.

Pasqualone farà.

Scena III.

Sala.

Parpagna e Tantillo vestito da alchimista con una Ampolla in mano.

Tant. Se nel ordin de favj cabalisti
Entrar volete; e se d'aver bramate
Di natura le chiavi:
Ringiovinire a voglia, e convertire
Ogni metallo in oro;
Convien prima spogliarvi
Di tutti i vostro beni.

Parp. E regalarvi?

(con ironia.)

Tant. Il ciel mi guardi! Un tal tesor chi hà in mano
Non hà bisogno mai d'altre ricchezze.

Parp. (Far dell' oro! ringiovinire! affè!
Non farebbe cattiva.)

Tant. State dubbioso ancor! mirate come
Portò quattro cent'anni in groppa, e più.

Parp. Davver!

Tant. Questo Tesoro non hà pari.

(mostrandoli l'ampolla.)

Parp. Oh via, non si potrebbe,
Senza rinunziare i beni - -

Tant.

Tredie Scene.

En Sahl.

Parpagna og Tantillo, Klædt som en Guldmager, med en Glaske i Haenden.

Tant. Dersom J vil træde i de vilse Cabalisters Orden; Og dersom J ønsker Eder at have Naturens Nøgler: At blive ung igien efter Behag, og omskabe enhver Metall til Guld; da maae J først stille eder i af med alle eders Midler.

Parp. Og skienke Eder?
(med Spodskhed.)

Tant. Himlen bevare mig! Hvo som har saadan Skat i Hænder, har aldrig anden Rigdom behov.

Parp. [At giøre Guld! At blive ung igien! J Sandhed! det var ikke slemt.]

Tant. Staaer J endnu i Tvivl! See hvor jeg har Fire Hundrede Aar paa Bagen, og meere.

Parp. Alvorlig!

Tant. Denne Skat har ingen Tiige.
(viisende ham Glasken.)

Parp. Na lad gaae, kunde man ikke, uden at stille sig af med Midlerne = = =

Tant.

Tant. Oh che sciocco,
Vile, avaro, e poltrone.

(in atto di partire.)

Parp. Eh, eh, sentite.

(Posso a Serpilla il tutto rinunciare;

Poichè quando farò

Giovine e bello mi dovrà sposare.)

Tant. Or sù, sì, o no.

(tornando indietro.)

Parp. Vediam qualche esperienza.

Tant. Subito! Ecco; vedete

*(mette fuori delle monete di rame che
Parpagna prende.)*

Queste oscure monete?

Parp. Questi son quattrinelli.

Tant. Metteteli quì dentro.

*(porgendoli un bussolotto dove Parpagna
mette i denari.)*

Parp. Io vò vedere

Il fatto mio.

*(volendo afferrare il bussolotto, Tantillo gli
presenta subito l'ampolla senza abbandona-
re il Bussolotto.)*

Tant. Tenete; fate voi.

Basta una goccia sola.

*(Nel mentre che Parpagna getta la goccia nel
bussolotto, Tantillo dà un pugno per di
dietro sulla spalla opposta di Parpagna,
egli nello voltarsi sorpreso, Tantillo
cambia destramente le monete.)*

Parp.

Tant. Af hvilken Taabe, nedrig, gierrig, og feig.
(i det han vil gaae bort.)

Parp. Hey, hey, hør. [Jeg kan sige mig af med
Altting til Serpilla; Siden hun bør at ægte
mig, naar jeg bliver ung og smuk.]

Tant. Nu da, Ja eller Nej.
(vendende om tilbage.)

Parp. Lad os see et Forsøg.

Tant. Strax. Der; See
(udtager Kobber-Mynter, som Parp
pagna tager til sig.)
disse dumme Penge?

Parp. Det er Halveskillinger.

Tant. Kom dem her udi.
(reffende ham en liden Budike, hvort
Parpagna lægger Pengene.)

Parp. Jeg vil see hvad jeg gør?
(I det han vil tage fat paa Budiken, presensenterer
Tantillo ham straxen Flasken, uden
at slippe Buddiken.)

Tant. See der; Gjør I det. En Draabe er nok.
(Imedens Parpagna øser Draaben i Buddiken,
giver Tantillo ham et Stod med sin Næve
bag paa den anden Skulder, Parpagna
bliver forbausset i det han vender sig om,
Tantillo omkifter behændig Pengene.)

Parp.

Parp. Eh là!

Tant. Che avete?

Parp. Mi son sentito batter - -

Tant. Non è niente.

La forza della goccia.

Parp. Oh, oh, gran forza!

Tant. Osservate.

Parp. Oh portento! Son Zecchini!

Serpilla, Serpilla, vieni caretta.

Scena IV.

Serpilla e detti.

Serp. Son quì che vuole.

Parp. Tieni, la borsa mia,

Tutte le chiavi

Di casa, de' miei scrigni,

Scritture, miei poderi, oblighi, e quanto

Fin ora hò posseduto,

Di tutto ti fò dono.

Onde arbitra disponi a tuo piacere.

Serp. Caro Padron! che grazie son mai queste!

Parp. Or non è niente:

Altre cose vedrai che mai vedeste.

Serp. Ma a lei più nulla resta?

Tant.

Parp. En hvem er der!

Tant. Hvad fattes Eder?

Parp. Jeg følede et Slag = =

Tant. Det er ingen Ting. Kraften af Draaben.

Parp. Ak, Ak, en stor Kraft!

Tant. Giver agt.

Parp. Ak hvilket Underværk! Det er Zekkiner!
Serpilla Serpilla; Kom lille Kiere.

Fjerde Scene.

Serpilla, og de forrige.

Serp. Her er jeg, hvad vil han mig?

Parp. See der er min Penge-Pung, alle Nøgler i Huset, til mine Skrine, Skrister, mine Ependomme, Obligationer, og alt hvad jeg hidindtil har ejet, af alt dette gjør jeg dig en Foræring. Saa du nu, med vindskrænket Magt, fand handle dermed efter Behag.

Serp. Kiere Herre! Hvilke Artigheder ere ikke disse!

Parp. Nu er det intet: Du skal see andre Ting, som du aldrig har seet tilforn.

Serp. Men han beholder da ikke mere tilovers?

Tant. Ei presto passerà a miglior fortuna.
Or che tu sei ricchissima Signora,
Non ti riman che a sceglier un marito.

Serp. E'ver; me'l vuò trovare.

Parp. Aspetta, eh ehm - -
Và di là per un poco.

Serp. Vado; (ma più contenta,
Mi vedran ritornare in questo loco.)
(parte. tutta allegra.)

Scena ultima.

Parpagna e Tantillo, poi Serpilla con Pasqualone.

Parp. Presto a ringiovinir come si fa?

Tant. Bevete, una sol goccia basterà.
(*Pasqualone s'attacca all'ampolla.*)

Ehi basta basta. E ben!

Or fiete un giovinetto.

Parp. Ah - - già mi sento
Ricerca nelle vene
Di foco giovanile il sangue in brio.
(*comincia a saltare.*)

Serp. Ecco Signor Padron lo sposo mio.
(*torna con Pasqualone per mano.*)

Tant. Come?

Parp. Aspetta: mirami pria, Serpilla.

Tant.

Tant. Han overgaaer straxen til en bedre Enkke. Nu da du er en meget riig Jomfrue, fattes dig ikke andet end at vælge en Mand.

Serp. Det er sandt; den vil jeg leede mig op.

Parp. Vie lidt, He Hem = = Gaae hissed hen et Øneblif.

Serp. Jeg gaaer; [Men de skal see mig mere fornøyet at komme her igien paa dette Sted.]

(gaaer gandske fornøyet bort.)

Sidste Scene.

Parpagna og Tantillo, derefter Serpilla med Pasqualone.

Serp. Hvorledes bærer man sig ad at blive hastig ung igien?

Tant. Drik. En eeneste Draabe skal være nok.

(Pasqualone giver sig i særd med Glasfen.)

En nok nok! Nu vel! Nu er Jen ung Person.

Parp. Ak = = Jeg finder allerede Blodet i sin Munterhed af Ungdoms Ild at løbe om i Aarerne.

(begynder at springe.)

Serp. See her, Husbonde, min Kiereste.

(kommer tilbage med Pasqualone ved Haanden.)

Tant. Hvorledes?

Parp. Vie: See paa mig forst, Serpilla.

Tant. Quello non puoi sposar.

Pasq. Perchè! perchè!

Serp. Eh che di finger più tempo non è:
Or son Padrone e voglio chi mi piace.
Voi siete un vecchio come prima, e voi
Signor astuto alfine imparerete
Che una donna ne val più di cinquanta.

Tant. Ah son tradito!

Parp. Ah sono assassinato!

Serp. Meno lamenti.

E' ver mi deste tutto;
Tutto vi renderò; ma con un patto
D'ottener che a Tantillo perdoniate.
Poi basta che mi diate
Di che viver tranquilla
Col mio Pasqualoncino.

Parp. Sì mia Serpilla.

Serp. Onde sono contenta
D'avervi il vostro bene conservato,
E Tantillo dalla forza aver salvato.

(accennando Tantillo.)

Parp. Tantillo: ah tu - - se non fosse per lei - -

Serp. Or quel ch'è fatto è fatto.

Parp. Io vedo che fin or fui un bel matto.

Pasq. Il mio cor è un Pollastrino
Alla chioccola vicino.

Serp.

Tant. Ham fand du ikke gifte dig med.

Pasq. Hvorfor! Hvorfor!

Serp. Ey! Det er ikke Tiid at forstille sig meere:
Nu er jeg den som raader, og jeg vil have den
som behager mig. J er en gammel Mand
som tilforn, og J, min Herr Listig, skal om-
sider lære, at et Fruentimmer formaaer mere
end et Halv hundrede som J.

Tant. Ak jeg er forraad!

Parp. Ak jeg er udplyndret!

Serp. Mindre Klager. Det er sandt, J har givet
mig alting; jeg vil give Eder altsammen tilba-
ge igien; Men med den Accord, at tilgive Tan-
tillo. Siden fand det være nok, at J giver
mig saa meget, at jeg fand leve roligen med
min Pasqualoncino.

Parp. Ja min Serpilla.

Serp. Saa er jeg da fornøyet, at have bevaret Eders
Midler, og at have frelst Tantillo fra at blive
hængt.

(Vegende paa Tantillo.)

Parp. Tantillo! Ak du = = dersom det ikke var
for hende = =

Serp. Nu hvad som er gjort det er gjort.

Parp. Jeg seer at jeg hidindtil har været en stor Siæf.

Pasq. Mit Hierte er en liden Kylling ved
Siden af den flukkende Høne.

Serp. Si, lo sento poverino,
Che facendo v'è pi, pi.

Pasq. Sotto l'ala, sì, vuol stare.

Serp. Più non v'è lasciarlo andare.

Serp.] Via non far $\left[\begin{array}{l} \text{caro} \\ \text{cara} \end{array} \right]$ co co.

Pasq.] Quel ch'è fatto fatto sia,

Tant.] Godiam dunque l'allegria.
O che un cor faccia pi, pi.
O che un altro fia co, co.

F I N E.

Serp. Ja, jeg hører den lille Stakkal, at
den siger Pi, Pi.

Pasq. Ja, den vil sidde under Vingen.

Serp. Jeg vil ikke mere lade den gaae.

Serp.] Nu da ^[fiere] sig ikke Kluk, Kluk.
Pasq.] _[fiere]

Parp.] Lad det være giort som er giort; Lad

Tant.] os da omsider fornøye os, enten et
Zierte siger Pi, Pi, eller et andet siger
Kluk, Kluk.

E N D E.

The first part of the book
 is devoted to the history of
 the church in this country
 from the first settlement
 to the present time. It
 contains a full and
 accurate account of the
 progress of the gospel
 and the state of the
 church in every part of
 the country. It is
 written in a plain and
 simple style, and is
 calculated to be
 useful to every
 Christian. It is
 published by
 the author, at
 the office of
 the printer, in
 the city of
 New York.

NEW YORK

